CAMILLA LÄCKBERG

COLIVIA DE AUR

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
PRINȚESA GHEȚURILOR

CONNECTION

TREI

Majoritatea femeilor – indiferent cât de bogate și de succes sunt – au fost înșelate de un bărbat. Și totuși, tac. Lasă de la ele. Sunt mărinimoase. Dau dovadă de înțelegere și iartă. Îi consolează pe copii când el nu apare, așa cum a promis. Trec peste insulte. Continuă să-i invite pe părinții lui la aniversările copiilor, deși i-au ținut partea la divorț și mai și comentează jovial că noua lui parteneră e fantastică. Pentru că așa sunt femeile. Întorc furia înăuntru. Spre ele însele.

Fetele bine crescute nu se bat. Fetele bine crescute nu ridică vocea.

Femeile primesc, acceptă, trec peste mândrie și se subapreciază până la limita distrugerii.

Faye nu era prima femeie din istoria lumii care fusese înjosită de soțul ei, tratată ca o idioată, înlocuită cu o versiune mai tânără.

Până aici v-a fost, își zise Faye. *Împreună suntem puternice și nu mai vrem să ne ținem gura.*

CAMILLA LÄCKBERG

COLIVIA DE AUR

Traducere din suedeză și note de Laura von Weissenberg
Titlul original: *En bur av guld*, 2019

Editura Trei, 2019

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2020

Pentru Christina

Partea întâi

— Nu e posibil să fie rănită doar? zise Faye.

Ținea ochii în pământ, nu avea puterea să se uite la ei.

Urmă un moment de ezitare. Apoi se auzi o voce plină de părere de rău.

— E foarte mult sânge. Iar corpul e atât de mic. Însă nu vreau să fac speculații înainte să se fi pronunțat medicul legist.

Faye încuviință din cap. Cineva îi aduse apă într-un pahar transparent de plastic. Îl duse la gură, dar tremura atât de tare, încât i se scurseră câteva picături în jos pe bărbie și apoi pe bluză. Polițista blondă cu ochi albaștri, plini de blândețe, se aplecă spre ea și îi dădu un șervețel.

Se șterse încet. Apa avea să lase pete inestetice pe bluza de mătase. Nu că ar mai fi contat.

— Nu există niciun dubiu? Nici măcar o șansă minusculă?

Polițista aruncă o privire spre colegul său și apoi scutură din cap. Își alese cu grijă cuvintele:

— După cum v-am zis, un medic trebuie să evalueze situația în funcție de probele găsite la locul faptei. În momentul de față însă, totul pare să indice un singur lucru, și anume că fostul dumneavoastră soț v-a omorât fiica.

Faye închise ochii și își înăbuși un geamăt.

Julienne adormise în sfârșit. Părul i se răsfrângea pe perna roz. Respira liniștit. Faye o mângâie pe obraz, cu atenție, să n-o trezească.

Jack urma să se întoarcă din călătoria de afaceri de la Londra. Sau de la Hamburg? Faye nu-și mai aducea aminte. Avea să ajungă acasă obosit și stresat, iar ea trebuia să aibă grijă să-l ajute să se destindă cum se cuvine.

Închise cu atenție ușa de la dormitor să n-o trezească pe Julienne, se strecură în hol și verifică ușa de la intrare să vadă dacă este încuiată. Mângâie apoi în trecere blatul de bucătărie. Trei metri de marmură albă. Carrara, bineînțeles. Din păcate, nu era deloc practic, căci marmura poroasă sugea umezeala ca un burete și căpătase deja câteva pete urâte. Jack însă nici nu concepuse să aleagă ceva mai practic. Bucătăria din apartamentul de pe strada Narvavägen costase cu un pic sub un milion de coroane și nu se făcuse absolut nicio economie în achiziționarea ei.

Faye se întinse după o sticlă de Amarone și puse un pahar de vin pe blat. Clinchetul paharelor de vin în contact cu marmura, clipocitul vinului turnat în pahar… cam așa arătau serile ei acasă când Jack era plecat. Își turnă cu atenție vinul, ca să nu mai apară și alte pete roșii de la vin pe marmura albă și, închizând ochii, duse paharul la gură.

Reduse intensitatea luminii învârtind dintr-un buton și ieși în hol, unde atârnau portretele alb-negru, al ei, al lui Julienne și al lui Jack. Erau opera lui Kate Gabor, fotografa neoficială a prințesei moștenitoare, care în fiecare an le făcea fotografii adorabile micilor prinți în timp ce se jucau în frunzele tomnatice, îmbrăcați în haine de un alb imaculat. Ea și Jack aleseseră portrete de vară. Pozau într-o relaxare ludică pe malul mării. Julienne între ei, cu părul bălai fluturându-i în vânt. În haine albe, bineînțeles. Ea purta o rochie Armani, simplă, de bumbac, Jack era în cămașă și cu pantalonii suflecați, ambele marca Hugo Boss, Julienne într-o rochie de dantelă din colecția Stella McCartney pentru copii. Se certaseră chiar înainte să facă pozele. Nu-și mai aducea aminte de ce, știa doar că fusese vina

ei. Nimic din toate astea nu reieșea însă din portrete.

Faye urcă scara. Șovăi în fața ușii de la biroul lui Jack, dar în cele din urmă o deschise. Camera se afla într-un turn cu vedere panoramică. Un aranjament interior unic, într-un obiect unic, după cum se exprimase agentul imobiliar când vizitaseră apartamentul cu cinci ani în urmă. Pe vremea aceea era însărcinată cu Julienne și era plină de speranță cu privire la viitor.

Adora camera din turn. Spațiul din jur și lumina pe care o degajau ferestrele îi dădeau impresia că zboară. Iar acum, când afară totul era cufundat în beznă, pereții arcuiți o înveleau ca într-un cocon călduros.

Mobilase camera ea însăși, la fel și restul apartamentului. Ea alesese tapetul, rafturile, biroul, fotografiile și tablourile de pe pereți. Lui Jack îi plăcea la nebunie rezultatul. Gustul nu i-l punea niciodată la îndoială, în plus se mândrea peste măsură când musafirii îi cereau numărul de telefon al arhitectului de interior.

În astfel de momente, îi dădea voie să strălucească.

În vreme ce toate celelalte camere erau luminoase, mobilate modern și minimalist, biroul lui Jack avea un aer mai masculin. Mai încărcat. Faye dedicase mai mult timp acestei încăperi decât camerei lui Julienne, decât întregului apartament. Jack avea să petreacă atât de mult timp aici și să ia decizii importante care aveau să influențeze viitorul întregii familii. Merita deci să-i ofere un refugiu aici sus, aproape de nori.

Mulțumită, Faye își trecu palma peste biroul rustic pe care-l cumpărase la licitație de la Bukowski și care odinioară îi aparținuse lui Ingmar Bergman[1]. Jack nu era un mare amator de Bergman, prefera filmele de acțiune cu Jackie Chan sau comediile cu Ben Stiller, dar, la fel ca ea, avea o feblețe pentru mobilele în spatele cărora exista o poveste.

Când le arăta apartamentul musafirilor, avea obiceiul să lovească încetișor cu palma de două ori în masă și să povestească oarecum în trecere că elegantul obiect de mobilier decorase odinioară casa faimosului regizor. De fiecare dată când soțul ei făcea asta, pe chipul lui Faye apărea un zâmbet, căci în

timp ce Jack rostea aceste cuvinte, privirile lor se încrucișau. Era încă unul dintre cele o mie de lucruri pe care le împărtășeau și pe care continuau să le împărtășească în viața lor împreună. Privirile intime, clipele fugare, irelevante sau relevante, pe care se construiește o relație.

Se lăsă să cadă pe scaunul din fața calculatorului, se învârti în semicerc și se opri cu fața spre fereastră. Afară ningea și fulgii se transformau în fleșcăială imediat ce atingeau asfaltul. Se aplecă un pic în față și zări o mașină care se chinuia să înainteze prin noaptea întunecată de februarie. La intersecția cu strada Banérgatan, șoferul învârti de volan și dispăru spre centru. Pentru câteva clipe, Faye uită ce voia să facă, de ce venise în biroul lui Jack. Era atât de ușor să se piardă în întuneric, hipnotizată de dansul fulgilor de nea, a căror cădere străfulgera obscuritatea.

Dar apoi se dezmetici, își îndreptă spatele și se învârti la loc în scaun până ajunse cu fața la monitorul lat al computerului Apple, atinse mouse-ul și ecranul se trezi la viață. Se întreba oare ce făcuse Jack cu mouse pad-ul pe care i-l dăduse cadou de Crăciun, cel cu poza cu Julienne și cu ea. În locul lui era unul urât și albastru de la Nordea. Cadoul de Crăciun din acel an pentru clienții private banking.

Știa parola. *Julienne2010.* Bine măcar că nu avea Nordea și pe screensaver, ci încă mai avea fotografia cu ea și cu Julienne pe care o făcuse la Marbella. Erau la malul mării, Faye ridicându-și fiica în brațe, spre cer. Amândouă râdeau, dar râsul lui Faye mai mult se ghicea decât se vedea, căci era întinsă pe spate cu părul fluturându-i în apă. Ochii de un albastru-deschis ai lui Julienne priveau drept spre aparatul de fotografiat, străpungând parcă obiectivul, în contact direct cu ochii la fel de albaștri ai lui Jack.

Faye se apropie de ecran și stărui cu privirea asupra corpului său bronzat și strălucitor de la apă și sare. Deși trecuseră doar câteva luni de când născuse, arăta mult mai bine atunci decât acum. Nu avea burtă. Brațele îi erau suple. Coapsele, subțiri și tonificate. Acum, aproape trei ani mai târziu, se îngrășase cu cel puțin zece kilograme față de cum era în Spania. Poate chiar cincisprezece. Nu mai avusese curajul să se cântărească în

ultima vreme.

Își desprinse privirea de la corpul său pe ecran și deschise browser-ul, apoi istoricul și scrise „porno”. Link-urile apăreau unul după altul, în ordine cronologică. Putea să reconstituie cu ușurință fanteziile sexuale ale lui Jack din ultimele luni. Era ca o enciclopedie a excitării sale. Un fel de *Fantezii sexuale pentru to(n)ți.*

Pe 26 octombrie, se uitase la două videoclipuri. „Russian teen gets slammed by big cock”[2] și „skinny teen brutally hammered”[3]. Industria porno putea fi acuzată de orice, dar nu și de ambiguitate. Fără descrieri evazive. Fără încercări de cosmetizare, fără ocolișuri sau minciuni cu privire la ce aveau să livreze sau ce își dorea de fapt persoana din fața ecranului. Un dialog direct, comunicare deschisă și onestă.

Jack se uita la filme porno de când îl știa și câteodată, când era singură, se uita chiar și ea. Își disprețuia prietenele care susțineau sus și tare că bărbaților lor nici nu le-ar trece prin minte să se uite la filme porno. Câtă refulare.

La început, Jack nu lăsase filmele porno să le influențeze viața sexuală. Nu existase nicio contradicție între cele două. Mai nou însă, nu se mai apropia de ea, dar continua să caute satisfacție în filmele cu „skinny teen brutally hammered”.

Nodul din stomac i se strângea din ce în ce mai tare, cu fiecare clip văzut. Fetele erau tinere, uscățive și supuse. Lui Jack îi plăcuseră dintotdeauna fetele tinere și slabe. Nu el se schimbase, ci ea. De fapt, nu asta își doreau majoritatea bărbaților? Într-un cartier ca Östermalm nu era loc pentru îmbătrânire și kilograme în plus. Cel puțin nu pentru femei.

În ultima lună, Jack se uitase la același film de șapte-opt ori. „Young petite schoolgirl brutally fucked by her teacher.”[4] Faye apăsă pe play. O fată tânără, în fustă scurtă în carouri, cu cămașă albă, cravată, ciorapi și codițe a la Pippi Șosețica are probleme la școală. Cele mai mari dificultăți le întâmpină la biologie. Îngrijorați, părinții angajează un meditator și o lasă pe fată singură acasă. Sună cineva la ușă. Apare un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un sacou cu petice în coate și cu o servietă în mână. Intră în bucătăria luminoasă. Fata aduce

manualele și le deschide. Trec în revistă mușchii corpului uman.

— Când eu zic un mușchi, tu îmi arăți unde se află pe corpul tău. Poți? întreabă profesorul cu o voce groasă.

Fata face ochii mari, dă din cap că da și își ține buzele. Arată corect doi mușchi. Când el îi spune gluteus maximus, fesierul mare, ea își trage fusta un pic în sus, cât să i se vadă marginea chiloților, și arată spre zona inghinală. Zâmbind, profesorul scutură din cap.

— Ridică-te în picioare să-ți arăt, zice el.

Ea împinge scaunul înapoi și se ridică. El își pune mâna mare pe piciorul ei și și-o plimbă încet pe lângă încheietura genunchiului în sus sub fustă. Trage fusta și mai sus și îi dă marginea chiloților la o parte. Bagă un deget înăuntru. Fata scoate un geamăt. Un super geamăt pornografic perfect. Dar are totuși o mină de virgină uluită care se simte ușor vinovată. Ca și cum expresia ei i-ar mărturisi privitorului că știe că nu are voie. Că e interzis. Dar nu se poate abține. Că tentația e prea mare și nu-i poate face față.

El își lasă degetul să alunece înăuntru și înapoi afară de câteva ori. Apoi o pune să se aplece peste masă și o penetrează. Ea țipă, geme și zgârie masa. Îl imploră să nu se oprească. La final, el îi cere să-și pună la loc ochelarii, care îi căzuseră în timpul partidei de călărit, și îi ejaculează pe față. Cu chipul schimonosit de plăcere și cu gura întredeschisă, școlărița îi înghite sperma.

Adulația bărbaților pentru propria spermă nu reiese de nicăieri la fel de clar ca din filmele porno. Spermă care se împarte unor femei languroase și pioase, care o primesc cu gurile întredeschise, ca și cum ar fi un dar.

Faye făcu click de câteva ori cu mouse-ul și închise calculatorul. Dacă asta era ce-și dorea Jack, atunci exact asta avea să-i ofere.

Împinse înapoi scaunul, care se împotrivi scârțâind, și se ridică. Afară era întuneric beznă acum. Dansul puținilor fulgi de nea încetase. Luă paharul de vin cu ea și ieși din cameră.

Faye avea un dressing plin cu tot ce-i trebuia. Se uită la ceas. Nouă jumate. Avionul lui Jack urma să aterizeze, în curând se

va afla în taxi. Bineînțeles, folosea serviciul VIP al aeroportului Arlanda, deci avea să iasă din aeroport în timp record.

Făcu un duș rapid și își rase părul pubian ce începuse să-i răsară peste muntele lui Venus. Se spălă pe întreg corpul, se machie, dar nu cum o făcea de obicei, ci mai neglijent, mai tinerește. Se pudră cu o grămadă de fard de obraz, își dădu cu prea mult rimel și încununa totul cu un ruj roz ca guma de mestecat pe care îl găsise pe fundul trusei de machiat și pe care cu siguranță îl primise cadou la vreun eveniment.

Cea care i se va dărui lui Jack nu avea să fie ea – Faye, soția lui, mama copilului său –, ci o persoană mai tânără și mai inocentă, o creatură feciorelnică. De asta avea el nevoie.

Alese una dintre cravatele gri mai subțiri ale lui Jack și-i făcu un nod neglijent. Își puse o pereche de ochelari de citit pe care lui îi era rușine să-i folosească de față cu alții și prin urmare îi ascundea când aveau oaspeți. Dolce & Gabbana dreptunghiulari negri. Faye analiză rezultatul în oglindă. Părea cu zece ani mai tânără. Aproape așa cum era când plecase din Fjällbacka.

Nu era soția nimănui. Nici mama nimănui. Era perfect.

Se strecură în dormitorul lui Julienne ca să ia un caiet de-al fetei și un creion cu puf roz pe el. Se opri când o auzi pe Julienne murmurând în somn. O să se trezească oare? Nu, în curând i se auzi din nou respirația liniștită.

Se duse în bucătărie să-și umple paharul, dar se opri și deschise un sertar în care se aflau paharele de plastic ale lui Julienne. Turnă vin într-un pahar mare cu Hello Kitty care avea și capac și pai. Perfect.

Când auzi cheia învârtindu-se în ușa de la intrare, începuse să citească *The Economist*, pe care Jack se încăpățâna să-l lase la vedere. Faye era singura din familia lor care chiar îl citea.

Jack puse geamantanul jos, își dădu jos pantofii și introduse șanurile din lemn de cedru de care era nevoie pentru ca pantofii lui italienești din piele moale și cusuți de mână să-și mențină forma. Faye stătea nemișcată. Spre deosebire de discretul ei ruj obișnuit de la Lancôme, cel roz i se strângea pe buze și mirosea ușor a sintetic.

Jack deschise cu grijă frigiderul. Nu o reperase încă. Încerca

să nu facă zgomot, credea probabil că ea și Julienne dormeau.

Faye îl scruta cu privirea din obscuritatea salonului. Ca un străin care privea înăuntru pe fereastră, își putea contempla soțul fără ca el să-și dea seama. În mod normal, Jack era mereu încordat. Acum însă, când credea că nu-l vede nimeni, se mișca altfel. Relaxat, aproape nepăsător. Corpul lui, în mod normal drept, părea acum un pic cocoșat, nu mult, dar îndeajuns ca ea, care îl cunoștea atât de bine, să observe diferența. Chipul îi era mai neted, nu mai avea fruntea încrețită de griji, cum o avea adesea în ultima vreme, chiar și la evenimentele sociale, care acum erau strâns legate de cariera lui profesională și unde râsetele și clinchetul paharelor se puteau apoi traduce într-o afacere de milioane în ziua următoare.

Și-l amintea pe Jack în tinerețe, când tocmai îl cunoscuse. Privirea poznașă, râsetul vesel, mâinile care o pipă- iau tot timpul, care nu se mai săturau de ea.

Beculețul din frigider îi lumina chipul și Faye nu-și putea lua ochii de la el. Îl iubea. Îi iubea spatele lat. Îi iubea mâinile mari care acum apucau cutia de suc și o duceau la gură. În curând aveau să fie pe corpul ei, înăuntrul ei. Doamne-Dumnezeule, de-abia aștepta.

Dorința o făcu să freamăte ușor, căci el întoarse brusc capul către ușa lucioasă a cuptorului în care se reflecta imaginea ei. Tresări și se răsuci cu tot corpul. Cutia de suc îi rămăsese în mână, suspendată în aer, la jumătatea drumului spre gură.

O puse pe insula de bucătărie.

— Nu dormi? zise el mirat.

Fruntea i se încreți din nou între ochii bine conturați.

Faye nu răspunse, se ridică și făcu câțiva pași spre el. Privirea lui îi sfredelea corpul. Trecuse mult timp de când n-o mai privise așa.

— Vino încoace, zise ea suav.

Jack închise ușa frigiderului și bucătăria se scălda din nou în întuneric. Luminile orașului erau însă de ajuns pentru a se vedea unul pe celălalt. El ocoli insula de bucătărie, se șterse la gură cu dosul palmei și se aplecă să o sărute. Dar Faye își întoarse capul în partea cealaltă și îl împinse pe un scaun. Ea era

cea care hotăra acum. Când Jack întinse mâna către fusta ei, Faye i-o dădu la o parte. Dar în secunda următoare i-o plasă în căușul genunchiului. Își ridică fusta ca el să-i poată vedea chiloții din dantelă. Spera ca el să-i recunoască, să-și dea seama că erau identici. Cu ai ei. Ai tinerei nevinovate.

Mâna lui îi urcă pe picior și Faye nu se putu abține să nu scoată un geamăt. În loc să-i dea chiloții la o parte, ca în film, Jack îi rupse. Ea gemu din nou, mai tare, se aplecă peste masă ridicându-și fundul, în timp ce el se descheie la pantaloni și îi trase în jos cu chiloți cu tot dintr-o singură mișcare. O apucă de păr și o împinse mai jos peste masă. Se aplecă deasupra ei cu toată greutatea și o mușcă tare de gât. Faye îi simțea respirația mirosind a suc și whisky pe care și le comandase în avion. Jack îi desfăcu picioarele cu o mișcare hotărâtă, se postă în spatele ei și o penetră.

O pătrundea cu forță și agresivitate, iar la fiecare împingere, Faye simțea cum suprafața mesei o taie peste pântec. O durea un pic, dar durerea îi dădea un sentiment de eliberare și o ajuta să uite totul și să se poată concentra doar asupra propriei desfătări.

Era a lui. Desfătarea ei îi aparținea lui. Corpul ei îi aparținea lui.

— Spune-mi când ești gata, gemu ea cu obrazul lipit de suprafața rece pe care rujul lăsase urme lipicioase.

— Acum, gemu Jack.

Faye se așeză în genunchi în fața lui. El respira sacadat și își introduse membrul în gura ei deschisă. O prinse cu ambele mâini de spatele capului și îl împinse mai adânc înăuntru. Faye se luptă cu senzația de vomă și încercă să nu-și miște capul. Trebuia doar să primească. Doar să primească. Mereu.

Prin fața ochilor ei trecea scena din filmul porno și, când Jack ajunse la paroxism, se bucură să vadă că afișase aceeași mină pe care o avusese și profesorul când o posedase pe tânăra nevinovată.

— Bine ai venit acasă, iubitule, zise ea cu un zâmbet forțat.

Era una dintre ultimele dăți când făcuseră sex ca soț și soție.

Stockholm, 2001 vara

În primele săptămâni la Stockholm, mă simțisem singură. La doi ani după bac, am lăsat Fjällbacka în urmă. Atât mintal, cât și fizic. De-abia așteptam să plec din acel orășel claustrofobic. Mă sufoca pur și simplu cu străduțele lui pitorești și cu oamenii curioși, ale căror priviri nu mă lăsau niciodată în pace. Luasem cu mine cincisprezece mii de coroane și note maxime la toate materiile.

Aș fi preferat să plec mai devreme, dar toate aspectele practice duraseră mai mult decât mă așteptasem. Vânzarea casei, curățenia, alungarea tuturor fantomelor care mă bântuiau.

Amintirile mă făceau să sufăr. Îmi apăreau tot timpul în fața ochilor când eram în casa părintească: Sebastian. Mama. Și, nu în ultimul rând, tata. Nu-mi mai rămăsese nimic în Fjällbacka. Doar bârfe. Și moarte.

Nimeni nu-mi fusese aproape atunci. Nici acum nu aveam pe nimeni. Așa că mi-am făcut bagajul și am luat trenul de Stockholm fără să mă uit în urmă.

Am jurat să nu mă mai întorc niciodată.

În gara din Stockholm m-am oprit în fața unui coș de gunoi, am desfăcut telefonul mobil și am aruncat cartela SIM. Nicio umbră din trecut nu mai putea ajunge la mine acum. Nimeni nu mă mai putea amenința sau fugări.

Pe perioada verii, am închiriat o cameră în aceeași clădire cu Fältöversten, un centru comercial hidos care îi face pe locuitorii cartierului Östermalm să dea dezaprobator din cap, mormăind că „e vina social-democraților, au ținut morțiș să ne distrugă cartierul”. Dar, pe vremea aia, nu știam nimic despre astfel de lucruri. Eram obișnuită cu supermarketul Ica Hedemyrs din Tanumshede și galeria Fältöversten mi se părea luxoasă.

Mi-a plăcut Stockholmul din prima clipă. De la fereastra mea de la etajul șapte admiram fațadele clădirilor dimprejur, parcurile luxuriante, mașinile scumpe și îmi ziceam în sinea mea că într-o bună zi aveam să locuiesc într-una dintre clădirile fastuoase din secolul XIX, împreună cu soțul meu, trei copii

perfecți și un câine.

Soțul meu avea să fie artist. Sau scriitor. Sau muzician. Total diferit de tata. Sofisticat, intelectual și cosmopolit. Avea să miroasă frumos și să se îmbrace elegant. Să fie mai dificil cu alții, dar niciodată cu mine, pentru că eu aveam să fiu singura persoană care îl înțelegea.

În primele nopți lungi și luminoase mă plimbasem pe străzile Stockholmului. Văzusem încăierările de pe alei după ce se închideau cluburile. Auzisem țipetele, plânsetele și râsetele. Sirenele ambulanțelor, care se îndreptau spre situații și locuri periculoase ca să salveze vieți. Examinasem plină de curiozitate prostituatele din centru, machiate ca în anii optzeci, cu cizme înalte, cu tenul albicios și înțepături de seringi în brațe, pe care încercau să le ascundă sub bluze sau pulovere cu mâneci lungi. Le cerusem țigări și încercasem să-mi imaginez viața lor. Libertatea pe care ți-o dă faptul că te afli pe treapta cea mai de jos a societății. Nu mai există niciun risc să te cufunzi și mai rău în rahat. Mă jucam cu gândul de a mă alătura lor, doar ca să pot înțelege cum e și cine sunt bărbații care cumpără câteva clipe de intimitate murdară într-un Volvo cu scăunel de copil pe bancheta din spate și scutece și șervețele umede de rezervă în torpedou.

În perioada aia mi-am început cu adevărat viața. Trecutul îmi atârna ca o ghiulea de picioare. Mă trăgea în jos, mă încurca, îmi stătea în cale. Și totuși, fiecare atom din corpul meu vibra de curiozitate. Eu împotriva lumii. Departe de casă, într-un oraș la care râvnisem toată viața. De-abia așteptasem nu numai să plec, ci și să ajung aici. Încetul cu încetul, Stockholmul a devenit orașul meu. M-a făcut să sper că mă pot vindeca și că pot uita.

La începutul lui iulie, proprietara, o profesoară ieșită la pensie, a plecat în Norrland ca să-și viziteze nepoții.

— Fără vizite, mi-a zis autoritar înainte să închidă ușa.

— Fără vizite, am repetat eu ca o fată ascultătoare.

În seara aia m-am machiat și i-am băut toată tăria din casă. Gin și whisky. Lichior Kirsberry și Amarula. Aveau un gust groaznic, dar nu conta, simțeam nevoia să mă amețesc, căci amețeala mă făcea să uit și mi se răspândea în trup, încălzindu-l.

Am băut îndeajuns să prind curaj, mi-am pus o rochie de bumbac și am plecat agale spre Stureplan. După câteva clipe de ezitare, m-am așezat la o terasă ce părea simpatică. Pe lângă mine se perindau persoane cu chipuri cunoscute pe care înainte le mai văzusem doar la televizor. Râzând amețite. De băutură și de vară.

Pe la miezul nopții, m-am așezat la coadă la un club de pe partea cealaltă a străzii. Oamenii erau plini de nerăbdare, iar pe mine m-a cuprins nesiguranța, neștiind dacă mă vor lăsa să intru. Încercam să-i imit pe ceilalți. Să mă port ca ei. Abia mai târziu mi-am dat seama că și ei trebuie să fi fost turiști. La fel de pierduți în spațiu ca mine, dar cu o falsă mină de curaj întipărită pe chipuri.

În spatele meu se auzeau râsete. Doi tipi de vârsta mea au ocolit coada și s-au postat în fața bodyguarzilor. Și-au făcut semn din cap și au dat mâna. Privirile tuturor se fixaseră asupra lor, invidioase și fascinate. De ce să petreci ore bune pregătindute în fața unui pahar de rosé pentru ca apoi să stai și să îngheți în spatele sforii roșii cu ciucurași, când totul putea fi atât de simplu? Asta în cazul în care erai cineva.

Spre deosebire de mine, cei doi tipi erau persoane pe care lumea le băga în seamă și le respecta, care aparțineau locului. Erau Cineva. În acel moment, m-am hotărât să devin și eu Cineva.

Chiar atunci, unul dintre tipi s-a întors și a scrutat curios masa de oameni pe care tocmai o depășise. Privirile ni s-au încrucișat.

Mi-am luat ochii de la el și am început să bâjbâi în poșetă după o țigară. Nu voiam să par toantă, n-aș fi vrut să se prindă cine eram – o fată din provincie, care ieșea pentru prima oară într-un club din capitală. Amețită de ginul furat și de Amarula. În clipa următoare însă, era lângă mine. Avea părut ras și niște ochi albaștri ce inspirau blândețe. Și urechi un pic cam mari. Purta o cămașă bej și blugi de culoare închisă.

— Cum te cheamă?

— Matilda, am răspuns eu.

Detestam acest nume. Aparținea unei alte vieți, unei alte

persoane. Iar eu nu mai eram acea persoană. O lăsasem în urmă când urcasem în trenul de Stockholm.

— Pe mine mă cheamă Viktor. Ești singură?

Nu i-am răspuns.

— Du-te în față, la bodyguard, m-a îndemnat el.

— Nu sunt pe listă, am bâiguit eu.

— Nici eu.

Mi-a zâmbit fulgerător. Mi-am părăsit locul la coadă. Simțeam în spate privirile invidioase ale fetelor îmbrăcate mult prea subțire și ale băieților cu prea multă ceară în păr.

— E cu mine.

Muntele de carne de la intrare a dat la o parte sfoara și-a zis:

— Bine ai venit.

Viktor m-a luat de mână prin mulțime și ne-am avântat din ce în ce mai mult în întuneric. Umbre de oameni, licăreli multicolore de lumină, ritm trepidant de bas, corpuri înlănțuite, dans. Ne-am oprit la capătul unui bar lung, iar Viktor l-a salutat pe barman.

— Ce vrei să bei? m-a întrebat el.

Încă mai simțeam în gură gustul dulceag al lichiorului când i-am răspuns:

— Bere.

— Bravo, îmi plac fetele care beau bere. E meserie.

— Meserie?

— Da, adică e bine. Marfă.

Mi-a întins un Heineken și a ridicat sticla în semn de noroc. Eu i-am zâmbit și am luat o gură.

— Care e visul tău în viață, Matilda?

— Să devin cineva, am răspuns eu, fără nicio urmă de șovăială.

— Păi, ești deja cineva, nu?

— Altcineva.

— Mie mi se pare că ești OK așa cum ești.

Viktor a făcut câțiva pași de dans în lateral, mișcându-și capul în ritmul muzicii.

— Dar tu la ce visezi?

— Eu? Vreau doar să fac muzică.

— Ești muzician?

Trebuia să mă aplec spre el și să ridic vocea ca să mă fac auzită.

— DJ. Dar sunt liber în seara asta. Lucrez mâine-seară. Atunci o să stau acolo, sus.

I-am urmărit degetul cu privirea. Pe o mică scenă, lângă un perete, în spatele unui pick-up, stătea tipul cu care venise Viktor și dădea din cap în ritmul muzicii. Un pic mai târziu a venit lângă noi. Am aflat că îl chema Axel. Părea drăguț și nepericulos.

— Îmi pare bine de cunoștință, Matilda, a zis el întinzându-mi mâna.

Cât de diferiți erau de tipii de acasă! Rafinați. Siguri pe ei. Axel a comandat un cocktail și a dispărut. Eu și Viktor am ciocnit din nou sticlele. Berea mea aproape că se terminase.

— Mâine, înainte de program, dăm o mică petrecere de încălzire cu prietenii. N-ai chef să vii și tu?

— Poate, i-am răspuns, privindu-l gânditoare. De ce m-ai invitat înăuntru de fapt?

Am înghițit demonstrativ ultimele picături de bere din sticlă. Speram să continue să facă cinste, ceea ce a și făcut. A comandat câte o nouă bere pentru fiecare din noi. Apoi mi-a răspuns la întrebare. Ochii lui albaștri străluceau în întuneric.

— Pentru că ești dulce. Și păreai singură. Regreți că ai acceptat?

— Nu, deloc.

A scos un pachet de Marlboro din buzunarul de la spate și mi-a oferit o țigară. Nu mă deranja că făcea din nou cinste, deabia îmi ajungeau mai multă vreme ale mele. Nu mai aveam cine știe ce din cele cincisprezece mii care îmi rămăseseră din vânzarea casei, după ce plătisem împrumuturile și restul datoriilor.

Mâinile noastre s-au atins când mi-a aprins țigara. Mâna lui era caldă și bronzată. Mi s-a făcut dor de atingerea lui imediat ce a încetat.

— Ai ochii triști. Știai asta? a zis el și a tras adânc din țigară.

— Ce vrei să spui?

— Că pari să ascunzi o tristețe în adâncul sufletului. Mi se pare frumos. Oamenii care sunt tot timpul veseli mă plictisesc. Nu suntem făcuți să fim mereu fericiți, atunci totul ar sta în loc.

Nu i-am răspuns. Aveam impresia că făcea mișto de mine.

Brusc am simțit cum se învârte lumea cu mine de la băutură. M-am hotărât să-mi iau un suvenir, m-am aplecat în față, l-am apucat de ceafă și i-am apropiat fața de a mea. Un gest care probabil a dat impresia că aveam mai multă încredere în mine decât era de fapt cazul. Buzele noastre s-au întâlnit. Mirosea a bere și a Marlboro și săruta bine. Delicat, dar intens.

— Vrei să mergem la mine acasă? m-a întrebat.

Jack stătea la masa din bucătărie în halatul său albastru-închis și citea *Dagens Industri*[5]. Nici măcar nu-și ridică privirea când Faye intră în bucătărie, dar ea era obișnuită ca el să se comporte așa când era stresat. Având în vedere responsabilitățile pe care le avea la lucru și toate orele pe care le petrecea la birou, merita totuși să fie lăsat în pace în diminețile de la sfârșitul săptămânii.

Apartamentul de patru sute de metri pătrați, rezultatul unirii a patru apartamente mai mici, părea claustrofobic atunci când Jack avea nevoie să fie lăsat în pace. Faye încă nu știa cum să se comporte în astfel de zile.

În mașină, pe drumul de întoarcere de la Lidingö, unde o dusese pe Julienne să se joace cu o prietenă de la grădiniță, Faye își imaginase cum își va petrece dimineața împreună cu Jack. Doar ei doi. Cum se vor vârî în pat și se vor uita la vreun program la televizor pe care să-l poată critica împreună pentru stupiditatea și vulgaritatea sa. Își dorea să-l audă pe Jack povestindu-i despre săptămâna care tocmai trecuse. Să facă o plimbare prin Djurgården ținându-se de mână.

Să vorbească așa cum o făceau odinioară.

Se apucă să curețe după micul dejun pe care îl luase cu Julienne. Fulgii se înmuiaseră în laptele bătut. Detesta senzația pe care i-o dădeau fulgii umezi și mirosul acru. Înghiți ca să-și alunge starea de rău în timp ce spăla vasele.

Pe insula de bucătărie zăceau împrăștiate firimituri, iar la capătul ei stătea în echilibru, sfidând legea gravitației, un sandvici pe jumătate mâncat. Singurul lucru care îl ținea în loc era faptul că era cu partea dată cu unt în jos.

— N-ai putea să faci măcar curat înainte să pleci? zise Jack fără să-și ridice privirea din ziar. Sper că nu e nevoie s-o chemăm pe femeia de serviciu și în weekend?

— Scuze.

Faye înghiți nodul din gât și șterse blatul de bucătărie cu o lavetă.

— Julienne era nerăbdătoare să plece. Făcea o gălăgie de nedescris.

Jack fredona continuându-și lectura. Tocmai făcuse duș după tura de jogging. Mirosea bine, a Armani Code, parfumul pe care-l folosea încă de pe vremea când se cunoscuseră. Julienne fusese dezamăgită că nu-și putea întâlni tatăl, dar Jack plecase înainte ca ea să se trezească și nu revenise decât după ce Faye o lăsase la Lidingö. Fusese o dimineață dezagreabilă. Niciuna dintre cele patru variante de mic dejun nu-i convenise lui Julienne, iar îmbrăcatul fusese un maraton chinuitor, la sfârșitul căruia Faye era leoarcă de transpirație.

Blatul era curat acum, în orice caz. Rămășițele luptei fuseseră înlăturate.

Faye dădu drumul cârpei de spălat vase în chiuvetă și îl privi pe Jack, așezat la masa din bucătărie. Deși era înalt, antrenat, responsabil, de succes – cu alte cuvinte, avea toate atributele clasice ale unui bărbat împlinit –, din multe puncte de vedere era în continuare doar un băiat. Ea era singura care-l vedea așa cum era de fapt.

Faye era convinsă că o să-l iubească de-a pururi, orice s-ar întâmpla.

— În curând va trebui să te tunzi, iubitule.

Întinse o mână și reuși să și-o treacă prin câteva șuvițe din părul lui ud, înainte ca el să-și dea capul la o parte.

— N-am timp. Suntem într-o fază de extindere complicată și trebuie să mă concentrez sută la sută. Nu-mi pot permite să mă duc la frizer toată ziua, bună ziua ca tine.

Faye se așeză pe scaunul de lângă el. Își puse mâinile în poală. Încercă să-și aducă aminte de ultima dată când fusese la coafor.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce?

— Despre Compare.

Jack își mută încet privirea din ziar către ea. Oftând, scutură din cap. Faye regreta deja că deschisese subiectul. Regreta că nu se limitase la a șterge firimiturile de pe blatul de bucătărie. Apoi făcu încă o încercare.

— Înainte aveai chef…

Jack tresări și lăsă ziarul în jos. Bretonul cu câțiva milimetri

prea lung îi căzu în ochi și bărbatul scutură iritat din cap. De ce nu putea să-l lase pur și simplu să citească în pace? Sau să șteargă blatul. Să fie suplă, frumoasă și cu o atitudine pozitivă. Acum, cel mai probabil, avea să se încuie în camera din turn și să continue să lucreze. De dragul ei și al lui Julienne. Ca ele să o ducă bine. Pentru că ăsta era obiectivul *lor.* Nu al lui. Ci al lor.

— Ce rost are să vorbim? Tu nu mai știi nimic despre afaceri. Astea-s lucruri care se schimbă rapid, deci trebuie să te menții informat. Nu te poți culca pe laurii din trecut.

Faye se juca preocupată cu verigheta. O răsucea pe deget.

Dacă n-ar fi spus nimic, ar fi putut să aibă dimineața la care visase. Dar distrusese totul cu o întrebare stupidă. O făcuse, în condițiile în care era conștientă de consecințe.

— Știi măcar cum îl cheamă pe ministrul economiei? o întrebă Jack.

— Mikael Damberg, răspunse ea instinctiv.

Instinctiv și corect.

Când văzu expresia lui Jack, regretă. De ce nu putea să-și țină gura?

— OK. În curând intră în vigoare o nouă lege. Știi care?

Știa. Dar negă, scuturând încet din cap.

— Bineînțeles că nu știi, zise Jack. E vorba despre faptul că acum noi, firmele, trebuie să le reamintim clienților noștri cu o lună înainte de termen că le expiră abonamentele. Înainte, contractul continua pur și simplu. Pricepi ce-nseamnă asta?

Firește că pricepea. Ar fi putut să-i dea cifrele exacte cu privire la impactul pe care legea îl avea asupra Compare. Dar îl iubea. Stătea în bucătăria sa de un milion de coroane cu soțul ei care era un băiețel în corpul unui bărbat, bărbat pe care doar ea îl cunoștea și pe care îl iubea mai presus de toate. Așa că dădu din nou din cap că nu. În loc să-i spună că Lesando S.A., o companie de electricitate de dimensiuni mai mici, aflată în proprietatea Compare, avea să piardă aproximativ douăzeci la sută dintre clienții ale căror contracte s-ar fi prelungit în mod automat. În practică, cifra de afaceri avea să scadă cu cinci sute de milioane pe an. Profitul, cu două sute de milioane.

Dar dădea doar din cap că nu. Și se juca mai departe cu

verigheta.

— Nu știi, zise Jack în cele din urmă. Mă lași să citesc acum?

Cu asta, soțul ei ridică ziarul, revenind la lumea făcută din cifre, cotații bursiere, noi emisiuni și achiziții de firme căreia ea îi dedicase trei ani la ASE înainte de a-și întrerupe studiile. De dragul lui Jack. De dragul firmei. De dragul familiei.

Clăti cârpa de spălat vase sub robinet, strânse cu mâna fulgii umezi și firimiturile care se adunaseră în chiuvetă și le aruncă la gunoi. În spatele său se auzea fâsâitul ziarului pe care-l citea Jack. Închise cu grijă ușa de la dulap, ca să nu-l deranjeze.

Stockholm, 2001 vara

Viktor Blom avea o aluniță maro-deschis pe ceafă și spatele lat și bronzat. Dormea adânc, iar eu aveam tot timpul din lume să-l examinez și pe el și camera în care ne aflam. Nu erau perdele la ferestre și, în afară de patul dublu, în cameră se mai găsea doar un scaun cu un maldăr de haine murdare pe el. Soarele desena prisme care dansau pe pereții albi.

Picioarele mele goale erau înfășurate într-un cearșaf umed și murdar. L-am dat la o parte cu piciorul, m-am înfășurat în el ca într-un prosop și am deschis cu grijă ușa de la dormitor. Duplexul mobilat auster pe care îl închiriaseră Viktor și Axel peste vară se afla la etajele unu și doi ale unui imobil de pe strada Brantingsgatan, din cartierul Gärdet. Afară aveau o grădiniță cu masă și scaune de lemn și un grătar negru. Pe masă se afla o doză goală de Fanta, umplută cu chiștoace de țigări.

Din dormitorul lui Axel se auzeau sforăituri puternice. Jos erau salonul și bucătăria. Am coborât, mi-am făcut o cafea și am început să scotocesc după țigări în geanta care rămăsese aruncată pe podeaua din hol. Apoi am luat cu mine cafeaua și pachetul de țigări și m-am tolănit pe un scaun în grădină.

În fața mea se întindea parcul Tessin. Soarele nu urcase încă prea mult pe cer și îmi intra în ochi, obligându-mă să-i țin întredeschiși.

Nu voiam să fiu o pacoste. Treaba cu invitația la petrecerea lor de azi… era cu siguranță doar o vorbă în vânt. Ca să se culce cu mine. Auzisem eu promisiuni și mai mari la o băută. Viktor părea să se fi distrat cu mine. Și eu cu el. Dar cel mai bine era să ne oprim aici. Am stins țigara în doza de Fanta și m-am ridicat să intru să-mi caut hainele. Chiar în acel moment, în spatele meu s-a deschis ușa.

— A, tu erai, a zis Viktor somnoros. Ai cumva o țigară?

I-am dat o țigară. S-a așezat pe scaunul pe care stătusem eu și a început să privească clipind spre soare. M-am așezat și eu lângă el.

— Tocmai mă pregăteam să plec, i-am spus.

Mă așteptam să văd o expresie de ușurare instalându-i-se pe chip. Ca și cum mi-ar fi fost recunoscător că nu eram una dintre cucoanele alea sufocante care nu pricep când e momentul să se care.

Dar Viktor m-a luat prin surprindere.

— Să pleci? a izbucnit el. De ce?

— Pentru că nu locuiesc aici.

— Și ce dacă?

— Presupun că tu și cu Axel nu vreți să vă-mpiedicați de mine pe aici. Înțeleg că a fost o chestie care nu o să se mai repete și că vrei să-ți vezi de treburile tale. Nu vreau să fiu tipa nesuferită care nu se prinde că e cazul să se care.

Viktor și-a luat privirea de la mine și și-a ațintit-o asupra parcului. Eu m-am abținut să-l mângâi pe părul scurt de pe scăfârlia rasă. Văzusem într-o fotografie din camera lui că avea părul des, ondulat și blond când îi creștea mai lung. Continua să tacă și pentru câteva clipe am crezut că-l ghicisem. Că era la fel de ușor de citit ca și ceilalți băieți.

În cele din urmă, a zis:

— Nu știu cu ce fel de comportament ești tu obișnuită, cum se poartă tipii de acolo de unde ești tu, dar eu chiar te plac. Ești altfel, autentică. Dacă vrei, poți bineînțeles să pleci, dar mi-ar părea bine dacă ai vrea să mai stai un pic. Aveam de gând să cobor să cumpăr suc proaspăt și croasanți de la Seven Eleven. Apoi putem să stăm la soare și mai târziu comandăm o pizza.

— OK, i-am răspuns eu fără să stau pe gânduri.

O viespe a trecut pe lângă fața mea. Am alungat-o cu mâna, nu-mi fusese niciodată frică de viespi. Existau lucruri mult mai rele de care să mă tem.

— OK. Serios acum, cu ce fel de tipi ieși tu de obicei?

— Tipii de acasă sunt… Nu știu ce să zic. Vor să facă sex și pe urmă să dispari, cam așa ceva. Au alte treburi de făcut a doua zi.

Nu i-am zis nimic de priviri. De vorbe. De rușinea care mă chinuia, deși era a altcuiva. Să-mi ofer corpul cui îl dorea nu însemna nimic în comparație cu toate astea.

Viktor și-a umbrit fața cu mâna.

— De când stai aici, la Stockholm?

— De o lună.
— Bine ai venit.
— Mulțumesc.

Pe la șapte în seara aia, apartamentul a început să se umple de lume. Majoritatea erau cu vreo câțiva ani mai mari decât mine și la început mă simțeam un pic stingheră. Viktor dispăruse în mulțime și eu nimerisem la masa din grădină împreună cu Axel. Sorbeam dintr-un cocktail și fumam, în timp ce el povestea întâmplări care mă făceau să leșin de râs despre călătoriile cu trenul pe care el și Viktor le făcuseră cu o vară în urmă. Au apărut două tipe care s-au prezentat ca fiind Julia și Sara. Julia avea părul lung și castaniu, ochii verzi și purta o rochie frumoasă albastru-închis. Sara purta o fustă de blugi, un maiou alb și avea părul blond strâns într-un coc neglijent.

— Mă gândesc cu groază la toamnă, a zis Julia aplecându-se un pic înainte. Aș vrea să renunț sau măcar să fac o pauză de un an, dar tata nu mă lasă. Se enervează cum deschid subiectul. La dracu', Lund e un oraș detestabil.

— Săraca de tine, a zis Sara în timp ce scotea cerculețe de fum.

— Ce bine ar fi fost dacă aș fi avut note destul de mari ca să pot intra la ASE. Dar asta e, hai mai bine să ne distrăm în seara asta.

Julia și-a îndreptat spatele și m-a privit ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că mă aflam acolo.

— Tu unde lucrezi?

Mi-am dres vocea. Am pufăit din țigară. N-aveam niciun chef să-i povestesc despre planurile mele unei persoane pe care tocmai o întâlnisem.

— Nu prea lucrez momentan.

— Ce mișto. Vrei să te duci la facultate?

Dădusem la mai multe facultăți din Stockholm, deci am făcut un semn aprobator din cap. Gândurile mi s-au dus la contul meu bancar, care se golea într-un ritm alarmant.

— Asta aș vrea. Dar mai durează până aflu dacă am intrat, am zis eu.

— De unde îl știi pe Axel?

Întrebarea fusese pusă de cealaltă tipă, Sara.

— L-am întâlnit pe Viktor, dacă cumva îl cunoașteți, la Buddha Bar ieri.

— Ai dormit aici?

Am consimțit din cap.

Și-au terminat de fumat țigările în liniște, apoi s-au ridicat.

— Julia și Viktor au fost împreună mai demult, mi-a spus Axel după ce au plecat.

— Mai demult?

— Cam până acum trei luni. E prima dată când se văd după întoarcerea ei de la Lund.

Julia și Sara au venit cu noi la Buddha Bar. Se țineau prin apropierea lui Viktor și se uitau mereu urât la mine. Cu cât beam mai mult, cu atât îmi creștea iritarea.

Viktor a făcut o pauză și a venit la mine și la Axel. Am observat cum Juliei i s-a îngustat privirea când l-am luat pe Viktor în brațe. M-a sărutat și eu l-am mușcat ușor de buza de jos. Când a venit vremea să se întoarcă în cabina de DJ, m-a întrebat dacă vreau să-i țin companie. M-a prins de talie în timp ce treceam prin marea de oameni. Înaintam încet, fiindcă lumea îl oprea mereu ca să schimbe câteva vorbe. Până la urmă, am ajuns sus. Viktor și-a pus căștile, a învârtit câteva dintre sistemele de reglaj și a început să se legene în ritmul muzicii.

Am început și eu să fac la fel ca el. Apoi i-am luat o mână, i-am băgat-o sub rochie și i-am pus-o între picioarele mele. N-aveam chiloți pe mine.

— Vii cu mine acasă în seara asta? m-a întrebat el.

— Da, dacă vrei.

M-a privit cu o intensitate care ținea loc de răspuns.

— Și ce-o să facem? l-am tachinat eu.

Viktor a început sa râdă. Apoi a schimbat melodia.

Era un sentiment minunat. Mă simțeam liberă. Liberă să fac ce voiam. Să fiu cine voiam. Fără un trecut care să distrugă totul în jurul meu, în sufletul meu. Fără toți cei care mă împinseseră în jos. Încetul cu încetul, mă transformam în altcineva.

Scrutam cu privirea oamenii care dansau. Am închis ochii și

gândurile mi s-au dus la Fjällbacka. La curiozitatea pe care o stârneam, privirile care mă urmăreau peste tot, amestecul de fascinație și compasiune, cleios, greoi, sufocant. Aici nimeni nu știa. Nimeni nu vedea. Locul meu era aici. La Stockholm.

— Mă duc la toaletă, am strigat eu.

— OK. Termin în zece minute. Hai să ne vedem la ieșire, ce zici?

Am aprobat printr-o înclinare a capului și m-am îndreptat spre toaletă. M-am așezat la coadă și un zâmbet mi s-a desenat pe buze la gândul că Viktor era numai al meu. Muzica de pe ringul de dans duduia în surdină, făcând oglinda de pe perete să vibreze în același ritm.

Mi-am privit reflexia în oglindă. Aveam părul mai blond decât de obicei, eram bronzată și mă simțeam plină de prospețime. Mi se părea că arătam mai matură decât cu câteva săptămâni în urmă. Lângă chiuvetă, o fată și-a îndreptat un flacon roz de fixativ spre păr. Mirosul dulce mi-a gâdilat nările într-un contrast plăcut cu izul de transpirație, alcool și haine afumate.

Ușa s-a deschis în spatele meu și preț de câteva clipe muzica s-a auzit mai puternic.

Am simțit că mă bate cineva pe umăr și m-am întors. Am reușit să-i deslușesc trăsăturile Juliei, înainte să mă trezesc cu un cocktail ce se îndrepta în zbor către mine. O bucățică de gheață m-a lovit în frunte, apoi a căzut pe podea și s-a rostogolit mai departe. Mă usturau ochii și am început să clipesc des de mirare și durere.

— Ce dracu faci? am țipat, dându-mă un pas înapoi.

— Curvișină de provincie, mi-a aruncat în nas Julia, după care s-a întors și a dispărut.

Câteva fete au început să râdă. M-am șters cu un șervețel. Simțeam umilința furnicându-mă în tot corpul. Simțeam că revenisem la vechea mea identitate. Cea care îngenunchea și se ascundea în tenebre. Cea care se prăbușea sub greutatea prea multor secrete.

Apoi mi-am îndreptat spatele și m-am privit în oglindă. Nu din nou.

La o săptămână după aceste întâmplări, am primit o scrisoare. Intrasem la ASE la Administrarea Afacerilor. Am tras scrisoarea la xerox, am căutat adresa Juliei, am cumpărat un plic și am băgat în el scrisoarea de confirmare a admiterii împreună cu o poză pe care o făcuse Viktor și în care eu eram în patru labe, iar Viktor era în spatele meu cu chipul schimonosit de plăcere. Am strecurat plicul în cutia poștală a familiei Juliei având în minte un singur scop: să nu mai las pe nimeni să mă umilească vreodată.

O lună mai târziu, m-am înscris la facultate cu numele meu mijlociu, Faye, după autoarea cărții preferate a mamei mele. Matilda nu mai exista.

Un chelner trecu în grabă prin spatele lui Faye – cu siguranță, se îndrepta spre bărbații burduhănoși instalați la câteva mese mai încolo. Erau genul de bărbați care impuneau să fie serviți cu rapiditate. Ceea ce nu era de mirare, căci arătau cu toții ca și cum nu-i mai despărțea decât o ceafă de porc de un atac de cord.

Faye o privea pe Alice, care tocmai se instalase în fața ei. Când făcuse cunoștință cu ea și cu celelalte femei burgheze cu care socializa, le poreclise „gâștele", deoarece rolul lor principal era să depună ouă pentru bărbații lor. Trebuiau să se concentreze să aducă pe lume moștenitori și apoi să protejeze sub aripile lor drapate cu Gucci progeniturile împinse de la spate mai ceva ca la jocul de curling. Când copiii începeau să meargă la grădinițele alese pe sprânceană, era momentul să-și ocupe timpul cu activități potrivite. Să facă yoga. Să-și facă manichiura. Să organizeze cine. Să se asigure că femeia de serviciu își face bine treaba. Să gestioneze armata de babysittere. Să-și supravegheze kilogramele. Sau mai degrabă lipsa lor. Să fie disponibile și excitate. Și, cel mai important: să învețe să treacă cu vederea momentele când soții lor se întorceau acasă de la o „cină de afaceri" târzie cu cămașa pe jumătate scoasă din pantaloni.

La început, făcuse mișto de ele. De lipsa lor de cultură generală, de lipsa de interes pentru adevăratele valori ale vieții, de faptul că ambițiile lor se limitau la a-și procura ultimul model de poșete Rockstud de la Valentino și la alegerea dintre St. Moritz sau Maldive ca destinație pentru vacanța de primăvară.

Jack îi ceruse însă „să păstreze relații armonioase" cu ele. În special cu soția lui Henrik, Alice. Așa că acum se vedea în mod regulat cu gâștele.

Nici Faye, nici Alice nu nutreau sentimente de simpatie una pentru cealaltă. Vrând-nevrând însă, soarta li se împletea datorită firmei pe care o aveau bărbații lor. Datorită *incredibilei prietenii* a soților lor, după cum apăruse la un moment dat într-o revistă de afaceri.

Alice Bergendahl avea 29 de ani, cu trei ani mai puțin decât Faye. Avea pomeții obrajilor proeminenți, talia unui copil de zece ani, picioare ca ale lui Heidi fucking Klum pe catalige. Și, în plus, născuse doi copii frumoși și sănătoși. Cel mai probabil cu zâmbetul pe buze pe toată durata travaliului. Iar între durerile nașterii e posibil să-și fi ocupat timpul liber tricotând o căciuliță drăguță pentru pruncul minunat care tocmai îi despica păsărica frumos mirositoare în două părți perfecte. Dar Alice Bergendahl nu era doar frumoasă, cu alură de fetișcană, slabă și frumos mirositoare. Era și creativă și sociabilă, prin urmare, organiza mici serate delicioase la care era musai să vină toate gâștele împreună cu bărbații lor, altfel ajungeau pe lista neagră a lui Alice. Care era echivalentă cu Guantánamo în lumea burgheză din Stockholm.

Împreună cu Alice la Riche se afla o altă femeie cu picioare lungi, pe care o chema Iris și care era măritată cu finanțistul Jesper, care făcea trading. Un sărăntoc în contextul de față, dar un posibil *up-and-comer*[6], de aceea Iris se bucura de un statut de probă în anturajul lui Alice, până când succesul lui Jesper putea fi confirmat. Soarta ei avea să se pecetluiască cu siguranță în lunile următoare.

Au comandat salată – doar câte o porție mică pentru fiecare, firește – și trei pahare de cava. Luau îmbucături minuscule și-și zâmbeau în timp ce povesteau despre copii. Ceea ce, de altfel, constituia singurul subiect de discuție. În afară de iubiții lor soți.

— Jesper și-a luat liber în vacanța de Paște, zise Iris. Vă dați seama? De patru ani, de când ne-am căsătorit, nu și-a luat niciodată concediu mai mult de o săptămână pe an. Da, când a venit acasă într-una din zilele trecute, m-am trezit cu surpriza unei călătorii în insulele Seychelles.

Faye simți o împunsătură de invidie pe care o clăti cu o gură de cava.

— Super, zise ea.

În sinea ei însă se întreba ce-l făcea pe Jesper să simtă nevoia de a-și spăla în acest fel conștiința încărcată.

Restaurantul era plin. Turiștii plasați la mesele de la ferestre erau mulțumiți că prinseseră loc. Cu maldăre de sacoșe de

cumpărături sub masă. Încercau să nu pară impresionați, dar, printre îmbucături, cercetau împrejurimile cu ochii mari. Când li se fixa privirea asupra vreunei persoane interesante, se aplecau peste farfurii și șușoteau între ei – impresionați de prezentatorii de televiziune, artiștii și politicienii aflați în local. Pe adevărații potentați, cei care trăgeau sforile din culise, nu-i recunoșteau însă. Dar Faye știa cu exactitate cine erau.

— E superb în insulele Seychelles, zise Alice. E atât de exotic. Dar cum mai stau cu siguranța? Au fost ceva… probleme pe acolo.

— Insulele Seychelles se află în Orientul Mijlociu? întrebă Iris nesigură în timp ce plimba o bucată de avocado prin farfurie.

Faye luă o gură de cava ca să nu izbucnească în râs.

— Pe acolo pe undeva, nu? Pe unde face ravagii Statul Islamic.

Alice strâmbă din nas la chicotul care se pornise în gâtul lui Faye.

— Sunt sigură că nu e niciun pericol, zise Iris, care acum împingea cu furculița o jumătate de ou. Jesper nu ne-ar expune niciodată vreunui risc pe mine și pe micuțul Orvar.

Micuțul Orvar? Ce-i făcea oare pe oamenii ăștia să-i dea copilului un nume care i s-ar fi potrivit mai degrabă unui pirat sifilitic din secolul al XVIII-lea? Faye se văzu însă nevoită să admită că și Julienne suna destul de pompos. Dar fusese propunerea lui Jack. Argumentase că suna bine și că avea să funcționeze pe plan internațional. Și era important să te asiguri de viabilitatea globală a copiilor tăi încă de când se aflau în pântec. Aici dăduseră greș cu Orvar, dar puteau schimba mai târziu. Cu vreo lună în urmă, un băiețel de la grădinița lui Julienne pe care îl chema Sixten devenise brusc Henri. Confuzia trebuie să fi fost totală în capul micuțului de trei ani, dar nu se putea ține seama de astfel de detalii, dacă se dorea cu adevărat ca băiatul să reușească în context internațional.

Faye goli paharul și îi făcu un semn discret chelneriței să i-l umple din nou.

— Bineînțeles că nu v-ar expune la riscuri, zise Alice în timp ce mesteca sexos o foaie de salată.

Cum însă citise într-o revistă de sănătate că e bine să mesteci de cel puțin treizeci de ori, ipostaza ei sexy se transformă la scurt timp în imaginea unei vaci rumegânde.

Faye se uită cu groază în propria farfurie. Devorase deja jumătate din salată și continua să-i fie la fel de foame. Scrută cu poftă comenzile de la masa vecină care tocmai veniseră. Biftec. Chiftele. Paste. Farfuriile fură așezate în fața bărbaților rotofei, îmbrăcați la costum. Din aceia care își permit să aibă burtă. Despre bărbații săraci se spune că sunt grași, cei bogați au însă greutate. Își dezlipi privirile de pe chiftele. În compania lui Alice nu se mâncau chiftele cu sos cu smântână și piure de cartofi.

— Nu ți-ar prii să fii răpită preț de câteva săptămâni, Iris? zise Faye. Ar fi o super dietă și, dacă-i rogi frumos, cu siguranță ți-ar face rost și de un covoraș de yoga.

Se uită la salata de care Iris nici nu se atinsese.

— Nu se glumește despre astfel de lucruri. E groaznic!

Alice scutură din cap, iar Faye oftă.

— Seychelles e un grup de insule din oceanul Indian. Suntem mai aproape de Orientul Mijlociu în momentul de față.

Se făcu tăcere. Iris și Alice se concentrau asupra salatelor lor. Faye asupra paharului de cava, care era din nou aproape gol.

— Ați văzut cine a venit? șopti Iris aplecându-se în față și aruncând priviri spre intrare.

Faye încerca să-și dea seama la cine se referea.

— Acolo. Cel care tocmai a intrat și stă de vorbă cu barmanul.

Faye îl văzu în sfârșit. Era cântărețul John Descentis. Artistul preferat al lui Jack. Avusese o traiectorie descendentă în ultimii ani, iar acum apărea cel mai adesea în revistele de scandal, care scriau despre eșecul relațiilor sale amoroase, cum dăduse faliment sau la ce petreceri jenante cu staruri de mâna a doua mai participase. Fu escortat la masa de vizavi, împreună cu însoțitoarea sa, o tipă frumușică la vreo 25 de ani, în haină de piele și cu părul negru vopsit.

— Două beri, pentru început, îi zise el chelnerului.

Alice și Iris își dădură ochii peste cap.

— Mă întreb cum de-l primesc aici, mormăi Alice. Locul ăsta

a început să-și piardă prestigiul.

Corpul lui Iris se scutură atât de puternic de scârbă, încât brățările bățoase din aur de la Cartier începură să zăngănească.

Faye privi în direcția lui John Descentis. Plănuia de ceva vreme să organizeze o petrecere de aniversare pentru Jack, căruia i-ar fi plăcut nespus să-l audă pe Descentis cântând. Se ridică. Sub privirile îngrozite ale lui Alice și Iris, se duse la masa muzicianului.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Mă cheamă Faye.

John Descentis o cercetă cu privirea.

— Bună, Faye, zise el cu un zâmbet strâmb. Nicio problemă, nu deranjezi deloc.

— E ziua soțului meu, Jack, în aprilie și organizez o petrecere la restaurantul Hasselbacken. Jack e un fan înfocat al dumneavoastră. Voiam să vă întreb dacă sunteți disponibil să veniți să cântați câteva melodii.

— E vorba de Jack Adelheim, antreprenorul?

Tipa cu părul negru se crispă în semn de nemulțumire, dar John își îndreptase postura pe scaun.

Faye îi zâmbi.

— Exact. Are o companie care se numește Compare.

— Da, desigur, am auzit de el. Bine, nicio problemă. Nu știam că-i place muzica mea.

— Încă de când era adolescent. Are toate discurile acasă. LP-uri, adică!

Faye râse.

— Poate că nu e un lucru cu care să te mândrești în interviurile cu presa financiară, zise John.

Tipa oftă adânc, se ridică de la masă și anunță monoton că se duce la baie.

Faye se așeză pe locul ei. Se simțea tentată să ia și berea pe care chelnerul o pusese pe masă, dar se abținu. Cu coada ochiului, le vedea pe Alice și pe Iris care se holbau la ea.

De-abia aștepta să-i povestească lui Jack. De fapt, ar fi trebuit să țină totul secret și să-i facă o surpriză, dar se cunoștea prea bine și știa că n-avea să reușească.

— Îmi dai… pot să vă cer numărul de telefon? Ca să vă dau

toate detaliile. Și să negociem un preț.

— Sigur. Dă-mi tu numărul tău și îți trimit eu un mesaj.

Tastă un mesaj către ea și își arcui buzele într-un zâmbet care încă avea un oarecare șarm obosit. Gurile rele ziceau că făcuse cure repetate de detoxificare și că nu era vorba doar de alcool, dar de data asta părea să fie treaz.

Mobilul scoase un bip. Faye își aruncă rapid ochii pe mesaj, un smiley care făcea cu ochiul, apoi se întoarse la masa ei.

— Ce i-ai spus? întrebă Alice în șoaptă, deși auzise cu siguranță întreaga conversație.

Dacă n-ar fi știut că are botox injectat în frunte, Faye ar fi putut să jure că pe fața lui Alice apăruse o cută de îngrijorare.

— O să cânte la petrecerea de ziua lui Jack.

— El? șuieră Alice.

— Da, chiar el. John Descentis. Lui Jack îi place la nebunie muzica lui.

— Lui Jack n-o să-i convină, vor fi de față parteneri de afaceri. Nu dă bine, pur și simplu.

— Știu ce-i place și ce nu-i place soțului meu, Alice. Tu să-ți vezi de familia ta și lasă-mă pe mine să mă ocup de a mea!

Faye se înveli mai strâns în pardesiu, când ieși în cele din urmă de la Riche. Dinspre Nybroviken bătea un vânt rece ca gheața. Cerul era mohorât. Oamenii treceau pe lângă ea cu pași iuți, aplecați un pic înainte. Reducerile de șaptezeci la sută de la Schuterman se apropiau de final, iar faimosul magazin de modă avea vitrinele golite.

Mai avea o oră la dispoziție înainte de sfârșitul orelor de lucru ale babysitterei. Se îndrepta spre Stureplan, când un Porsche Boxter roșu ca oja de unghii frână brusc, făcându-l pe taximetristul de la Taxi Stockholm, aflat în spate, să claxoneze furios.

Geamul mașinii coborî și Faye o văzu pe Chris Nydahl aplecându-se peste scaunul din dreapta, cu brațele odihnindu-i-se pe volan.

— Să te duc undeva, păpușă? zise ea, prefăcându-se că vrea s-o acosteze.

Jack o detesta pe Chris și Faye privi îngrijorată în jur. Dar melițele împopoțonate în Gucci rămăseseră la Riche, în continuare în stare de șoc, probabil, din cauza comportamentului ei și Faye își dădu brusc seama cât de mult îi lipsise Chris. Umorul ei brut, râsetele și poveștile incredibile despre partide de sex și petreceri dezmățate până dimineața. Odinioară fuseseră ca două surori.

Faye deschise portiera și se strecură înăuntru. Scaunele erau îmbrăcate în piele cu imprimeuri de blană de leopard și se auziră scârțâituri când Faye se instală.

— Super mașină, zise ea. Foarte discretă.

Chris înșfăcă sacoșele de shopping de la picioarele lui Faye și le aruncă în dezordine în spațiul minuscul din spatele lor. Se auzi claxonul unei mașini.

— Pulă bleagă, exclamă Chris arătându-i șoferului degetul mijlociu în oglinda retrovizoare înainte de a porni.

Faye scutură din cap râzând. În compania lui Chris se simțea mereu cu zece ani mai tânără.

— Ce rost mai are să ai atâția bani încât să poți să închizi gura întregii lumi, dacă nu închizi niciodată gura lumii cu ei? mormăi Chris aruncând o privire furișă în oglindă.

— De unde naiba le scoți?

— Asta-i o replică pe care am auzit-o într-un serial.

Se întoarse spre Faye, care ar fi preferat ca prietena ei să rămână cu privirea fixată la drum.

— Cât timp avem la dispoziție înainte să te întorci la datoriile conjugale și alte alea pe care o să le regreți când o să fii o babă incontinentă?

Faye se agăță înspăimântată de centura de siguranță când Chris nu păru să bage de seamă că semaforul din fața lor se făcuse roșu.

— Aproximativ o oră.

— Foarte bine.

Fără a o preveni, Chris trase de volan, întoarse printr-un viraj și scăpă ca prin urechile acului de o coliziune frontală cu un autobuz. Faye se ținea acum cu disperare de centura de siguranță.

— Mergem în Djurgården, zise Chris.

Faye nu reuși decât să aprobe din cap.

Găsiră un restaurant deschis și comandară cafea. Ca de obicei, lui Chris nu părea să-i pese deloc de felul în care ceilalți clienți ai restaurantului se uitau la ea. Chris scria pentru *Elle* articole despre femei de afaceri și apărea frecvent la diverse emisiuni TV. Cu o săptămână în urmă fusese invitata lui Malou[7].

Imediat după facultate, pe care, spre deosebire de Faye, ea o terminase, Chris își deschisese primul salon de coafură ce avea să facă parte din grupul Queen, un imperiu menit îngrijirii părului și pe care îl construise plecând de la ideea că orice femeie are dreptul să se simtă ca o regină. Făcuse și o școală de coafură și chiar profesase pe toată perioada studiilor de economie pentru a se putea întreține. Încă de când se cunoscuseră, îi declarase lui Faye că avea de gând să pună bazele unui imperiu. La cinci ani după absolvire, avea deja zece saloane Queen, răspândite în majoritatea orașelor mai mari din Scandinavia. Banii serioși îi făcuse însă din produsele pe care le lansase. Standardele ecologice, calitatea și ambalajele super atrăgătoare în combinație cu personalitatea convingătoare a lui Chris făcuseră ca produsele ei să ajungă la cei mai mari distribuitori din Europa. Încetul cu încetul, reușise să intre și pe vasta piață din SUA.

— Nu înțeleg cum faci față prânzurilor cu mumia aia și cu alaiul ei de înmormântare în fiecare săptămână.

— Alice? Nu e chiar așa de rea, de fapt…

Faye știa că Chris știe că ea minte. Dar Jack n-ar fi iertat-o niciodată dacă îi lua partea lui Chris împotriva lui Alice.

Pe vremea studenției, Chris avusese o relație scurtă dar intensă cu Henrik, soțul lui Alice. Faye, Jack, Chris și Henrik fuseseră un cvartet de nedespărțit. Într-o zi însă, Chris deschisese ziarul și citise anunțul despre logodna lui Henrik cu Alice. Henrik alesese familia bună, banii și docilitatea în locul dragostei.

De-a lungul anilor ce trecuseră de atunci, Chris se folosise de bărbați ca și cum ar fi fost bunuri de consum. Faye știa că

prietena ei purta o rană adâncă în piept și bănuia că, într-un fel sau altul, încă mai suferea după pierderea lui Henrik, deși n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dar Jack îi povestise lui Faye despre tot ce se întâmpla dincolo de aparențele încântătoare, despre cât de des Henrik călcase strâmb. Despre cum el, care fusese mereu foarte timid, odată cu trecerea anilor și cu creșterea averii, se transformase în altcineva, cineva care se purta ca și cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut.

— Bine, dacă zici tu, răspunse Chris. Dar nu e ciudat?

— Ce anume?

— Că în ciuda milioanelor pe care Henrik i le presară în cale, încă n-a fost în stare să plătească pe cineva ca să-i scoată bățul ăla din fund.

Faye începu să chicotească.

Chris deveni serioasă și coborî vocea.

— Vorbesc serios, Faye. Nu înțeleg cum faci față. Știu cât de mult ai contribuit la punerea pe picioare a firmei, ideea în sine a fost a ta, și i-ai și ajutat pe Henrik și pe Jack să creeze structura companiei. Dar e o realitate despre care nu vorbesc când se laudă cu succesul lor în revistele financiare. Nu al vostru. Nu al tău. Ci al lor. De ce să stai toată ziua acasă și să-ți ocupi timpul cu… Dumnezeu știe ce. E risipă de resurse! Ești una dintre cele mai deștepte persoane pe care le-am întâlnit vreodată, cu toate că mă întâlnesc pe mine însămi în fiecare zi.

Zâmbi, dar era un zâmbet forțat. Deschise gura ca să continue, însă Faye o întrerupse.

— Încetează. Îmi iubesc viața.

Simțea furia arzându-i gâtul, ca arsurile de care suferise în ultimele luni de sarcină. O adora pe Chris, dar nu suporta s-o audă vorbindu-l de rău pe Jack. Schimba mereu sensul lucrurilor, făcându-le să pară altfel decât erau de fapt. Chris nu înțelegea că tot ce făcea Jack făcea pentru ea și pentru Julienne. Nu vedea toate sacrificiile lui, toate alegerile grele pe care era nevoit să le facă, tot timpul pe care era musai să-l dedice firmei. Și ce importanță avea că ei nu i se recunoșteau meritele vizavi de Compare în public? Jack știa. Henrik la fel. Era de ajuns. Pentru firmă, era mai bine să se cultive mitul despre Jack și

Henrik și parteneriatul lor unic.

Chris n-avea familie, trecea de la un bărbat la altul. Nu înțelegea ce înseamnă să porți responsabilitatea unei familii. Ce sacrificii presupune. Chris nu făcea niciodată niciun fel de compromis.

— Sper să ai dreptate, zise Chris. Dar ce s-ar întâmpla dacă te-ar părăsi? Zi-mi măcar că ați modificat contractul prenupțial după ce s-a născut Julienne. Ca să capeți și tu ceva? În caz de nevoie?

Faye zâmbi. Chris era o dulce când se îngrijora pentru ea.

Scutură din cap:

— Nici măcar n-a fost ideea lui Jack, ci a lui Henrik. Jack n-a vrut, firește, să încheiem nenorocitul ăla de contract prenupțial, dar investitorii au insistat.

— Dacă divorțați, te trezești cu nimic. Nada.

Chris vorbea încet și clar. Ca unui copil. Cine naiba se credea? Și asta doar pentru că ea nu avea pe cineva ca Jack.

Faye trase adânc aer în piept de câteva ori.

— Nu vom divorța. Suntem mai fericiți ca niciodată. Învață să accepți că asta e viața mea și mi-o trăiesc cum cred de cuviință.

Chris rămase tăcută preț de o clipă, după care ridică mâinile cu un gest care indica reticență.

— Iartă-mă, ai dreptate, n-o să-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Își etală zâmbetul irezistibil. În plus, Faye știa că prietena sa avea intenții bune. Nu voia să se pună rău cu ea.

— Hai să vorbim despre ceva mai amuzant. Ce zici de un weekend undeva împreună? Doar tu și cu mine?

— Ar fi superb, zise Faye cu ochii pe ceas.

Era cazul să se grăbească.

— Trebuie doar să-l întreb pe Jack mai întâi.

Faye îi trimise lui Chris o bezea din mers, în timp ce suna după un taxi.

Chris rămase pe scaun uitându-se în urma lui Faye, care se grăbise să iasă.

Stockholm, august 2001

Stăteam tolănită în pat și scriam în jurnal, îmi descărcăm sufletul. Ce ușurare că Matilda nu mai exista! Nimeni nu mă cunoștea. Nimeni nu știa nimic despre ce se întâmplase. Când mă întreba cineva despre familia mea, ziceam doar că părinții mei au decedat amândoi. Accident de mașină. Și că nu aveam frați. Ceea ce era adevărat. Nu aveam frați. Nu mai aveam.

Câteodată îl visam pe Sebastian. Însă îmi era mereu imposibil să intru în contact direct cu el. Se afla mereu dincolo de punctul din care l-aș fi putut atinge dacă întindeam brațele. Încă mai puteam să-i simt mirosul când închideam ochii.

După ce-l visam pe Sebastian, de fiecare dată mă trezeam leoarcă de transpirație. Îl vedeam atât de clar cu ochii minții. Părul lui închis la culoare și ochii albaștri-deschis. Semăna atât de mult cu tata, deși erau atât de diferiți ca fel de-a fi. De obicei, îmi lua ceva timp să adorm la loc.

Dar noua mea identitate, Faye, îmi dădea forță. Deocamdată, o țineam secretă față de Viktor, căci poate n-avea să înțeleagă. Tuturor celorlalți le arătam însă noul meu eu, plin de încredere în sine, care nu avea nimic în comun cu Matilda. Și lucrul cel mai important era că scrisorile de la închisoare nu mai ajungeau la mine. Nu deschisesem niciodată vreuna dintre ele. Dar încă îmi aminteam groaza pe care o simțeam când vedeam scrisul tatei pe plicuri. Acum nu mai știa unde sunt, nu mă mai putea contacta. Nu mai exista. Făcea parte din lumea Matildei.

M-am întins după poșetă, am vârât jurnalul în buzunarul interior și am tras fermoarul.

Dacă n-ar fi fost visele, chiar aș fi putut să-mi cred propria minciună, cum că trecutul era îngropat. Dar continuam să-l văd pe Sebastian noaptea. La început în viață, cu ochii lui pătrunzători, care sfredeleau în adâncuri. Apoi atârnând de curea.

Duminică dimineața. Faye se grăbea să curețe după micul dejun luat de Julienne, ca Jack să nu mai fie nevoit să vadă haosul pe care aceasta îl lăsa în urma ei. E drept că nu transforma bucătăria în Pearl Harbor, dar Faye înțelegea totuși și punctul de vedere al lui Jack, și anume, că nu era deloc plăcut să intri într-o bucătărie vraiște în fiecare dimineață.

Se hotărâse să nu-l deranjeze pe Jack vorbindu-i despre eventualul său weekend cu Chris. N-avea să ducă decât la certuri și iritare.

Deși nu voise să recunoască față de Chris, ea și Jack treceau printr-o perioadă dificilă. E o chestie prin care trec toate cuplurile. Munca îl solicita atât de mult pe Jack, iar ea nu era cu siguranță prima femeie din istoria omenirii care simțea că versiunea ideală a soțului său era rezervată pentru serviciu. Își dorea, firește, ca el să fi avut mai multă energie și mai mult timp. Pentru ea și pentru Julienne. Dar alunga rapid astfel de gânduri. Aparținea acelui procent format din cei mai bogați oameni din una dintre cele mai prospere țări din lume. Nu avea nevoie să lucreze, nu-și făcea griji legate de plata facturilor și nici măcar de luatul de la grădiniță. Avea la dispoziție o armata de babysittere și femei de serviciu pregătite să o ajute în orice fel. I se întâmpla chiar să trimită acasă sacoșele de shopping cu un serviciu de curierat, ca să nu mai fie nevoită să le târască după ea.

Jack însă purta o responsabilitate enormă, responsabilitate care îl făcea să fie scurt la vorbă și rece. Cu ea, cel puțin. Dar știa că era o situație temporară. În câțiva ani aveau să se aprecieze mai mult unul pe celălalt. Să călătorească împreună. Să aibă mai mult timp pentru viața și visurile lor.

— Sper că-ți dai seama că nu e deloc amuzant pentru mine să muncesc ca un câine, avea el obiceiul să-i spună. Bineînțeles că aș prefera să fiu acasă și să mă bucur de viață împreună cu tine și cu Julienne, fără să fiu nevoit să-mi fac griji pentru plata facturilor. În curând însă, vom fi doar noi doi, iubito.

De fapt, trecuse ceva vreme de când îi spusese asta ultima dată. Dar promisiunea dăinuia. Faye avea încredere în el.

Julienne stătea pe canapea cu iPad-ul în poală. Faye îi dăduse căștile fără fir ca să nu-l deranjeze pe Jack. Își învățase fiica să nu facă zgomot dimineața.

Se așeză lângă ea pe canapea, îi dădu o șuviță de păr la o parte și remarcă fără surprindere că Julienne se uita la filmul *Frost* pentru a mia oară, cu siguranță. Dădu drumul la știrile de la televizor și reduse volumul la minimum. Se bucura de căldura corpului lui Julienne lângă ea. De apropierea dintre ele.

Ușa dormitorului se deschise și Faye îl auzi pe Jack îndreptându-se spre bucătărie. Asculta zgomotul pașilor lui, încercând să ghicească în ce stare de spirit era. Își ținea respirația.

Jack tuși.

— Poți să vii până aici? întrebă el cu vocea cuiva proaspăt trezit din somn.

Faye se îndreptă spre bucătărie în grabă. Îi zâmbi.

— Ce-i asta? întrebă el arătând cu mâna.

— Ce?

Detesta senzația că nu-l înțelege, comunicarea nefuncțională dintre ei. Odinioară fuseseră *Jack și Faye.* De la egal la egal. O echipă ai cărei membri se cunoșteau până în cele mai mici detalii.

— Ăsta nu-i un blat de bucătărie pe care să vrei să-ți faci un sandvici, zise Jack și își trecu mâna peste suprafața de marmură. Nu eu, în orice caz!

Ridică mâna. Câteva firimituri i se lipiseră de palmă. Cum putuse să fie atât de proastă? Atât de dezordonată? Era sub demnitatea ei.

Faye înșfăcă laveta. Își simțea bătăile inimii bubuindu-i în urechi. Șterse firimiturile care rămăseseră, le prinse în mâna liberă și le azvârli în chiuvetă. Aruncă o privire spre Jack înainte de a da drumul la robinet ca să spele chiuveta cu peria.

Atârnă laveta la uscat și puse peria în suportul ei argintiu cu design clasic.

— Vrei o cafea, dragule? întrebă ea.

Deschise dulapul în care se aflau capsulele Nespresso și luă în mod automat două de culoare mov, preferatele lui Jack. Un

Lungo și un Espresso într-o ceașcă cu un pic de lapte spumă. Lui Jack îi plăcea cafeaua tare.

Jack întoarse capul și privi spre salon.

— De fiecare dată când mă uit la Julienne, stă aplecată asupra unui ecran. Trebuie să faci mai multe eforturi. Citește-i, joacă-te cu ea.

Câteva picături de cafea se prelinseră pe marginea cești albe. Faye le șterse cu degetul și îi dădu cafeaua lui Jack. El nu păru nici măcar să observe.

— Știi ce mi-a povestit Henrik? Saga și Carl nu au voie să folosească tabletele mai mult de o oră pe zi. În schimb, merg la muzee, iau lecții de pian și de tenis, citesc. Saga face și balet, de trei ori pe săptămână, la școala lui Alhanko[8].

— Julienne vrea să joace fotbal, zise Faye.

— E exclus. N-ai văzut ce picioare fac fetele care joacă fotbal? Ca niște butuci. Și ce vrei, să joace cu fetele din cartierele mărginașe, să-i audă pe tații lor înjurându-l grosolan pe arbitru?

— OK.

— OK ce?

— Julienne n-o să joace fotbal.

Faye își puse palma pe pieptul lui și se dădu mai aproape. Lăsă palma să coboare peste burtă până între picioare.

Jack o privi cu stupoare.

— Încetează.

Faye își văzu conturul brațului gras și palid în geamul lucios al cuptorului. Bineînțeles că Jack nu voia să o atingă. Se neglijase mult prea multă vreme.

Faye se încuie la toaletă. Își dădu jos toate hainele și își examină corpul gol din diferite unghiuri. Sânii păreau fără vlagă. Ca niște lalele care s-au ofilit în vază. Să vorbească cu Jack despre o operație de mărire a sânilor? Știa că Alice își făcuse deja. Era un lucru ce trebuia făcut cu gust. Nu kitsch. Nu-i trebuiau mingi de plajă.

Avea burtă, nici nu-și mai aducea aminte cum arăta fără ea, iar picioarele erau o masă de piele albicioasă, care atârna. Când își contracta mușchii fundului, i se formau gropițe în piele. Ca pe suprafața Lunii.

Își ridică privirea. Avea tenul palid și ochii încercănați. Pielea și părul îi erau lipsite de strălucire și nici nu se mai putea spune că avea vreo frizură. Când se apropie de oglindă, observă câteva fire grosolane și albe. Și le smulse rapid și le dădu drumul sub apa de la robinet.

Măcar să nu fi început să-i fie rușine cu ea. Se plângea oare prietenilor? Poate aceștia îi aruncau vorbe înțepătoare? Începând de azi, avea să mănânce sănătos și să facă sport o dată, ba nu, de două ori pe zi. Gata cu vinul, cu cinele gurmande și cu snackurile seara, în timp ce-l aștepta pe Jack să vină acasă.

Jack bătu la ușă.

— Ai de gând să mai stai mult acolo?

Faye tresări.

— Ies imediat, dragule, croncăni ea cu vocea răgușită.

Jack rămăsese pe loc și ea începu să se crispeze.

— Știu c-am fost ocupat în ultima vreme, zise el. Hai să ieșim la un restaurant împreună miercuri, ce zici? Doar noi doi?

Faye simți cum îi dau lacrimile, acolo, goală în mijlocul băii. Se îmbrăcă rapid. Jack al ei. Dragul, dragul ei Jack.

Descuie ușa.

— Sigur, iubitule.

Două ore mai târziu, Faye se afla în fața raionului de carne din supermarketul aflat în piața Karlaplan, căutând ceva bun pentru prânz. Totul era ca de obicei. Prețurile exagerate. Țipetele copiilor și bârâitul neîncetat al ventilatoarelor de la frigidere. Mirosul de umezeală de la gecile de zece mii de coroane și hainele din blană adevărată, nicidecum variante corecte politic din material sintetic. Singurele lucruri din material sintetic pe care s-ar fi încumetat să le îmbrace lumea de aici purtau marca Stella McCartney. Și asta doar dacă erau destul de scumpe.

Faye luă un pachet de piept de rață și se îndreptă spre case. O alese pe cea la care servea Max. De obicei, el lucra duminica.

Privea brațul bine făcut al lui Max în timp ce acesta scana produsele clienților din fața ei. Trebuie să-i fi simțit privirea, căci se întoarse brusc și îi zâmbi.

Când îi veni rândul lui Faye, zâmbetul lui Max se lărgi. Ochii îi sclipeau.

— Cum se simte cea mai frumoasă femeie din Stockholm azi?

Faye simți cum i se înroșesc obrajii. Era convinsă că spunea asta majorității femeilor, și totuși. El o *vedea.*

Ieși din magazin cu pași sprinteni.

Când ajunse acasă, se grăbi să despacheteze cumpărăturile. Nu era bine să le lași prea mult afară din frigider.

— Ai ieșit așa?

Faye se întoarse. Jack stătea în pragul ușii. Cu fruntea încruntată.

— Ce vrei să spui?

Jack arătă spre hainele ei.

— Nu-ți dai seama că nu poți ieși la cumpărături în haine de casă? Dacă te întâlnești cu cineva care ne cunoaște?

Faye închise ușa de la frigider.

— Casierului Max a părut să-i placă. Mi-a spus că sunt cea mai frumoasă femeie din Stockholm.

Fălcile lui Jack se încleștară. Faye înțelese că făcuse o greșeală. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era un subiect de glumă pentru Jack.

— Flirtezi cu casierii?

— Nu, nu flirtez. Te iubesc, Jack, doar știi asta, dar ce pot să fac dacă primesc complimente?

Jack pufni.

Faye urmări spatele încordat al lui Jack în timp ce acesta se îndrepta spre birou. Deși avea un nod în stomac, era totuși ciudat de mulțumită de ieșirea lui nervoasă. Îi pasă, își zise ea. Chiar îi pasă.

Julienne dormea. Jack și Faye se aflau în pat. El cu calculatorul pe burtă, ea uitându-se la o emisiune de pe Kanal 5, transmisă în reluare.

— Vrei să dau mai încet?

Jack își coborî ochelarii pe vârful nasului și lăsă în jos ecranul laptopului ca să poată vedea televizorul.

— Nu, nu mă deranjează, zise distrat.

Prezentatoarea programului primea o nouă invitată.

— Asta-i Lisa Jakobsson? întrebă el.

— Da.

— Înainte era chiar frumoasă. Ce-a îmbătrânit! Și ce grasă e.

Jack ridică din nou ecranul laptopului.

După ce Jack adormi, Faye își puse mâna pâlnie în jurul ecranului de la iPhone și intră pe Wikipedia. Lisa Jakobsson era cu doi ani mai tânără decât ea.

Stockholm, august 2001

Ritul de inițiere de la ASE era secret, nimic nu trebuia să ajungă la urechile rectorului cu privire la cum fuseseră îmbătați criță și înjosiți studenții boboci. Participarea era voluntară, dar eu nu aveam de ales. Mă hotărâsem să fac tot ce-mi stătea în putere ca să fac parte din gașcă, să am sentimentul de apartenență. Acum, că eram ca o foaie nescrisă, puteam în sfârșit să fac asta.

Eram cincisprezece fete timorate care ne adunaserăm la punctul de întâlnire, o poiană din parcul Haga. Am fost întâmpinate de aproximativ la fel de mulți studenți din anul doi. Erau doar băieți. Aveau cu ei mai multe sacoșe mari de la IKEA, pline cu obiecte de recuzită. Ne-au pus să ne așezăm într-un rând și ne-au examinat cu atenție pe fiecare în parte. Ne-au zis să ne scoatem tot de pe noi în afară de lenjerie și ne-au dat niște saci de gunoi negri cu găuri pe care să-i tragem peste cap. Apoi am dat pe gât două păhărele de vodcă. Lângă mine se afla o fată înaltă, cu forme, pistrui și părul roșcat nepieptănat.

— În genunchi! strigă Mikael, șeful neoficial al studenților din anul doi, care era fiul unui cunoscut magnat imobiliar.

Avea o frizură blondă de paj, ochii mici ca de porc și părea să fie obișnuit să i se dea ascultare. Ne-am grăbit să-i îndeplinim ordinul.

— Bine, a continuat el.

Ținea în mână un ou maro.

— Gălbenușul ăsta vreau să treacă din gură în gură. Până la sfârșitul rândului și înapoi. Și când ajunge din nou la prima persoană, aceasta trebuie să-l înghită. Tu ești prima. Cum te cheamă?

Tot rândul aplecă puțin capul ca să vadă cine trăsese lozul câștigător.

— Chris, zise fata de lângă mine.

Mikael sparse oul lovindu-l de genunchi, aruncă albușul în iarbă și-i întinse coaja cu gălbenușul în ea lui Chris. Fata o luă, își turnă fără nicio ezitare gălbenușul în gură și se aplecă spre

mine. Buzele ni se întâlniră, iar băieții izbucniră în urale. Gălbenușul intră în posesia mea în timp ce încercam să-mi potolesc senzația de rău. Am întors capul spre stânga și am repetat procedura cu tipa următoare.

— Chiar ai de gând să-l înghiți la sfârșit? am întrebat-o pe Chris.

Ea dădu din umeri.

— Sunt din Sollentuna. Am înghițit și chestii mai nașpa.

Am început să chicotesc. Ea însă avea în continuare o privire neutră.

— Vii la petrecere?

— Da. Chiar dacă fac alergie la puștanii ăștia alintați și îmbătați de putere. Profită de niște fete impresionabile și tensionate. Geniile astea sunt gunoaiele școlii. De aia fac inițierea bobocilor așa devreme, ca să nu apucăm să ne prindem ce loseri sunt. Peste două săptămâni niciuna dintre fetele astea n-o să se uite la ei măcar.

— Atunci de ce ești aici?

— Trebuie să aleg neghina din grâu, să știu cine sunt ca să-i pot evita, zise ea franc. Apropo, ai buze mișto. Dacă mă îmbăt și nu am cu cine să mă sărut, o să te caut mai târziu.

Speram că avea s-o facă.

Restul după-amiezii a continuat cu activități stropite din greu cu băutură, care toate păreau gândite să-i excite pe băieți. Ne-au turnat untură râncedă de pește în păr, ca să fim nevoite să facem baie în lenjeria de corp. Au scris zerouri mari în fruntea celor care pierdeau concursuri, iar fetelor celor mai matolite li s-a făcut onoarea de a primi autografe de la băieți pe sâni, pe șolduri și pe fund. Din ce în ce mai multe se împleticeau pe unde puteau ca să vomite, dar primeam mereu și mai mult de băut.

Pe înserat, ritualul a ajuns la final. Am mai făcut o ultimă baie, iar apoi ne-au dat înapoi hainele. Făcuseră rost de un vechi autobuz al Societății de Transport Stockholm care să ne ducă la petrecere și care era deja pe jumătate plin de boboci care nu avuseseră curajul să participe la ritul de inițiere.

Când am urcat, ceilalți au început să se țină de nas. Miroseam

a vomă, apă de lac și pește rânced. Și duhneam a băutură. Pe două dintre fete au trebuit să le care înăuntru și le-au lăsat pe culoarul autobuzului în chiloți și sutien. Uneia dintre ele îi căzuse sutienul. Din el ieșise la iveală un sân alb ca brânza cu un sfârc închis la culoare. Băieții au început să râdă și să arate cu degetul. Unul dintre ei s-a ridicat de pe scaun și a început să se apropie cu un aparat de fotografiat. Chris a reacționat instantaneu. Mai întâi, a întins brațul, ca o barieră, apoi a sărit în picioare și a blocat culoarul.

— Unde crezi că te duci, puiule?

— Nu-și dă oricum seama, a bolborosit el, doarme dusă. Fă-mi loc.

Chris și-a încrucișat brațele și a pufnit. Am observat că îi rămăseseră niște alge în păr, dar avea o autoritate impunătoare. Stătea dreaptă ca lumânarea, deși autobuzul se zgâlțâia. Ca și cum picioarele i s-ar fi înfipt în culoar. Tipul, care era cu un cap mai înalt decât ea, a început să șovăie.

— Nu mai fi așa de înțepată, ce dracu, e doar o glumă. Sau ești cumva feministă? a zis el pronunțând cuvântul „feministă" ca și cum ar fi fost o înjurătură și rânjind în același timp.

Chris nu s-a mișcat din loc. Ochii tuturor erau acum îndreptați spre ei.

— OK, îmi bag picioarele.

Tipul a început să facă haz de situație, încercând să nu lase să se vadă că tocmai pierduse o rundă împotriva unei fete.

— Un' te duci? a strigat Chris după el, când începuse să bată în retragere.

Eu îmi țineam respirația. Tot nu-l lăsa în pace?

— Să mă așez, a zis el nesigur.

— Nici gând, vii imediat înapoi aici.

Tipul s-a întors și a făcut câțiva pași pieziși spre ea.

— Dă-ți jos tricoul, a zis Chris.

— Ce?

Tipul a făcut ochii cât cepele.

— Nici în ruptul capului.

S-a uitat în jur căutând sprijin, dar toată lumea se mulțumea să privească spectacolul cu o mină amuzată.

— Dă-ți jos tricoul ăla de rahat, cu guler a la anii ’90 și dă-l încoa’. Grăbește-te odată, nu vezi că-i e frig?

Tipul s-a resemnat, s-a executat și s-a întors la locul lui dând din cap. Sub tricoul roz cu guler se ascundea un bust palid și gras, cu țâțe ieșite în evidență, ceea ce nu prea părea să-i convină.

Chris o trezit-o pe tipă, i-a ridicat brațele și i-a pus cu grijă tricoul pe ea.

— Ia dă-ncoace, a zis când s-a așezat la loc lângă mine.

A luat câteva guri de bere.

— Bine lucrat, i-am șoptit eu cu sticla de bere în poală.

— Mersi, deși e aproape un abuz s-o oblig pe săraca fată să poarte tricoul ăla groaznic, a mormăit ea.

După ce o dusese pe Julienne la grădiniță, Faye rătăcise prin Östermalm fără o țintă clară. Gata cu zilele când stătea doar acasă. Trebuia să rămână activă. Să ardă calorii și să devină zveltă și bine antrenată. Declinul trebuia oprit cu orice preț.

Stomacul îi chiorăia nemulțumit. Nu mâncase la micul dejun. Băuse doar o cafea neagră ca să ardă mai multe calorii în timpul plimbării. Imagini cu diferite feluri de mâncare i se perindau prin minte ca într-un caleidoscop gastronomic. Dacă se ducea acasă acum, n-ar fi putut rezista tentației de a goli dulapurile. Mări deci viteza. Se plimba pe Karlavägen în direcția Humlegården. Făcu o grimasă când simți pe spate senzația scârboasă de umezeală de la transpirație. Nu-i plăcea deloc să transpire. Dar, după cum spunea Alice: „Transpirația nu-i altceva decât plânsul grăsimii". Nu că ar fi văzut-o vreodată pe Alice măcar cu o broboană de sudoare pe frunte.

Fațadele din secolul al XIX-lea se aplecau cu severitate deasupra ei. Stăteau de strajă neclintite. Cerul era albastru-deschis, iar soarele se reflecta în zăpada proaspătă, care încă nu apucase să fie acoperită de un strat subțire și gri de murdărie. În ciuda transpirației, se simțea mai însuflețită decât în ultimele luni. Neașteptata invitație la restaurant a lui Jack marcase un punct de cotitură.

Ea însăși purta o mare parte din vină pentru faptul că relația lor stagnase. Acum trebuia să redevină cea pe care o dorea el. Începea o nouă eră.

Se hotărî definitiv să nu mai aducă vorba de propunerea lui Chris de a pleca undeva împreună. Era nevoie de ea acasă și ar fi dat dovadă de egoism dacă ar fi petrecut un weekend aiurea. Prin urmare, evita apelurile lui Chris, căci știa dinainte cum avea să reacționeze și ce avea să-i spună.

Faye mări viteza. Parcă simțea cum se scurgeau kilogramele de pe ea, pas cu pas, gram după gram. Transpirația insuportabilă i se îmbiba în haine.

Câțiva elevi de la liceul Ostra Real se furișaseră la o țigară lângă zidul din cărămizi grena. Două fete și doi băieți. Când râdeau, le ieșeau dâre cenușii de fum pe gură și pe nas. Nu

păreau să aibă nicio grijă pe lume. Cu câțiva ani înainte, într-o altă epocă, într-o altă viață, ar fi putut la fel de bine să fie ea, Jack, Henrik și Chris.

Jack, cel glumeț și abordabil. Aristocratul fără griji care avea mereu o invitație la vreo petrecere în buzunar. Cu centură neagră la activități sociale și la a-i face pe oameni să râdă. Henrik era strategul și gânditorul. Se trăgea dintr-o familie simplă din unul dintre cartierele mărginașe ale Stockholmului și scăpase de acolo grație faptului că era foarte bun la învățătură. Studia economia industrială la Institutul Regal de Tehnologie și făcea și ASE-ul în paralel.

Faye trecu pe lângă cofetăria Tösse. Foitaje, torturi și prăjituri cu scorțișoară aranjate unele peste altele. Producția de salivă din gură i se înteți și se forță să privească în partea opusă. Mări încă un pic viteza. Ca să scape. În apropiere de strada Nybrogatan, făcu o pauză. Deschise ușa cafenelei Café Mocco și comandă un ceai verde. Fără zahăr. Avea un gust oribil, foarte amar, dar îl bău oricum, fiindcă citise că ceaiul verde grăbește metabolismul. Răscoli într-un teanc de ziare și găsi *Dagens Industri,* ediția de weekendul trecut, cu Henrik și Jack pe copertă. Ședința foto fusese costisitoare. Stăteau pe o motocicletă de epocă, cu ataș. Purtau ochelari de soare și geci de piele. Jack pe motocicletă, Henrik în ataș cu o căciulă de piele gen pilot pe cap. Mine vesele, zâmbete largi.

Titlul era „Imperiul de miliarde contraatacă". Faye deschise ziarul și dădu paginile ca să ajungă la interviu. Reporterul, Ivan Uggla, îi urmărise la lucru timp de o săptămână. Era ciudat că Jack nu menționase nimic despre asta. E drept că dădea interviuri destul de des, dar nu pentru reportaje atât de ample.

Textul începea cu o scenă care avea loc la biroul lor din Blasieholmen. Jack povestea despre cum munceau din greu pe vremea când fondaseră Compare. Spunea că locuise într-un cartier simplu, Bergshamra, și că ziua mergea la cursuri, iar seara muncea pe brânci la planul de afaceri. Ideea de la care plecaseră era să facă din Compare o companie de telemarketing super ambițioasă.

„Știam că trebuie să sacrific totul pentru a reuși, să dau totul pentru Henrik și pentru firmă. N-aveam nici timp, nici bani pentru altceva în afară de muncă, muncă, muncă, atât cu Compare, cât și ca să avem din ce trăi între timp. Ca să ajungi sus, trebuie să joci dur."

Adevărul era că Jack nu fusese nevoit să lucreze deloc, deoarece ea renunțase la școală ca să-l întrețină și-și petrecuse zilele ștergând mese la Café Madeleine. În plus, puseseră la cale strategia de PR împreună. Totul era pentru binele firmei.

Interviul continua în același stil. În 2005, Compare, care ajunsese între timp cea mai de succes companie de telemarketing din țară, se transformase într-o firmă de investiții. Cumpărau firme mai mici, le eficientizau și le vindeau cu un profit uriaș. Adesea, le scindau și vindeau părțile mai scump decât ar fi valorat întregul. Prin urmare, de-a lungul anilor reușiseră să atingă câteva persoane la coarda sensibilă. Profitul vorbea însă de la sine, iar într-o lume în care singurul lucru care conta erau rezultatele, Jack Adelheim și Henrik Bergendahl erau considerați niște genii de întreaga lume de afaceri.

După încă ceva vreme, vânduseră aproape totul și mizaseră pe companii de electricitate și pe firme din domeniul prosperității: aziluri de bătrâni, apartamente pentru vârstnici și școli. Cu același rezultat. Se părea că tot ce atingeau Jack și Henrik se prefăcea în aur și toată lumea voia să aibă de-a face cu tinerii Midași. Păstraseră numele de la începuturi, care fusese ideea lui Faye. De ce să schimbe ceva, când zarul părea să nimerească mereu pe șase?

Acești ani de început, în care Faye îl întreținuse pe Jack și în același timp îl ajutase să pună bazele Compare, dispăruseră. Câteodată se întreba dacă măcar Jack și Henrik își mai aduceau aminte de ei sau dacă rescriseseră trecutul și în propriile lor minți. Partea ei de poveste nu se potrivea cu imaginea mediatică a celor doi antreprenori tineri, curajoși și ambițioși, Jack Adelheim și Henrik Bergendahl. Scenariul era, de altfel, perfect, asta o recunoscuse chiar și ea. Jack, care se trăgea dintr-o familie de aristocrați, cu aspectul lui plăcut și alura de dandy, și Henrik,

care se trăgea din suburbiile clasei muncitoare, de o frumusețe brută și întruchipând imaginea celui care a reușit prin forțe proprii. Erau combinația perfectă. Locul lui Faye era în fundal. Ca să nu complice comunicarea simplă care dădea bine în media.

Într-o dimineață, reporterul făcuse jogging cu Jack în Djurgården. Ivan Uggla reda cu entuziasm timpul și distanța parcursă. Speculațiile potrivit cărora Compare urma să fie cotată la bursă fuseseră înlăturate de Jack cu un zâmbet, în ritm de jogging.

Pe ultima copertă apărea o fotografie cu Jack la sediul firmei. Stătea aplecat peste un birou, cufundat într-o conversație, în timp ce arăta cu degetul spre o foaie. Lângă el, în prim plan, se afla Ylva Lehndorf. Purta o fustă bleu, dreaptă, până la genunchi și avea părul strâns meticulos într-o coadă de cal.

Ylva făcuse mai întâi o carieră de succes în lumea editorială. Întorsese pierderile majore și le transformase în profituri bunicele. Eficientizase, venise cu o gândire proaspătă și pusese sub semnul întrebării toate afirmațiile de genul „așa facem dintotdeauna". Schimbase structuri și făcuse să se prăbușească ziduri. Faye o întâlnise la o petrecere cu trei ani înainte și Ylva menționase că era în căutare de noi provocări. Firea ei voluntară și capacitatea de a gândi limpede o impresionaseră pe Faye, iar două săptămâni mai târziu, Ylva fusese angajată de Jack, la recomandarea lui Faye. După încă un an, fusese numită director financiar la Compare. La această decizie contribuise și faptul că dădea bine să aibă o femeie în consiliul de administrație. Lucru pe care Faye i-l pusese, de asemenea, în vedere lui Jack. Nu putea să fie ea însăși, deoarece luaseră împreună decizia ca ea să rămână acasă cu Julienne în primii ani.

Faye își plimbă degetul peste fotografie, de-a lungul siluetei Ylvei, contemplându-i șoldurile, fundul, picioarele subțiri și bronzate, până la pantofii negri, cu toc. Era întruchiparea femeii care își dorise să devină Faye. Diferența de vârstă dintre ele era de numai cinci ani, dar ar fi putut la fel de bine să fie de douăzeci. Iar în loc să fie cea mai bună din birou, frumoasă și plină de succes, acum bea un ceai verde cu un gust groaznic la

Mocco, în timp ce tânjea după produsele de patiserie din vitrină. Închise ziarul, cuprinsă de mâhnire. Asta era alegerea ei. Îl alesese pe Jack. Familia.

Când Jack sosi acasă, Faye se afla pe covorașul de yoga, în haine de sport noi, și exersa poziția cu piciorul ridicat în lateral. Jack își aruncă servieta și se postă în spatele ei. Camera se umplu de un amestec de parfum și alcool. Faye își termină exercițiul, se ridică și se îndreptă spre el. Când încercă să-l sărute, el întoarse capul.

— V-ați distrat? îl întrebă.

Nodul din stomac îi revenise.

Jack înșfăcă telecomanda de pe măsuța de cafea și închise televizorul, pe ecranul căruia se derula un video de pe YouTube cu yoga pentru începători.

— Ai vorbit cu John Descentis și l-ai invitat să cânte la petrecerea mea? zise el.

— M-am gândit că…

— E un bețiv, Faye. Ăsta nu-i un bairam. O să vină clienți. Investitori. Rude care m-au privit toată viața ca pe un ratat din cauza lui taică-miu. În seara aia o să vadă cât de departe am ajuns. O să-și dea seama că nu sunt ca fraierul de tata!

Respira agitat și vocea i se pițigăiase.

— Iar tu îl inviți pe John Descentis să facă divertisment. De parcă am fi o familie de *white trash* nenorociți.

Faye făcu câțiva pași înapoi.

— Îi asculți tot timpul muzica, ai toate albumele lui. M-am gândit că ți-ar…

— Încetează! Nu-ți dai seama ce impresie am lăsa dacă John Descentis ar veni să cânte la petrecerea mea? Nu vrem să fim asociați cu oameni ca el. E un bețivan. La fel ca tata.

Se prăbuși pe canapea, oftând zgomotos.

— E vina mea, de fapt, zise el. N-ar fi trebuit să te las să te ocupi de petrecere. La naiba, tu i-ai dat voie și lui Julienne să-și facă ziua la McDonald's!

Faye ar fi vrut să riposteze explicându-i că Julienne fusese cea care își dorise asta și copiilor le plăcuse la nebunie, dar simți

cum o năpădesc lacrimile când îl auzi pe Jack pufnind.

— Cum am putut oare să cred că ai fi în stare să organizezi o petrecere pentru trei sute de persoane la Hasselbacken?

— Sunt în stare, Jack, știi asta doar. Renunțăm la John Descentis. Nici măcar nu l-am sunat încă. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Îmi doresc atât de mult să ai o super seară, o seară de vis.

— E prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Am contactat o agenție de organizare de evenimente care se va ocupa de tot. Poți să te întorci la… hm… la antrenamentul tău.

Făcu un gest spre hainele ei de sport. Faye simțea cum nodul din gât o sufoca.

Jack se duse la combina audio, înșfăcă niște CD-uri și le duse în bucătărie, unde le aruncă la gunoi.

Nu era nevoie să se uite ca să-și dea seama despre ce CD-uri era vorba.

Faye își trecu mâinile peste față. Cum putuse să fie atât de idioată? Să nu-și dea seama că putea să-i facă rău reputației lui Jack? Ar fi trebuit să priceapă. Doar ea era cea care îl cunoștea cel mai bine.

Făcu sul covorașul de yoga și stinse lumina. Până se spălă pe față și pe dinți, Jack adormise deja. Era cu spatele la ea, aproape de marginea patului, cu corpul întors spre fereastră. Se strecură cu grijă atât de aproape de el cât îndrăzni fără să riște să-l trezească. Inhală mirosul lui.

Trecu multă vreme înainte să poată adormi.

A doua zi, relațiile dintre ei erau în continuare reci. Jack stătea și lucra în bucătărie, în timp ce Faye era așezată pe canapea și se uita la un reality show.

Din hol se auzi țârâitul strident al telefonului, dar Faye se hotărî să-l ignore de data asta. Auzi un oftat din bucătărie, niște pași iritați, după care țârâitul încetă.

Un minut mai târziu, Jack se postă în fața ei cu o mină nemulțumită.

— E pentru tine, zise el.

Ea întinse mâna, dar Jack o ignoră. Puse telefonul portabil pe măsuța de cafea și se întoarse în bucătărie. Faye duse receptorul la ureche și se simți din nou ca la 15 ani.

— Nu m-ai mai sunat cu privire la călătorie, zise Chris. Ai vorbit cu Jack?

— A, bună. Stai un pic.

Faye se ridică și se duse la toaletă. Încuie ușa.

— Alo?

Se așeză pe capacul de la veceu.

— Nu se poate în momentul ăsta, zise ea. Sunt foarte ocupată acasă, trebuie, printre altele, să organizez petrecerea lui Jack. Poate mergem la vară?

Chris oftă.

— Faye, am… am auzit de la o tipă pe care o cunosc și care lucrează în PR că firma ei va organiza petrecerea lui Jack.

Faye trase cu piciorul cântarul de la locul lui de sub chiuvetă. Se urcă pe el. Nicio schimbare. Era condamnată să fie veșnic grasă.

— Da, mi-am dat seama că nu aveam de fapt timp și de asta. Îmi cer scuze, nu mai pot sta de vorbă, am o groază de lucruri de făcut.

— Auzi…?

Vocea caldă a lui Chris răsuna la celălalt capăt al firului.

Faye își aminti cât de tare râsese într-o seară când ieșiseră cu Jack și cu Henrik, iar lui Chris îi venise brusc ideea să danseze cu toții pe mese. Jack o luase pe Faye de mână. O strânsese puternic.

— Da?

— Nu vrei să mergem oricum, ca să poți să cântărești lucrurile mai bine? Uită de petrecerea lui Jack. Eu știu că nicio agenție de organizare de evenimente din lume nu o poate face mai bine decât tine.

Faye împinse cântarul înapoi sub chiuvetă și își promise să nu se mai cântărească timp de o săptămână. Ca să apuce să vadă niște rezultate.

— M-am gândit la ceva, continuă Chris. Aș avea nevoie de

cineva ca tine în firma mea. O persoană inteligentă care înțelege și business-ul și ce vor femeile. Nu ți-ar plăcea să începi să lucrezi din nou? Julienne merge oricum la creșă acum.

Faye închise ochii. Nu mai suporta să-și vadă chipul în oglindă.

— Grădiniță, Chris.

— Ce?

— Nu e creșă, e grădiniță. Și nici nu vreau, nici nu am nevoie de un job la tine. Dacă voiam un job, nu crezi că aș fi făcut deja rost de unul și singură?

— Dar…

— Știi care e problema ta, Chris? Crezi că ești mai bună decât mine. Tu îți imaginezi că toată lumea vrea să trăiască o viață fără sens ca tine, dar mie nu mi se pare foarte amuzant să-mi petrec serile trăgându-mi-o cu un antrenor de 24 de ani sau să fiu atât de beată încât să nu-mi mai aduc aminte nimic a doua zi. E vulgar și jenant. În loc să-mi ții mie lecții, ar trebui să te mai maturizezi. Îmi iubesc soțul, îmi iubesc fiica, am o *familie!* Vreau să fiu cu ei. Și cred că ești geloasă, de fapt, pe mine și pe viața mea. Cred că asta e de fapt problema. Și înțeleg că niciun bărbat nu suportă să trăiască alături de tine! Și…

Chris închisese. Faye se holba la chipul său în oglindă. Nu o recunoștea pe femeia care o privea înapoi.

Stockholm, august 2001

Cabana în care urma să aibă loc petrecerea și care era destinația noastră finală se afla într-o zonă industrială pustie. Într-un colț construiseră un bar provizoriu. Grădina răsuna de șlagăre. Pe nesimțite, lumea începuse să se îmbrățișeze și să se sărute sau să se strecoare perechi-perechi în cele două cămăruțe de la etajul casei.

Eu mă trezisem din beție și îmi dădeam ochii peste cap către Chris, care avea o mină plictisită. I-am trimis un mesaj lui Viktor și l-am întrebat ce făcea. Zâmbeam în timp ce-i scriam. Cu o zi în urmă, vorbiserăm serios despre mutarea mea în noul lui apartament din zona Gärdet, deoarece oricum nu eram aproape niciodată în mica garsonieră de pe strada Villagatan pe care tocmai o subînchiriasem.

— Nu mai fac față la încă o beție nereușită. Mai bine mă duc la o petrecere în oraș, a zis Chris.

Eu contemplam Sodoma și Gomora în versiune studențească desfășurându-se în fața ochilor mei.

— Pot să vin și eu?

— Sigur. Chem un taxi. Trecem mai întâi pe la mine pe acasă ca să ne aranjăm. Puțim de-a dreptul.

Chris stătea cu chirie în piața Sankt Eriksplan. Pe fiecare bucățică din suprafața de treizeci și cinci de metri pătrați a apartamentului zăceau răspândite haine. Patul nu era făcut, iar pereții erau complet goi în afară de un raft pe care erau așezate cărțile de curs. În caz că m-aș fi întrebat cum intrase la ASE, răspunsul se afla pe birou. Rezultatul la testul național de aptitudini pentru studii superioare[9] zăcea aruncat nonșalant printre facturi și broșuri cu reclame. Chris luase 2,0. Maximum. Nu mă mira.

Am făcut un duș rapid.

— Ai sâni frumoși, a zis Chris impresionată, când am ieșit într-o pereche de chiloți de-ai ei. Și un corp cu forme superbe. Ce mișto că nu te iei după idealurile anorectice.

— Mulțumesc, am răspuns eu jenată.

Era prima dată când primeam un compliment pentru sânii mei sau pentru corpul meu de la o fată.

— Ai să-mi împrumuți un sutien? Al meu miroase a pește rânced…

I-am arătat sutienul meu cleios.

— La ce-ți trebuie sutien? E ca și cum ai conduce un Ferrari decapotabil cu capota pusă. Fă-le o favoare tuturor lesbienelor și bărbaților straight din lume și lasă balcoanele astea mișto să fluture în libertate.

— Să-mi dau foc la sutien, deci? i-am zâmbit eu.

— Yeah, sister! a strigat Chris luându-și propriul sutien puturos și învârtindu-l deasupra capului.

Am început să râd dând din umeri în timp ce mă contemplam în oglinda mică sprijinită de peretele din hol. Când m-am privit cu ochii lui Chris, mi s-a părut brusc că arăt mult mai bine.

— Încotro ne îndreptăm?

— Mergem la unul din barurile ieftine de pe lângă ASE. Acolo se găsesc partidele bune. Adică nu moștenitorii și progeniturile bancherilor, că ăia sunt deja prea degenerați din cauza consangvinizării, ci cei care sunt cu adevărat interesanți. Ia probează asta!

Chris mi-a aruncat o bucată mică de pânză gri.

— Ce-i asta, o mănușă de bucătărie? am zis eu sceptică, întinzând pe mine rochia care părea să mi se oprească sub fese.

— Less is more, baby, a zis Chris în timp ce-și întindea tone de rimel pe gene.

Mi-am pus rochia, care era cât se poate de provocatoare. Decolteul era mai mult decât generos. M-am întors, îmi lăsa spatele aproape gol.

— Sexy, sexy, sexy, a izbucnit Chris când am pozat în fața ei. Dacă asta nu te ajută să te împerechezi, atunci nimic n-o va face.

— Am prieten, am zis eu.

— Detalii, mi-a răspuns Chris cu indiferență. Vino și așază-te aici, ca să-ți aranjez părul. Arăți ca și cum tocmai ai fi coborât dintr-un autobuz de provincie.

A început să gesticuleze cu o foarfecă și un ondulator de păr

în mâini.

Eram sceptică, dar m-am supus. Chris nu era genul de tipă pe care s-o contrazici.

O oră mai târziu treceam pragul barului N'See Bar. Localul era plin de studenți din anii mai mari, exact așa cum promisese Chris. Câteva chipuri mi se păreau cunoscute.

— Tu ocupă niște locuri, iar eu mă duc să cumpăr bere, a zis Chris și a început să-și facă loc înspre bar.

Mi-era rușine că plătise și taxiul și berile, dar chiar n-aveam niciun ban. Bursa îmi ajungea pentru mâncare și chirie, dar nu-mi mai rămânea mare lucru pentru altceva, de aceea căutam cu disperare un job studențesc.

Am găsit o masă în capătul celălalt al barului. Dintr-un difuzor plasat un pic prea aproape răsuna piesa de la Oasis „Don't look back in anger".

Ușa dinspre stradă era deschisă. Terasa tocmai se închisese și câțiva clienți ezitau dacă să intre sau nu. Mi-am verificat telefonul. Niciun mesaj de la Viktor.

Chris a pus pe masă două beri spumegânde. Halbele erau pline de condens. Simțeam cum îmi alunecă în mână în timp ce beam. Capul îmi vuia ușor, ca un început de mahmureală după tot ce turnasem în mine în cursul după-amiezii, dar berea mi-a atenuat rapid starea de rău. Chris a desenat ceva cu degetul în condensul de pe paharul meu. Am întors halba ca să văd ce era. O inimioară.

— De ce faci asta?

— Poartă noroc, a zis Chris dând din umeri.

Am șters inimioara. Norocul nu făcuse parte din fosta mea viață.

Am ridicat halba și am dat pe gât aproape toată berea rece. Beam ca să uit. Matilda nu mai exista. Acum eram Faye și nimeni altcineva. Poate că Faye urma să aibă mai mult noroc? Am desenat o nouă inimioară pe halbă.

Chris era în toiul unei expuneri despre cât de infantil se purtaseră tipii în timpul ritului de inițiere, când în bar au intrat două persoane.

— Mă asculți sau ce faci? a întrebat Chris trăgându-mă de mânecă.

Am încuviințat absentă. Inimioara din condensul de pe halbă încă se mai vedea, deși mult mai vag. Chris și-a dat ochii peste cap și s-a întors să vadă ce-mi atrăsese atenția.

— Oho! a exclamat ea.

— Ce e?

— Nu știi cine e? a întrebat Chris arătând cu degetul spre ușă.

— Nu. Ar trebui să știu?

Tânjeam după încă o bere, dar eram nevoită să aștept să-mi facă din nou cinste.

— Jack Adelheim, mi-a șoptit Chris.

Numele nu-mi spunea nimic. Am ridicat degetul și am șters inimioara pe care o desenasem.

Miercuri seara, la șase și jumătate, se auzi soneria de la intrare. Era Johanna, babysittera preferată a lui Julienne. În timp ce Jack lucra, Faye își pusese cele mai frumoase desuuri marca La Perla, rochia neagră Dolce & Gabbana care îi plăcea lui și se machiase cu grijă.

— Ce bine arăți, îi zise Johanna și se aplecă să se descalțe.

— Mulțumesc! răspunse Faye și făcu o piruetă, iar Julienne începu să chicotească cu veselie de pe canapeaua din salon.

— Ce bine că ieșiți în oraș, zise Johanna. Unde vă duceți?

— La Teatergrillen.

Faye rezervase masa cu o seară înainte. Îi făcuse plăcere să audă schimbarea din tonul vocii ospătarului-șef și a celorlalți chelneri când se prezentase și îi informase că ea și soțul ei, Jack Adelheim, intenționau să le facă o vizită.

Julienne se uita la o ecranizare după cărțile lui Astrid Lindgren. Faye se așeză lângă ea, o îmbrățișă și îi spuse că avea să adoarmă cu Joanna și că ei cel mai probabil aveau să întârzie.

Johanna se așeză lângă Julienne pe canapea, o cuprinse cu brațul pe după umăr și o întrebă dacă avusese o zi bună și ce făcuse. Julienne se dădu mai aproape de Johanna și începu să-i povestească cu însuflețire.

Faye îi zâmbi Johannei cu recunoștință. Ea și Jack aveau nevoie de această seară.

Faye voia ca Jack să-i vadă întreaga ținută, în speranța că ochii îi vor sclipi așa cum se întâmpla în anii de la început. În dressing, își puse pantofii cu toc Yves Saint Laurent, apoi trecu pe lângă bar și turnă un whisky. Cu paharul în mână, ciocăni la ușa biroului. Inhală mirosul înainte de a deschide ușa. Îi plăcea mai mult mireasma de whisky decât gustul în sine al băuturii, care i se părea groaznic.

Jack se afla în spatele biroului, total absorbit de ecranul calculatorului. În camera din turn domnea ca de obicei liniștea. Afară era întuneric beznă.

— Da? mormăi el fără să-și ridice privirea.

Avea părut ciufulit. Ca de obicei, își trecuse mâinile prin breton în timp ce lucra. Faye puse paharul de whisky în fața lui.

Îl împinse cu două degete spre el de-a lungul mesei. Jack își ridică privirea surprins. Avea ochii roșii și obosiți.

— Ce e?

Ea se dădu înapoi și făcu o piruetă. Nu se mai simțise de mult atât de frumoasă.

— Mi-am pus rochia ta preferată. E aia pe care mi-ai cumpărat-o la Milano.

— Faye…

— Așteaptă, încă nu ți-am arătat piesa de rezistență, zise ea și, trăgându-și în sus rochia, îi arătă chiloții negri de dantelă.

Costaseră peste două mii de coroane și aveau cea mai delicată margine de dantelă franțuzească în jurul fâșiei de mătase. Mărimea M. Cu un pic de efort, în curând avea să-și poată cumpăra o pereche mărimea S. Sau poate chiar XS.

— Arăți foarte bine.

Jack nici măcar nu o privea.

— Ți-am pregătit un costum. Bea-ți whisky-ul mai întâi, iar apoi poți să te schimbi. Bem câteva cocktailuri la Grand Hotel și apoi avem o masă rezervată la Teatergrillen. Taxiul sosește peste o jumătate de oră. Aș fi preferat să mergem pe jos, dar s-ar putea să fie dificil în pantofii ăștia…

Îi arătă pantofii negri cu tocuri înalte.

Chipul lui Jack fu străbătut de o umbră. Faye își văzu corpul reflectat în ferestrele din turn. O apariție patetică înfășurată în Dolce, cu tocuri mari și așteptări și mai mari. Jack uitase de ieșirea în oraș promisă pentru această seară. Să bea, să vorbească, să râdă. Să-și aducă aminte cât de mult îi plăcea să-și petreacă timpul cu ea. Să-și aducă aminte de serile de la Barcelona, Paris, Madrid și Roma. De primii ani la Stockholm, când aproape că nu se puteau desprinde unul de celălalt.

Își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Pereții camerei din turn se apropiau amenințător de ea, o sufocau. Întunericul de afară era ca o gaură neagră în care i se scurgea întreaga existență. Mina lui Jack era din ce în ce mai chinuită. Detesta momentele când o privea cu milă. În ochii lui părea probabil ca un câine care gâfâie după afecțiune.

— Am uitat cu totul de seara noastră. Avem așa de multă

treabă acum. Nici n-o să crezi că Henrik…

Se forță să zâmbească. Să nu fie nesuferită sau insistentă. Să fie plăcută și binevoitoare. Să nu fie în prim-plan.

Văzu însă în oglindirea din fereastră cât de împietrit îi era zâmbetul. O mască schimonosită.

— Înțeleg, iubitule. Lasă, lucrează. Mergem altă dată. Chiar nu e nicio problemă. Avem toată viața la dispoziție.

Pe chipul lui Jack se observau mici zvâcniri. Spasme scurte, ticuri pe care le avea de fiecare dată când era stresat.

— Iartă-mă, o să mă revanșez. Îți promit.

— Știu. Nu te mai gândi la asta.

Faye înghiți și se întoarse înainte ca el să apuce să vadă cum îi luceau ochii. Închise cu grijă ușa camerei din turn în urma sa.

Pe canapea, Julienne încerca sa împletească părul roșcat al Johannei.

— Ce pricepută ești, murmură Johanna.

De obicei, îi făcea plăcere să schimbe câteva vorbe cu ea. De data asta însă, își dorea ca Johanna să dispară pur și simplu. De-abia își mai stăvilea lacrimile, iar nodul din gât o sufoca.

— Mama m-a învățat, zise Julienne.

— Ce bine. Ce carte vrei să citim în seara asta?

— Madicken, cred. Sau Pippi.

După discuția cu Jack din urmă cu o săptămână, Faye cumpărase toate cărțile lui Astrid Lindgren pe care le găsise în librărie.

Își drese vocea. Chipul plin de pistrui al Johannei apăru deasupra marginii canapelei.

— Gata, plecați? întrebă ea.

— Nu. Schimbare de planuri. Mergem în altă zi. Probleme la muncă.

Faye încercă să râdă, dar întunecimea din sufletul ei clocotea amenințător, cu urcușuri și coborâșuri, gata să dea în foc.

Johanna îi aruncă o privire piezișă.

— Ce păcat. Și tu care ți-ai dat silința să te aranjezi. Vrei să o ajut eu pe Julienne să meargă la culcare?

— Nu, mă descurc.

Faye înghiți nodul din capul pieptului când o văzu pe Julienne trăgând-o pe Johanna de braț să rămână. Scoase două bancnote de cinci sute de coroane din poșetă și i le înmână. Johanna ridică mâna care îi rămăsese liberă într-un gest de protest.

— Nu e nevoie, n-am stat mai mult de un sfert de oră.

— Seara era oricum rezervată. Ia banii și îți chem și un taxi.

Julienne se smiorcăia și continua să o tragă pe Johanna de mână.

— Nu vreau să plece Johanna! Vreau să mai stea!

Johanna se aplecă și o mângâie pe obraz.

— Ne vedem poimâine, când vin să te iau de la grădiniță. Și atunci îți citesc încă din taxi în drum spre casă.

— Promite-mi!

— Îți promit. La revedere, scumpete.

După ce încuie ușa după Johanna, Faye își dădu jos pantofii și îi lăsă aruncați pe podeaua din hol. O luă apoi pe Julienne, o duse la baie și îi spuse să se spele pe dinți.

— Poți să scuipi acum. Pe urmă mergem să citim Madicken.

— Vreau să-mi citească Johanna! Citește mai amuzant.

— Johanna nu-i aici, deci va trebui să te mulțumești cu mine.

O duse pe Julienne în brațe până în cameră. Fetița se zbătea, lovind-o pe Faye cu picioarele ei osoase. Durerea de stomac devenise insuportabilă, iar nodul din gât o sufoca de-a dreptul.

Faye o puse pe Julienne jos și o zgâlțâi. Tare. Prea tare.

— De ajuns!

Plânsul se opri brusc.

Julienne o privea șocată. Faye nu-și pierdea niciodată răbdarea de față cu fetița sa, îi zâmbea mereu, o mângâia pe obraz, îi spunea că e cea mai bună din lume. Întunecimea dinăuntrul ei se punea în mișcare. Trimitea tunete dintr-un loc îngropat în adâncuri. O altă epocă. O altă viață.

Julienne se cuibări în pat cu genunchii strânși la piept. Faye știa că ar trebui s-o consoleze, să-și ceară iertare, să detensioneze situația. Dar nu mai avea puterea s-o facă. Era golită de energie.

Închise ochii și încercă să-și revină. Trecutul o ajungea din urmă însă, îi arăta cât de neînsemnată era. Cine era de fapt.

— Noapte bună, zise ea în șoaptă, apoi stinse lumina și ieși din cameră.

Faye hoinărea pe coridoarele de la NK[10]. Vechiul și renumitul magazin universal era unul dintre puținele locuri care îi dădeau o senzație de liniște. Câteodată, sentimentul de sufocare era atât de real, încât singurul lucru care o mai putea alina puțin era să cutreiere buticurile prevăzute cu aer condiționat și să pună mâna pe toate hainele fine.

Vânzătoarele o cunoșteau. Erau fete tinere care își țuguiau buzele injectate până la refuz într-un zâmbet și despre care știa că ar fi făcut orice ca să facă schimb de locuri cu ea. În lumea lor, Faye avea totul. Milioane în cont, statut social, un soț care îi garanta locul în societate.

NK era aproape pustiu. În fața buticului Tiger, gândurile o purtară ca de obicei la asasinarea ministrului de externe Anna Lindh și la fuga făptașului prin magazin. Unul dintre acele momente suprarealiste în care aparențele și comoditatea dăduseră nas în nas cu hidoșenia vieții. Lumea se oprise în loc pentru o clipă. Contemplase Suedia cu ochi increduli. Țara care în majoritatea celorlalte colțuri ale lumii era privită ca o societate ideală, fără probleme, fără criminalitate, populată exclusiv de blondine înalte cu bustul generos, mobilată de la IKEA și răsunând de piesele celor de la ABBA. O imagine la fel de falsă ca propria-i viață. O imagine la fel de ireală precum figura Annei Lindh, zăcând înjunghiată printre costumele gri de la Tiger și cămășile albe nesifonabile.

Stomacul lui Faye scânci încetișor în timp ce pipăia un taior-pantalon la un preț un pic sub zece mii de coroane. În loc să mănânce, doar bea sucuri pe care producătorii i le livrau acasă. Cinci sticle pe zi. Verzi, galbene, albe și roșii. Despre care reclama zicea că sunt pline de toate vitaminele și mineralele de care ai nevoie. Și au un gust bun. În realitate, erau groaznice la gust. Mai ales sticla verde. Trebuia să se țină de nas în timp ce bea și să-și inhibe senzația de vomă. Lipsa alimentelor solide aproape că o adusese în pragul nebuniei.

De două săptămâni se hrănea doar cu sucuri. Din când în

când, își permitea luxul de a mânca un fruct. Ceea ce, în afară de oboseala cronică, o făcea, de asemenea, să fie nesuferită cu Julienne și cu Jack. Citise pe net că unul dintre efectele secundare curente erau schimbările bruște și puternice de dispoziție, dar nu crezuse că era adevărat. De ce n-ar reuși să urmeze o dietă simplă fără să-i dispară buna dispoziție, când oamenii erau capabili să facă lucruri incredibile în fiecare zi? Aterizaseră pe Lună. Îl învinseseră pe Hitler. Construiseră Machu Picchu. Britney Spears își refăcuse cariera după căderea nervoasă din 2007. Atunci, cu siguranță, și ea putea să fie înfometată, dar totuși drăguță cu cei dragi, nu? Mai ales că Julienne devenise mai fragilă și mai anxioasă după seara în care Faye își pierduse cumpătul. Însă nu putea să vorbească cu fiica sa despre asta. N-ar fi știut ce să-i spună. Timpul avea să vindece toate rănile, își zicea în sinea ei. În cazul ei, așa fusese.

Se îndrepta spre ieșirea din butic cu mintea măcinată de aceste gânduri și fu gata să intre într-o femeie care îi zâmbea larg.

— Bună! izbucni Lisa Jakobsson. Ce mă bucur să te întâlnesc din nou! Ce-ți face scumpetea de fetiță?

— E bine, mersi de întrebare, răspunse Faye.

Își trecea cu înfrigurare prin revistă amintirile, încercând să rememoreze momentul când o întâlnise pe prezentatoare, fără să fi fost separate de ecranul televizorului.

— Și Jack?

Lisa își lăsă capul într-o parte cu un gest din care reieșea regretul.

— Săracul, pare să muncească inuman de mult. Noroc că te are pe tine să ai grijă de el.

Lisa continuă să vorbească despre ce persoană de încredere era Faye și în curând aceasta din urmă își dădu seama că dispoziția i se îmbunătățise. Cât de înfometată după complimente era de fapt?

— Trebuie să ne vedem la o cină toți patru cât de curând, zise Lisa.

Faye își aduse aminte că Lisa era cuplată cu un coleg de la canalul de televiziune care difuza o serie de programe de

divertisment semipopulare. Stătuseră exagerat de mult de vorbă cu ea și cu Jack la o premieră de teatru.

— Mai vedem, zise Faye scurt și zâmbetul larg de pe buzele Lisei deveni brusc nesigur. Din păcate, trebuie să plec acum.

Stockholmul era o junglă în care ea și încă o mână de soții de milionari erau regine. Faye știa că lumea îi analiza fiecare cuvânt, fiecare silabă pe care o rostea, că se fandoseau și o lingușeau doar pentru că era soția lui Jack.

Știa că Lisa n-ar fi ezitat o clipă să-și lase bărbatul pentru Jack. Sau pentru altcineva ca el. Pe femei le atrăgeau banii și puterea. Chiar și pe pseudofeministele ca Lisa.

Iar avuția era singura putere care îi mai rămăsese lui Faye și senzația era atât de îmbătătoare, încât pentru o clipă îi eclipsă chiar și chiorăitul mațelor. Chiar dacă asta o făcea să se urască.

După ce se despărți de Lisa, Faye coborî pe scara rulantă la raionul de parfumuri și trecu pe lângă o planșă enormă cu un manechin uscățiv cu ochii fumurii și gura întredeschisă. Îi aminti încă o dată de toate kilogramele de care nu reușea să scape.

Jack nici măcar n-o atinsese din seara când uitase că trebuiau să iasă în oraș, abia dacă o privea când se întindea pe jumătatea ei de pat.

Stomacul îi scânci din nou.

Își scoase telefonul mobil și îi trimise un mesaj lui Jack.

„Te iubesc!” Adăugă o ideogramă în formă de inimioară.

Intră pe pagina de Facebook a lui Jack și constată că-și schimbase poza de profil. Înainte avusese o poză cu ea, Julienne și el în fața palatului Drottningholm cu vreun an în urmă. Noua poză era o fotografie profesionistă de pe site-ul Compare. Deschise rubrica „îmi place”, apăsă pe numele fiecărei tipe tinere în parte și le cercetă profilurile. Păreau să fie făcute după același tipar, înfometate, dornice, ieșite la vânat. Toate erau slabe și aveau buze scumpe și mari și părul lung, bine întins cu placa.

Faye se forță să-și pună telefonul în geantă.

Vânzătoarele din spatele tejghelelor pline de parfumuri o urmăreau cu privirea. Ridică o sticluță de parfum de la Gucci și

împroșcă un pic în aer. Căuta o mireasmă mai dulce, mai tinerească. Făcu câțiva pași înapoi. Găsi o sticluță roz semnată YSL care îi plăcu. Înșfăcă un eșantion și pulverizâ de două ori. Mult mai bine. Îi amintea vag de ceva, dar nu-și dădea seama exact de ce.

Vânzătoarele se săturaseră să o privească și se întorseseră cu spatele. Luă o cutiuță și o băgă în geantă. Parfumul firește. Nu orice apă de colonie ieftinuță.

Mobilul scoase un bip. Îi răspunsese în sfârșit Jack?

„Nu mi-ai mai răspuns. /John Descentis"

Faye oftă. Sperase că va înțelege cum stau lucrurile atunci când nu-l sunase.

„Din păcate, am aranjat cu altcineva. Altă dată, poate."

Chiar în momentul când puse telefonul înapoi în geantă, se auzi un nou bip.

„Nu vrei să ne vedem și să stăm de vorbă?"

„Nu pot. Mă duc la cinema."

Cinema? Pe asta de unde o mai scosese? Când era mai tânără, îi plăcea mult să meargă la cinema. Odată, ea, Sebastian și mama se îmbrăcaseră frumos, se duseseră la Grebbestad, mâncaseră o prăjitură și văzuseră două filme în aceeași seară. Ambele filme care rulau în micul cinema. Sebastian bâjbâise după mâna ei în întuneric. Apoi se întorseseră acasă cu burțile pline de popcorn și suc, iar mama și Sebastian pălăvrăgiseră tot drumul despre filme. Tăcuseră abia după ce trecuseră podețul dinainte de Mörhult, unde înotau lebedele cu puii lor în fiecare an.

Pe Faye o străbătu un frison. Gândurile păreau să-i alunece tot mai des pe cărări întunecoase.

Mobilul îi vibră în mână.

„Îmi place la nebunie să merg la cinema. La ce cinematograf?"

„Rigoletto."

„Bine. Ne vedem acolo."

Faye scutură din cap. Ce-o apucase? De ce să se ducă la cinema tocmai cu John Descentis? În același timp, se bucura că cineva voia s-o întâlnească. Poate că asta avea s-o ajute să se gândească la altceva în afară de Jack și cina lor ratată.

Când Faye deschise ușa grea de la intrarea cinematografului Rigoletto, John Descentis o aștepta deja, așezat pe o bancă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă și să plece, dar îi era frică să nu cumva s-o vadă.

— Deci ai venit până la urmă?

Avea o voce răgușită, dar jovială.

— Credeam că o să se repete faza cu petrecerea.

Faye se așeză lângă el, păstrând o oarecare distanță.

John Descentis era îmbrăcat în negru, ca de obicei. Purta un tricou și blugi. Pe braț îi atârna o geacă de piele maro-închis. În mână ținea o găletușă de popcorn; o alesese pe cea mai mare.

— A fost o schimbare de planuri, după cum ți-am scris.

— Poate la aniversarea de anul viitor, zise John mereu cu zâmbetul pe buze.

Se mută mai aproape de ea.

— La ce film vrei să mergi?

Degaja un iz de parfum, piele și bere răsuflată. Corpul ei reacționă la acest miros într-un mod care o surprinse.

Arătă cu degetul spre afișul în care ochii albaștri ai lui Bradley Cooper priveau drept spre camera de filmat.

— Și mie mi-ar plăcea să-l văd pe ăsta, zise el.

— De ce ai vrut să ne întâlnim, de fapt? întrebă ea. Ce vrei de la mine?

— M-am gândit doar că ar fi plăcut să stăm un pic de vorbă, zise el și se ridică. Păreai o persoană autentică atunci când ne-am întâlnit la Riche. Spre deosebire de restul lumii de acolo…

Nu-și termină propoziția.

Faye trase adânc aer în piept.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să par nesuferită. Am avut o zi grea.

— Cu toții avem zile din astea din când în când. Avem cu toții secrete. Și năpaste. Singura diferență e că despre ale mele poate oricine să citească în presa de scandal.

— Ce-ai spus?

Ce voia să spună? Îi cunoștea secretele?

— Ca în cântecul meu. „Secrete.” *Avem cu toții secrete și năpaste,* zice cântecul. Dar poate nu-l știi?

Sala se deschise și John făcu semn cu capul într-acolo. Faye respira lent, îi vedea pe Sebastian și pe mama râzând, uitându-se la o comedie romantică, în timp ce mâncau popcorn din cornete mari de hârtie. Liberi pentru o clipă.

Cumpărară bilete și Faye îl urmă pe John în sala goală. Se așezară pe ultimul rând și Faye își scoase din nou telefonul. Jack tot nu răspunsese. Neliniștea începea s-o copleșească. N-o mai iubea? Nu mai era atrăgătoare în ochii lui?

În primele minute din film, Faye simți cu intensitate privirea lui John îndreptată spre ea. Nu înțelegea de ce, dar apropierea de el avea o influență ciudată asupra sa. Fără să fi luat o hotărâre conștientă, începu să bâjbâie cu mâinile pe pantalonii lui. Cu privirea fixată pe ecran, la chipul cu contururi clare al lui Bradley Cooper, îi descheie nasturii de la pantaloni și constată cu stupoare că nu purta chiloți pe dedesubt. Niciunul dintre ei nu zicea nimic, dar ea îi auzea respirația sacadată, ceea ce o excita. Se aplecă în jos și îl cuprinse cu gura. Îl auzea respirând din ce în ce mai greu și, culmea absurdului, continuând de asemenea să bage popcorn în gură în timp ce gemea. Faye simți cum se umezește între picioare, uită cui i-o sugea, i-o sugea lui Jack, i-o sugea atât de bine încât avea să înțeleagă cât de norocos era. Cu ochii închiși, se săltă ca să-și dea jos pantalonii și chiloții. Se așeză crăcănată peste pula tare a lui John, a lui Jack și se afundă. O umplea în locuri la care tânjise, pe care le uitase, ținea în continuare ochii închiși și mișcările îi erau din ce în ce mai viguroase, în timp ce șoptea:

— Fute-mă, Jack, ah, fute-mă.

Exact când ajunse la orgasm, John o umplu cu o salvă caldă și lipicioasă. El scoase un geamăt, în timp ce vocea caldă a lui Bradley Cooper umplea sala de cinema.

Preț de câteva clipe, Faye se prăbuși amorțită în brațele lui John Descentis. Apoi se ridică. Sperma picura dinăuntrul ei, iar din tot ce i se păruse atât de excitant cu puțin timp înainte nu mai rămăsese acum decât murdărie.

Își luă poșeta și ieși din sală fără să se uite în urmă.

Stockholm, august 2001

— Ce-i așa special la acest Jack Adel… cum naiba l-o fi mai chemând? am întrebat eu când Chris mi-a pus încă o bere în față.

— Adelheim, a complet Chris așezându-se. Glumești, nu?

— Adică, în afară de ceea ce e evident. Și anume, că arată bine. Într-un mod destul de stereotipic.

— Nu doar arată bine. E și de viță nobilă. Și se trage dintr-o familie cu o reputație promiscuă. La școală, toată lumea vrea să se împrietenească cu el. Totul se învârte în jurul lui. Toate fetele îl vor. Eu m-aș fute cu el până la inconștiență, a zis Chris sec.

Tocmai luasem o gură mare de bere și mi-am pus mâna la gură ca să nu împroșc toată masa. Comentariul lui Chris nu era așa de amuzant de fapt, dar alcoolul făcea camera să se clatine și dădea o nuanță pronunțat umoristică tuturor afirmațiilor ei.

Chiar în acea clipă, se apropiară de masa noastră Jack și prietenul lui. Păreau să caute un loc unde să se așeze.

— Ce se întâmplă? a șoptit Chris, care era cu spatele la ei, dar îmi observase curiozitatea din privire.

— Caută locuri… și…

Chris făcu ochii mari și închise gura.

— Se îndreaptă spre noi, am șoptit eu.

— La naiba! Nu te uita la ei! Nu te mai holba! Râzi mai bine. Râzi ca și cum tocmai aș fi spus cel mai bun banc pe care l-ai auzit vreodată!

M-am lăsat pe spate și am început să mă prefac că râd. Mă simțeam complet ridicolă. Chris râdea și ea. Un râs puternic și exagerat, care suna aproape isteric. Jack Adelheim și prietenul lui au așteptat până ne-am potolit.

— Putem să ne așezăm aici? a întrebat Jack. Promitem să nu vă deranjăm.

Prietenul lui își ținea berea un pic prea strâns în mână și se bălăngănea ușor cu privirea aburită.

— OK, a zis Chris tacticos, cu o expresie de mirare prefăcută.

Jack s-a așezat lângă mine pe canapea, iar prietenul lui lângă

Chris. Prietenul a întins o mână tremurândă deasupra mesei.

— Henrik.

— Mat… Faye, am zis eu încă neobișnuită cu noua mea identitate.

Era greu să-mi lepăd pielea. Mai greu decât crezusem.

M-am întors și am dat mâna și cu Jack. Zâmbea. Un zâmbet frumos, larg. Ochii lui albaștri mă priveau fix. Chiar *era* frumos, asta nu puteam să neg. Dar eu îl aveam pe Viktor și nu eram genul ăla de față. În plus, Chris mi-ar fi spart nasul cu halba de bere, dacă mă apropiam de Jack.

— Mă bucur de cunoștință.

După ce am terminat de făcut prezentările, Chris s-a aplecat spre mine și m-a întrebat demonstrativ ce părere aveam despre noul președinte al SUA, George W. Bush.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am făcut o scurtă expunere care rezuma în linii mari conținutul editorialului apărut în *Dagens Nyheter*[11] în acea dimineață. Jack și Henrik s-au băgat imediat în discuție. Dezbăteau folosind argumentele mele ca punct de plecare. Jack de partea mea. Henrik împotrivă. Din cauza muzicii – Brian Adams cânta „Summer of ’69” – nu auzeam decât fragmente din ce ziceau.

După câteva momente, uitasem tot ce-mi spusese Chris despre Jack. Era doar un tip de treabă cu care era ușor de conversat. Henrik cumpărase o nouă rundă de bere.

— Mulțumim că ne-ați dat voie să stăm cu voi, declarase el împingând două halbe spre noi.

Nu-și putea lua ochii de la Chris. Ea însă nici măcar nu catadicsea să-l privească.

Barmanul a anunțat că închideau într-o jumătate de oră și că lua ultimele comenzi. Chris a început să se fâstâcească.

— Trebuie să merg la toaletă, s-a scuzat ea.

Henrik a luat imediat poziția de drepți și i-a făcut loc să treacă. Jack s-a întors spre mine.

— Ce planuri aveți pentru seara asta?

Mă cuprinsese șovăiala. Am aruncat o privire spre mobilul care nu arătase încă niciun semn de viață de la Viktor.

— Ăăă, nu știu. Chris vrea să mai meargă prin oraș, deci

probabil că îi voi ține companie o vreme. Voi?

Jack avea o prezență atât de intensă, încât devenea un pic stânjenitor să mă aflu în preajma lui. Mă influența, aproape că mi se băga pe sub piele. Încă nu-mi dădeam seama cum ar trebui să reacționez.

Henrik rămăsese în picioare, scrutând barul cu privirea.

— Noi mutăm petrecerea acasă la Henrik. Puteți să veniți și voi, firește, dacă vreți.

— Da, poate. Trebuie doar să vorbesc cu Chris mai întâi.

— Sigur, întreab-o, zise Jack fără ca ochii lui albaștri să mă slăbească. Unde lucrezi? Sau ești studentă?

Genele dese, închise la culoare îi încadrau ochii și făceau ca albastrul lor să pară și mai intens. Pe sub masă, coapsele noastre se atingeau ușor.

— Sunt studentă la ASE, am zis eu cu nonșalanță și am luat o gură de bere.

Întotdeauna mi-a fost greu să-mi ascund mândria față de realizările mele. Că îmi revenisem după cele întâmplate, luasem ce note avusesem nevoie să iau, făcusem ceea ce mulți alții doar visau să facă, fără să mă bucur de condițiile de care dispuneau majoritatea studenților de la ASE din Stockholm.

— Zău? Și eu. Ești în primul an?

— Da.

Îmi învârteam paharul de bere, întrebându-mă unde dispăruse Chris.

— Și cum ți se pare? Îți place?

Îmi acorda întreaga sa atenție și asta mă făcea să mă fâstâcesc. Preferam să mă ascund în tenebre. Viktor nu mă fixa niciodată în felul acesta. Era unul dintre motivele pentru care mă simțeam atât de confortabil în compania lui. Îmi lăsa secretele în pace. Dar Jack părea să-mi citească totul în privire.

— Îmi place, am zis eu în cele din urmă. Chiar dacă n-a trecut decât o săptămână de când am început. Deci e destul de greu de spus.

Chris s-a întors la masă. Ne privea plină de curiozitate.

— El… ă, parcă Jack te cheamă, nu? am zis eu nesigură și el a confirmat. Jack m-a întrebat dacă vrem să mergem la… Henrik?

Sau mergem în oraș?

Îmi era greu să ascund ce-aș fi vrut să facem de fapt.

În ochii lui Chris se citea cât de impresionată era de spiritul meu întreprinzător. Spre uimirea mea însă, a dat din umeri doar.

— Poate. Mai vedem, a zis ea. Mai întâi vreau să dansez.

— Atunci am putea să mergem la Sturecompagniet, a intervenit Henrik.

— N-am chef să stau la coadă, a zis Chris cu un suspin și și-a săltat părul roșcat.

— Nicio problemă. Ne bagă Jack, a spus Henrik. Nu-i așa, Jack?

— Sigur, a zis el fără să mă slăbească din ochi. Nicio grijă.

S-a ridicat și mi-a oferit mâna. M-am uitat pe furiș la mobil. Niciun mesaj. Dintr-odată, Viktor părea neimportant. Am băgat mobilul în geantă și l-am luat pe Jack de mână.

Exact cum promisese Jack, paznicii ne-au lăsat să sărim peste coadă. În drum spre secțiunea VIP, era în mod constant oprit de tipi care voiau să schimbe câteva vorbe cu el sau de tipe care se băgau în seamă clipind des din gene și țuguindu-și buzele. Îmi imaginam că eu eram imună la puterea de atracție a lui Jack și că era pur și simplu amuzant că lumea, atât fetele, cât și băieții, era atât de fascinată de el.

A făcut turul de onoare al secțiunii VIP, dând mâna cu toată lumea ca și când ar fi fost un președinte în vizită de stat, iar în tot acest timp Chris, Henrik și cu mine ne-am instalat la bar. Henrik a comandat cocktailuri și vodcă. Nivelul beției din club atinsese deja cote maxime. Își urlau unii altora în urechi, împroșcându-se cu salivă. Femeile erau îmbrăcate în rochii minuscule sau în maiouri mulate și fuste scurte. Bărbații, în cămăși subțiri în culori pastel și blugi sau pantaloni de pânză. Făceam față cu brio concurenței în rochia mea împrumutată, fiindcă simțeam privirile alunecându-mi pe trup. Eram examinată, evaluată, dar atenția acordată îmi făcea plăcere. Observam cum îl influența pe Jack, când acesta apărea temporar în câmpul meu vizual.

— Mereu dispare așa? l-a întrebat Chris pe Henrik, care se mișca stângaci, ratând mereu ritmul.

— Da. Cunoaște pe absolut toată lumea, a suspinat el, apoi s-a înveselit. Ce bine că ați venit cu noi, ca să nu mai fie nevoie să stau aici de unul singur!

M-am aplecat spre ei, ca să-i aud mai bine.

— Și toată lumea îl cunoaște? am zis.

— Nu. Câteodată mă întreb dacă măcar eu îl cunosc. Și asta în ciuda faptului că suntem prieteni de mult timp și avem de gând chiar să ne facem o firmă împreună.

Henrik s-a aplecat și a sorbit câteva înghițituri din cocktail.

— Nimeni nu pare să-i poată da de cap, de-aia sunt toți așa de fascinați de el. Sau, cel puțin, asta-i teoria mea. Plus combinația de familie aristocrată cu trecut decadent. La care se adaugă câteva conflicte de familie suculente făcute publice și câteva tragedii.

A mai bolborosit ceva, după care a mai sorbit un pic din băutură prin paiul roz. Apoi și-a îndreptat spatele și și-a aranjat ochelarii.

Jack se oprise în fața unui grup de fete la celălalt capăt al barului. Fetele au izbucnit în râs când l-au văzut făcând câțiva pași de dans caraghioși. Când s-a despărțit de ele, l-au urmărit cu priviri înfometate.

Jack s-a apropiat de noi și și-a pus brațele în jurul taliei mele și a lui Chris. Simțeam căldura pe care o degaja palma lui pe pielea mea. Mă mângâia cu degetul mare. Un fior mi-a străbătut corpul.

— Nu voiați să dansați? a întrebat el vesel înainte de a se întoarce spre Henrik. De ce nu le-ai condus pe ringul de dans, chiar trebuie să mă ocup singur de tot?

Henrik a făcut un gest de neputință.

— Doar știi că nu mă pricep la dans.

— Într-adevăr, sunt dureros de conștient de asta. Eu și toți patronii de cluburi din orașul ăsta.

Henrik s-a îmbujorat, dar l-a lăsat să facă haz de el. Comunicarea dintre cei doi nu era nicidecum marcată de rea-voință.

Jack i-a făcut cu ochiul.

— Un ultim păhărel de tărie și un dans?

Henrik părea deja obosit și fără vlagă, dar a dat aprobator din cap.

— OK.

Jack l-a strigat pe barman, care s-a aplecat către el, întinzându-i mâna. Au schimbat câteva cuvinte și dintr-odată și-au făcut apariția încă patru păhărele de tărie.

— Fac cinste, a strigat barmanul și l-a bătut pe umăr pe Jack, după care s-a întors să ia următoarea comandă.

Am ridicat paharele să dăm noroc și apoi le-am dat pe gât cu o grimasă. După ce a pus paharul jos, Jack m-a cuprins din nou cu mâna de talie și a început să înainteze de-a curmezișul spre abdomen. Îngrijorată, am aruncat o privire piezișă către Chris. Nu părea să fi observat nimic, căci stătea de vorbă cu Henrik. Cei doi lăsau impresia că se împăcau foarte bine. Aveam un nou cocktail în mână și alcoolul părea să-mi fi amorțit orice mustrare de conștiință. Singurul lucru important aici și acum era mâna lui Jack care degaja căldură și împrăștia o senzație de plăcere pe stomacul meu.

Și totuși, mă gândeam la Viktor. Și la cât de deplasat era să stau așa cu un tip pe care îl cunoșteam de câteva ore. Căci eu eram îndrăgostită de Viktor, nu?

În plus, nu voiam nici să stric prietenia care tocmai se înfiripa cu Chris pentru un flirt fără rost. O adoram deja. Chris era o forță a naturii. Iar Jack părea să fie mai important pentru ea decât pentru mine.

În același timp, Jack avea ceva care mă făcea să mă simt năucită. Mâna i se oprise, degetele i se odihneau atingându-mi ușor șoldul. Iar eu îmi doream să continue să-mi atingă corpul pe dibuite. Brusc, mi-am dat seama că trebuia să opresc totul. Înainte chiar de a fi început. M-am eliberat și am observat că Jack părea mirat, deși se străduia s-o ascundă.

— Trebuie să plec acum, am zis și mi-am lăsat cocktailul pe jumătate băut pe bar.

— Deja? Era vorba să mergem la Henrik să mai petrecem.

— Eu mă duc acasă, am zis cu hotărâre. La iubitul meu.

— Aha, deci ai un iubit, a zis Jack luându-mă în zeflemea, dar mie mi s-a părut că pe chip i se întrezărește dezamăgirea.

Deși e posibil să fi fost doar ce-mi doream eu să văd.

— Da.

— Cred că vin și eu cu tine.

— Poftim? De ce?

A arătat cu degetul în spatele meu și m-am întors să văd despre ce era vorba. Chris și Henrik stăteau îmbrățișați, cu limba unuia în gura celuilalt. Chris îl prinsese cu mâna de ceafă și-l trăgea spre ea.

M-am întors din nou spre Jack.

— Eu plec acum. Ne mai vedem.

Jack m-a apucat de mână.

— Așteaptă. Lasă-mă să te însoțesc acasă. Unde locuiești?

— În Gärdet. Sau, mai bine zis, iubitul meu locuiește acolo și dorm la el. De ce vrei să vii cu mine? Poți s-o iei cu tine pe oricare dintre fetele cu care ai stat de vorbă mai devreme. Mi-e greu să cred că vreuna dintre ele o să te refuze.

Am făcut semn cu capul spre fetele de pe ringul de dans care se fandoseau pe melodia celui mai nou hit Sugababes.

— Dar nu vreau. Vreau să te conduc pe tine acasă. Ești interesantă. Și frumoasă. Ești altfel.

— Zău?

Mi s-a pus un nod în stomac, căci mi-am adus aminte de toate celelalte dăți când mi se spusese că sunt altfel, într-un alt fel decât acum. Cu totul alt fel.

— Da, a răspuns Jack. Și îmi place numele tău. Ți se potrivește.

M-a privit drept în ochi. Implorator ca un băiețel. Am oftat.

— OK. Atunci mergem acasă la mine. Pe strada Villagatan. Și te las să mă însoțești doar până la ușă.

Lui Jack i s-a luminat chipul.

Ne-am strecurat afară prin mulțimea adunată în semicerc în fața clubului și am pornit-o agale pe strada Sturegatan. Jack a aprins o țigară pe care mi-a dat-o mie, apoi a mai luat una, și-a pus-o între buze și și-a aprins-o. De când ieșiserăm afară, niciunul dintre noi nu rostise nici măcar o vorbă. Tăcerea era

totuși plăcută.

Pe lângă noi a trecut un taxi. Am aruncat o privire spre Jack, care mi-a zâmbit. Am intrat în parcul Humlegården.

— Care e firma la care lucrați?

— N-avem una deocamdată. Căutăm o idee bună. Dar cum am găsit-o, cum ne apucăm serios de treabă, ne facem un plan de afaceri profesionist, găsim investitori, ajungem milionari.

— Investitori?

— Da, vrem să fim pe picioarele noastre. Părinții mei nu sunt o soluție. Tata… nu mai țin deloc legătura cu tata. Iar mama locuiește în Elveția cu noul ei soț, îmi trimite vederi de Crăciun, dar nimic mai mult. Iar noi o să avem nevoie de capital. Pentru birouri, să facem angajări, pentru marketing și PR.

O schimbare mică, aproape imperceptibilă în tonul vocii. Mă întrebam ce putea însemna. Jack urmărea cu privirea un bărbat care se afla pe cealaltă parte a străzii. A tras adânc din țigară. Era a treia pe care o fuma de când începuserăm această scurtă plimbare.

— Henrik și cu mine ne-am promis unul altuia că vom fi independenți din punct de vedere financiar înainte de 30 de ani.

A suflat un cerculeț de fum.

— Ați găsit deja un nume? Pentru firma voastră deocamdată inexistentă…

Am rânjit ca să-i dau de înțeles că îl tachinam.

Jack a răspuns serios la întrebarea mea glumeață.

— Avem câteva propuneri, dar niciuna care să se potrivească perfect. Vreau ca numele să arate că firma noastră e cea mai bună, că nu există alta care să ne poată întrece.

Jack a făcut încă un cerculeț de fum.

— Ce zici de Compare? am zis eu după un oarecare timp de gândire. Un nume îndrăzneț care arată că firma face față comparației cu toate celelalte.

Jack s-a oprit și m-a privit.

— Îmi place, a zis el într-un târziu. Sună bine.

— Mulțumește-mi dacă vă hotărâți să-l folosiți vreodată, am răspuns eu zâmbind.

Ajunseserăm pe strada Karlavägen și eu tremuram de frig.

Începuse să se facă răcoare și nu aveam haine mai groase la mine.

La câțiva metri distanță, printr-o fereastră larg deschisă, ajungea până la noi sunetul muzicii. Chiar în acel moment s-a deschis și ușa imobilului cu pricina. Un bărbat și o femeie au ieșit împleticindu-se. Jack a pășit iute și a reușit să proptească ușa cu piciorul înainte ca aceasta să se închidă la loc. Acum îmi ținea ușa făcând o plecăciune teatrală.

— Ce faci acolo? am zis, cuprinzându-mi bustul cu brațele.

— Continuarea petrecerii.

— Îi cunoști pe cei care locuiesc aici? am întrebat nedumerită și l-am urmat înăuntru.

— O să-i cunosc în curând, la fel ca tine. Hai, vino.

Jack m-a luat de mână și m-a condus în sus pe scara largă din piatră.

— Bem câteva cocktailuri și pe urmă ne cărăm.

— Glumești? am chicotit, lăsându-l să mă tragă după el. Ai de gând să urci și să suni pur și simplu la ușă?

— Da.

Aproape că alerga în sus pe scară cu mine după el.

— Nu ești sănătos la cap!

Am început să râd.

Jack s-a întors și m-a sărutat rapid, iar atingerea lui ușoară a fost electrică.

Am simțit nevoia să mă opresc o clipă înainte de a-l urma spre apartamentul dinăuntrul căruia răsuna muzica.

Pe ușă era o plăcuță cu numele „Lindqvist". Am sunat și în prag a apărut o femeie cam la 30 de ani, cu obrajii îmbujorați de la băutură. În fundal: muzică, șușotit de voci, clinchet de pahare și râsete. Jack și-a afișat cel mai orbitor zâmbet, iar eu m-am tupilat rușinată în spatele lui.

— Salutare! a zis el cu o voce stridentă. Cum se aude că dați o petrecere și fiindcă pare să fie mare distracție, ne-am gândit să sunăm. Ne primiți și pe mine și pe prietena mea să ne încălzim un pic?

Am tresărit când l-am auzit numindu-mă prietena lui, dar am continuat să îi fac jocul. Ceva s-a clintit înăuntrul meu când l-am

auzit folosind acest cuvânt despre mine. Femeia a izbucnit într-un râs cordial. A încuviințat din cap și ne-a făcut loc să intrăm.

— Poftiți înăuntru. Eu sunt Charlotte.

Am făcut prezentările. Niciunul dintre ceilalți oaspeți nu părea să se fi descălțat, așa că nici noi n-am făcut-o. Charlotte ne-a condus într-un salon în care, sub lustra enormă de cristal, erau împrăștiate vreo patruzeci de persoane îmbrăcate de petrecere. Charlotte s-a oprit fix sub lustră și și-a ridicat paharul.

— Ia ascultați! Ei sunt Jack și Faye. Li s-a părut că ne distrăm așa de bine, încât s-au hotărât să urce și să vină la noi.

Râsete difuze. Cineva a strigat „Bine ați venit", altcineva a adăugat „Dați-le ceva de băut!". Înainte să apuc să mă dezmeticesc, stăteam deja de vorbă cu o juristă peltică pe nume Amanda care părea să fie cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine.

Toți erau veseli, deschiși, amabili și rafinați. Am uitat rapid de timiditate. Cât de penibil s-ar fi simțit Matilda! Faye adora oamenii din jurul ei, conversația, ambianța, lanțul de sunete care urcau și coborau sub lustra masivă de cristal. Faye era stăpânită de un sentiment de apartenență.

Știam, de asemenea, că Jack se afla prin apropiere. Cu el mă simțeam în siguranță. În timp ce vorbeam cu Amanda, eram tot timpul conștientă de locul în care se afla el. Camera părea înclinată în direcția lui. Era o prezență electrizantă, mergea de colo-colo, făcea glume, râdea, umplea paharele goale, de parcă era apartamentul lui, petrecerea lui. Făcea totul cu o naturalețe fermecătoare. Nu mă mai aflasem niciodată în apropierea unei persoane care să strălucească așa cum o făcea Jack Adelheim.

Privirile ni s-au întâlnit. Zâmbind, mi-a făcut cu ochiul și a ridicat paharul spre mine. Bulele din șampanie sclipeau în lumina lustrei.

Cineva i-a pus mâna pe umăr și Jack s-a întors cu spatele. A dispărut. Și dintr-odată simțeam că-mi lipsește. Privirea lui, armonia creată într-o singură secundă, zâmbetul lui. M-am întors să ascult ce avea de spus Amanda despre condițiile de lucru nerezonabile la care era supusă la unul dintre cele mai mari birouri de avocatură din Stockholm. În spatele meu,

camera părea rece fără privirea lui Jack asupra mea. Cineva mi-a înmânat încă un pahar de șampanie.

O oră mai târziu, oaspeții începeau să plece. Afară se lumina de ziuă. Noi eram printre ultimii rămași. Jack a ridicat o sticlă de vin pe jumătate băută și a dus-o la gură.

— Provizii pentru drum, a rânjit el.

— Furt calificat, am replicat eu.

— Îhâm.

A mai luat câteva guri serioase și apoi mi-a întins sticla mie. Eu mă gândeam doar la buzele lui care atinseseră gura sticlei, închipuindu-mi că-i voi simți gustul, amestecat cu cel de vin alb călduț.

În timp ce hoinăream prin orașul tăcut, gura nu ne tăcea deloc. De-abia reușeam să-mi recapăt suflul între hohotele de râs. Jack reproducea conversații și îi imita pe invitații de la petrecere cu gesturi precise. Eu i-am povestit despre Chris și tipul din autobuz.

Ajunseserăm în fața porții mult prea repede. S-a lăsat brusc tăcerea. Dintr-odată mi se părea ireal și nefiresc să introduc codul, să deschid ușa și să intru fără el.

— OK, a zis Jack, care se simțea și el subit stingherit. Atunci, ne mai vedem.

— Da.

— *So long*, Faye, a zis el, ca o replică dintr-un film hollywoodian ieftin și s-a întors să plece.

— Așteaptă!

A rămas împietrit în mijlocul unui pas, s-a întors și și-a trecut mâna prin păr, privindu-mă întrebător.

— Da?

— Nu… nu-i nimic…

S-a răsucit înapoi. A început să se îndepărteze. A ridicat sticla.

Eu rămăsesem pe loc. Așteptam să se întoarcă. Să mă privească o ultimă dată. Să-mi facă cu mâna. Să se repeadă înapoi. Să mă sărute din nou, cum trebuie, de data asta. Încă simțeam atingerea buzelor lui.

Dar el doar și-a aprins o țigară, în timp ce se îndrepta legănat și fără griji spre strada Karlavägen. Apoi a cotit-o la stânga. Și a dispărut.

Faye o ținea pe Julienne cu o mână și cu cealaltă trăgea după ea coșul gol de cumpărături în timp ce străbăteau culoarele supermarketului Ica din piața Karlaplan. Menajera lor era bolnavă de două zile și Faye avea de gând să-i facă o surpriză lui Jack, așteptându-l cu mâncare gătită. Faimoasele ei spaghete bolognese. Secretul era țelina. Și trei feluri de ceapă. Și, în plus, trebuia să fiarbă îndelung la foc mic.

Pe vremea când erau tineri și săraci, pregătea în fiecare luni o cratiță mare, care le ajungea amândurora până joia. Luă ceapă roșie, ceapă galbenă, ceapă albă și țelină.

— Vreau eu să țin coșul, zise Julienne.

— Dar poți?

— Daa, zise Julienne, dându-și ochii peste cap.

— Bine, scumpa mea.

Faye îi dădu mânerul coșului și îi ciufuli ușor părul. O contemplă preț de câteva clipe în mijlocul aglomerației din magazin. O iubea atât de mult, încât uneori credea că o să-i plesnească inima.

— Să-mi zici dacă e prea greu, spuse ea și se îndreptă spre frigidere ca să ia niște carne tocată.

Julienne trăgea după ea coșul pe rotile.

Trecură pe lângă un bărbat mai în vârstă care o ajuta pe o femeie tot în vârstă să ia o conservă de pe un raft. Faye nu-și putea dezlipi privirea de la ei. Bărbatul îi întinse cutia femeii, care stătea aplecată greoi peste un cadru de mers. Ea îl bătu ușor pe mână, iar verigheta îi sclipi în lumina neoanelor.

Faye se întreba de câtă vreme erau căsătoriți. Oare așa aveau să se poarte și ea și Jack? Întotdeauna văzuse aceste imagini cu claritate. Cum îmbătrâneau nedespărțiți, cum făceau riduri și se ramoleau împreună. N-avea de gând să renunțe la această viziune niciodată. Chiar dacă acum treceau prin momente un pic mai dificile. Dacă ar fi întrebat cuplul cu cadrul de mers, cu siguranță și ei i-ar fi putut povesti despre dificultățile întâmpinate de-a lungul drumului. Dificultăți pe care le depășiseră.

Julienne își ridică privirea.

— De ce plângi, mami?

— Pentru că e atât de frumos.

Julienne era confuză.

— Ce e frumos?

— Că el… ah, nimic.

Cuplul în vârstă o coti pe un alt culoar și dispăru.

Faye luă ultimele lucruri de care avea nevoie și se îndreptă spre casă cu Julienne după ea. Posterele cotidianelor de seară promiteau că tocmai au găsit soluția-miracol pentru a slăbi cât mai rapid și mai ușor cu putință. Înșfăcă ziarul *Expressen* și verifică o ultimă dată că tot ce-i trebuia se afla în coș. Renunțase de mult la sucuri și în trei zile pusese la loc toate kilogramele pe care le pierduse. Și câteva în plus.

Alese coada de la casa unde o fată tânără și frumușică servea eficient și rapid. O femeie puse un pachet de tampoane pe bandă. Chiar în momentul în care casiera îl scana, Faye își dădu seama că-i întârziase ciclul. Foarte mult. Ar fi trebuit să-i vină menstruația cu două săptămâni în urmă. Cel mai probabil era din cauza dietei, își zise în sinea ei, dar voia totuși să fie sigură.

Le veni rândul.

— Aveți…?

Se uită cu coada ochiului la Julienne a cărei atenție era îndreptată asupra unui caniș de la intrarea în magazin.

— Teste de sarcină?

— În aparatul de acolo, zise casiera și îi arătă cu degetul.

Oftaturi și priviri agresive când Faye trecu pe lângă cei care stăteau la coadă. Apăsă pe butonul cu produse de farmacie și navigă până la teste de sarcină. Julienne contempla în continuare cățelul de la intrare. Faye luă două teste și se întoarse la casă.

— Patru sute optzeci și nouă de coroane, vă rog, zise casiera după ce le scană.

Faye scoase cardul său American Express și plăti.

— Mă scuzați, zise ea. Știți cumva dacă… dacă Max are liber azi?

Casiera ridică din sprâncene. Zâmbea oare pe sub mustață?

— Max a fost concediat. Se pare că tracasa clienții.

— Am înțeles, zise Faye. Mulțumesc oricum.

Se grăbi să iasă din magazin ținând-o strâns de mână pe Julienne.

Putea să jure că Jack era în spatele concedierii lui Max. Și asta însemna că îi păsa de ea totuși? Nu-i așa?

Julienne ducea ziarul și se uita la pozele de pe prima pagină.

Ce avea să se întâmple dacă era însărcinată? Cum o să reacționeze soțul ei? Când îl întâlnise, Jack îi mărturisise că voia să aibă patru copii. Dar, după venirea pe lume a lui Julienne, nu părea să fie prea interesat să mai aibă și alții. Nici măcar nu vorbiseră despre asta. Dar ea? Ea își mai dorea oare încă un copil? Da, își dorea. Mai ales acum. O surioară sau un frățior pentru Julienne putea să-i facă pe ea și pe Jack să se apropie din nou unul de celălalt și să pună capăt stării ciudate, oarecum în suspensie, în care se afla viața lor.

Iar lui Julienne i-ar prinde bine un frate sau o soră. Ar putea deveni cei mai buni prieteni. Faye își dorise dintotdeauna o soră. O aliată.

Își alungă rapid aceste gânduri. Învățase să și le controleze, să nu-și lase mintea s-o ia razna. N-avea niciun rost să se gândească la lucruri pe care nu le putea influența.

Când ajunseră în apartament, Julienne aruncă ziarul și geaca pe jos în hol. Faye agăță geaca la locul ei în cuier, cără sacoșele în bucătărie și începu să despacheteze. Cu coada ochiului, văzu cum Julienne iese din camera ei cu iPad-ul în mână și se trântește pe canapea cu cizmele încă în picioare.

— Descalță-te, dacă vrei să stai pe canapea, zise Faye.

Niciun răspuns. Puse deoparte tigaia și se duse în salon. Începu să o descalțe pe Julienne de cizmele de iarnă ude și murdare.

— Nu vreau!

Julienne dădea din picioare. Lovi cu cizmele canapeaua, care se murdări de noroi. La naiba, acum trebuia să spele și să pună rapid la uscat husa de canapea înainte să ajungă Jack acasă. Julienne se zbătea și mai tare. Căzu noroi și pe covor.

— Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau!

Julienne continua să dea din picioare cu înverșunare. Faye reuși să o descalțe de cizme și o trase de pe canapea, dar ea se repezi la loc țipând. Faye se duse la bucătărie și se întoarse cu o cârpă. Poate că reușea să șteargă murdăria de pe pânză, dacă se mișca destul de repede. O ignoră pe Julienne. Spre ușurarea ei, reuși să curețe grosul de murdărie de pe canapea și se aplecă, încercând să șteargă și covorul. Julienne dădu să o lovească cu piciorul, dar Faye i-l prinse în mână.

— Așa nu se face!

— Ba da!

Întunecimea o împresura. Senzația era în același timp cunoscută și neobișnuită. Faye înghiți cu greutate. Își încleștă pumnii de câteva ori.

Julienne trebuie să fi observat transformarea, căci se holba la ea scâncind.

Faye trecu o ultimă oară cârpa peste covor. Își aranjă o șuviță de păr și îi întoarse spatele lui Julienne.

— Ești grasă, zise Julienne.

Faye se răsuci.

— Ce-ai spus?

Julienne se zgâia provocator la ea.

— Grăsano.

Arătă spre ea cu mâna ei mică.

— Ești o grăsană.

Faye făcu un pas spre ea.

— Ba nu sunt. Nu se vorbește așa!

— Ba ești! Tati a zis că ești!

— A zis tati că sunt grasă?

Vocea i se stinse. Nu mai știa ce să zică, rămăsese perplexă în mijlocul camerei. Julienne păru să priceapă că mersese prea departe și începu din nou să plângă.

Faye se îndepărtă împleticindu-se. Simțea că o ia amețeala. Nici nu-și mai dădea seama unde se află. În spatele ei o auzea pe Julienne strigând-o printre suspine.

Se închise în baie. Încuie ușa și își rezemă fruntea de ea câteva secunde. Lăsă lemnul răcoros să o potolească, să o tempereze. Scoase un test de sarcină. Julienne lovea cu pumnii

în ușa și țipa. Faye își lăsă chiloții și pantalonii în jos până la genunchi. Se așeză pe vasul de toaletă și desfăcu pachetul cu dinții. Întinse bețișorul între picioare, se relaxă și lăsă urina caldă să acopere bețișorul fără să-i pese că se uda pe degete. De partea cealaltă a ușii, Julienne continua să țipe.

Stockholm, septembrie 2001

Stăteam în autobuz și contemplam pe geam mașinile care se perindau prin fața mea. Aerul era cald, înăbușitor. Șoferul deschisese trapa de pe acoperiș ca să lase aerul să intre, dar nu se simțea aproape nicio diferență, doar o mică adiere pe umeri. Pe scaunul de lângă mine stătea o femeie trupeșă, plină de sudoare, cu un copil care îi plângea în brațe.

Am trecut pe lângă parcul Humlegården. Aici mă plimbasem cu Jack. În mintea mea, rememorasem acea noapte de august de sute de ori.

De atunci, nu scăpasem nicio ocazie de a mă duce în Chinatown – cum numea Chris zona dintre ASE și liceul Norra Real –, în speranța de a-l întâlni pe Jack. Dar nu dădeam niciodată de el.

În afară de asta, viața mea era pentru prima dată frumoasă și interesantă. La școală mă descurcam fără probleme, doar mereu avusesem talent la învățătură. Încă de când începusem clasa întâi, școala fusese oaza mea, singurul loc de pe pământ unde excelam cu ușurință. Profesorii nu mai pridideau cu laudele la adresa mea. Cursurile erau antrenante și interesante, îmi plăcea la nebunie.

Chris și cu mine ne petreceam aproape tot timpul liber împreună. Niciuna dintre noi nu avea nevoie să tocească. Chris pentru că se mulțumea cu note medii, iar eu pentru că încă din copilărie nu aveam nevoie să citesc un text de prea multe ori ca să mi-l amintesc în întregime.

Rolul principal pe care Viktor îl avusese în viața mea înainte se transformase acum într-unul de figurant. Nu-mi prea puteam explica ce se schimbase, dar, după ce îl întâlnisem pe Jack, sentimentele mele față de Viktor se răciseră. Mă distanțasem. Inventam examene inexistente pentru a motiva de ce nu aveam timp să-l văd. Îi evitam apelurile și lăsam să treacă două-trei zile înainte de a-l suna înapoi. Am tot amânat să mă mut la el, deși era deja planificat, astfel că, în cele din urmă, până și el a încetat să mai pomenească de asta.

Răceala mea l-a schimbat pe Viktor, făcându-l patetic și nesigur. A devenit din ce în ce mai insistent, se ținea scai de mine, iar eu eram din ce în ce mai distantă. Relația noastră era pe ducă, dar el se agăța de mine cu disperare. Mă suna tot timpul, mă copleșea cu daruri și dovezi de iubire, mă întreba mereu unde sunt și ce fac. A început brusc să-mi pună întrebări despre trecutul meu, despre familia mea, despre viața mea dinainte de el. Am refuzat să-i răspund. Ce puteam să-i spun, de fapt? Dar închiderea mea, refuzul de a-i povesti mai multe despre mine n-au făcut decât să-i sporească disperarea. Am devenit un cifru ce trebuia decodat. Era ca și cum ar fi crezut că dacă reușea să descifreze codul, aveam să-l iubesc din nou.

Și mai grav era că Viktor avea multe calități și nu era nimic în neregulă cu el. Era chipeș, cumsecade și ambițios. Se purta cu mine de parcă aș fi fost o prințesă. Era fidel și de încredere, calități rare în jungla din Stockholm.

Dar nu era Jack Adelheim. Iar eu mi-am dat seama că trebuia să-i dau papucii. Tot amânasem, însă acum nu se mai putea.

Când autobuzul a încetinit, în apropiere de parcul Tessin, nu mai aveam niciun dubiu. Avea să fie neplăcut să-l rănesc, dar trebuia să se termine.

— Scuze, vreau să cobor aici, am zis eu.

Femeia cu copilul în brațe s-a ridicat cu greutate și mi-a făcut loc să trec. Pe fața ei se citeau oboseala și resemnarea. De sub tricoul prea strâmt îi ieșeau colaci de grăsime, care se revărsau peste blugi. Țâncului îi curgeau balele. La nas îi atârnau ciucuri de muci verzi ca niște boabe de struguri. Doamne-Dumnezeule! Niciodată n-aveam să devin o astfel de mamă. Iar copilul meu avea să fie perfect întotdeauna. Copilul meu și al lui Jack. Am tresărit și m-am îmbujorat, rușinată de visurile mele jenante. Însă ajunsesem să visez doar la Jack. Atât atunci când dormeam, cât și când eram trează. Nu mai era niciun pic de loc pentru cineva ca Viktor.

Ușile s-au deschis cu un fâsâit și soarele fierbinte m-a lovit drept în față. Viktor avea să mă aștepte ca de obicei în mijlocul parcului. Parcă-l vedeam intrând pe poartă. Vesel, gândindu-se că vom merge să mâncăm pizza. Și apoi acasă să ne uităm la un

film, să facem sex și să adormim împreună. Nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Teoretic, mi-era milă de el, dar, în realitate, nu simțeam nimic. Dorul de Jack eclipsa totul și mă făcea nepăsătoare. Iar noua versiune a lui Viktor mă enerva. Crescuse ocrotit în bula lui, obținuse totul cu ușurință. Naivitatea lui mă atrăsese la început, dar acum doar mă irita, și nu știa nimic despre viață, în vreme ce eu știam prea multe. Viktor habar n-avea cine eram eu. Sau *ce* eram.

Purta o cămașă de blugi și pantaloni de pânză de culoare deschisă. Zâmbea larg, în timp ce s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, a zis el și m-a cuprins de după umăr. Iei studiile prea în serios. La ce pizzerie vrei să mergem? Valhalla sau Theodoras?

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am zis eu. Vino, hai să ne așezăm.

L-am tras după mine până la o bancă verde. Viktor s-a întors cu fața spre mine și și-a dat jos ochelarii de soare. I-a pliat încet și i-a pus în buzunarul de la piept. Se ferea să mă privească în ochi.

— S-a întâmplat ceva? Ești bine? m-a întrebat, prefăcându-se că nu știa ce aveam să-i spun.

La mică distanță de noi, un grup de bețivi jucau pétanque și beau vin. Voci vesele, răgușite.

— Nu mai vreau să fim împreună. S-a terminat.

Auzeam cât de rece suna și am făcut un efort să par tristă. Viktor privea în gol.

— OK… Am făcut ceva ce nu trebuia?

Se foia pe bancă. Îmi evita privirea. A înghițit cu greutate. Și apoi a înghițit din nou.

— Nu. N-ai făcut nimic.

Îmi era și mie greu să-l privesc în ochi. Nu voiam să-mi observe disprețul. Preferam deci să urmăresc meciul de pétanque. Nivelul de alcoolizare al bețivilor făcea ca bilele să ajungă pe unde se nimerea, dar ei jubilau și se bucurau oricum. În spatele bețivilor, o fetiță a alunecat și a căzut pe pietriș.

Mama ei a apărut în fugă. I-a șters genunchii murdari și juliți, a ridicat-o și a luat-o în brațe.

— Să schimb ceva poate? Sau ai pur și simplu nevoie de puțin timp?

Avea vocea spartă. Începea să-și dea seama ce însemnau cuvintele mele și era cât pe ce să izbucnească în plâns. M-am uitat împrejur. Dacă începea să plângă, aveam de gând să mă ridic și să plec. Nu suportam să văd oamenii plângând. Avusesem parte de atâtea lacrimi că-mi ajungeau pentru restul vieții.

— Nu. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu mai sunt îndrăgostită de tine.

— Dar eu sunt foarte îndrăgostit de tine! Ești cel mai bun lucru din viața mea. Cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Și-a pus mâna peste a mea. Și a început să o frământe ca pe un aluat, să o maseze. Ca și cum asta m-ar fi putut face să mă răzgândesc. Ca și cum eu aș fi fost cea care avea nevoie de alinare, nu el.

Marea problemă a oamenilor, mi-am dat eu seama atunci, e că își proiectează propriile tristeți asupra altora. Vor să le împărtășească. Ei cred că simplul fapt că avem un ADN asemănător ne poate face în mod automat să ne simțim triști în fața acelorași situații. Tristețea nu e mai ușor de suportat când e împărtășită, dimpotrivă, devine chiar mai grea. Iar Viktor habar n-avea ce e adevărata tristețe.

— OK, înțeleg, a zis el, încuviințând din cap. N-ai putea totuși să vii la mine acasă ca să putem vorbi în liniște? Nu suport să stau aici printre alți oameni. Mai dă-mi o ultimă seară. Doar una. Apoi dispar din viața ta, plec fără niciun protest. Te rog…

Mă strângea atât de tare de mână, încât începuse să mă doară și știam că ar trebui să refuz. Pentru că asta nu reprezenta o consolare. Dar era o portiță de scăpare ușoară, așa că am acceptat.

Scurta plimbare până la apartamentul lui mi-a lăsat timp să regret în repetate rânduri decizia luată. Totuși, poate că

despărțirea avea să fie mai ușoară dacă îl lăsam să-și verse amarul. În același timp, aș fi vrut să amân discuția neplăcută care mă aștepta, nu mai suportam să-i aud declarațiile de dragoste și reproșurile. El avea nevoie de răspunsuri, dar eu n-avem niciunul. Știam doar că inima mea aparținea altuia și că trebuia să-mi văd de drumul meu.

Ca să câștig câteva momente de răgaz, m-am oferit să mă duc eu să cumpăr pizza. Bănuiam că avea să fie o seară lungă și amândoi eram înfometați. Viktor nu mi-a răspuns. Stătea nemișcat pe pat cu umerii încovoiați și cu o expresie disperată pe chip.

— Mă întorc imediat, i-am zis, evitându-i privirea plină de reproș.

Mi-am luat apoi portofelul din geantă și am închis ușa de la intrare în urma mea. Îi pot acorda încă o seară, mi-am zis în sinea mea. Apoi sunt liberă.

M-am întors douăzeci de minute mai târziu. Viktor mă privea ciudat când am pus pizzele pe masa din garsoniera lui. Aproape triumfător. Stătea în continuare pe patul nefăcut, dar lângă el se afla un obiect pe care l-am recunoscut. Mi-a sărit inima din piept. Era jurnalul. Viktor scotocise în geanta mea. Și caietul meu se afla tot acolo. Cel în care luam notițe în timp ce învățam și care în ultima vreme se umpluse de mâzgăleli copilărești. Numele lui Jack într-o inimioară. Numele meu urmat de numele de familie al lui Jack. Prosteală. Ridicol. Dar lui Viktor nimic din toate astea nu i se părea ridicol.

— Acum știu cine ești de fapt, a zis el calm.

Avea vocea monotonă. Spartă. Ceva se rupsese înăuntrul lui.

— Eu știu cine ești. Întrebarea e dacă *el* știe…

Cuvântul „el" suna ca un reproș. Am simțit cum mă cuprinde panica. Nimeni nu trebuia să știe. Jurnalul descria vechea mea viață. Adevărul despre ea ar fi schimbat totul. Aș fi fost supusă acelorași priviri ca atunci când încă mai eram Matilda. Aș fi suferit din nou aceeași umilință. Nimeni n-avea să se mai uite la mine cu aceiași ochi. Mai ales Jack.

— M-ai înșelat. Te-ai culcat cu Jack Adelheim. Am tot dreptul să-i spun. Știe despre noi? Că ai un iubit?

Îmi dădeam seama că era inutil să încerc să-i explic. N-avea nicio importanță că nu mă culcasem cu el, că fusese doar un sărut fugar.

Viktor arăta ca un animal rănit, cu ochii negri de ură și disperare. Nu mă îndoiam că era în stare să facă orice ca să mă întorc la el. Sau ca să se răzbune. Să mă facă să simt aceeași durere care îi sfâșia acum lui inima. De fapt, avea să spună adevărul despre cine eram nu numai lui Jack, ci întregii lumi. Asta însemna sfârșitul pentru Faye și noua mea viață. Totul avea să se prăbușească.

Panica a lăsat locul unei răceli glaciale pe care o recunoșteam de dinainte. M-a învăluit o senzație bizară de liniște și mi-am dat seama că nu aveam variante. Nu puteam să-l las pe Viktor să-mi stea în cale.

M-am uitat în ochii lui și am simțit că îl uram. Plătisem un preț exorbitant ca să ajung unde mă aflam acum, doar ca să-mi iasă el în cale ca un mare judecător. Habar n-avea de durerea pe care o suportasem, de lucrurile pe care fusesem nevoită să le fac, de imaginile cu care trebuia să trăiesc pentru tot restul vieții.

N-am suflat însă niciun cuvânt despre toate astea. Bărbații sunt simpli. Bărbații sunt ușor de manipulat, iar Viktor nu făcea excepție. O mai făcusem și puteam să o fac din nou.

M-am așezat lângă el. L-am luat de mână. I-am vorbit cu căldură, mângâindu-i dosul palmei cu degetul mare. Am simțit cum se relaxează. Fără voia lui.

— Poți să faci ce vrei. Te înțeleg. Înțeleg că ești trist și rănit. Dar nu te-am înșelat cu Jack Adelheim și nu vreau să ne despărțim supărați. Facem așa cum voiai tu. Petrecem o ultimă seară împreună. Sau chiar toată noaptea, dacă vrei. Și dimineața. Apoi poți să faci cum vrei. Să mă rănești la rândul tău, dacă dorești. Spune-i totul lui Jack. E dreptul tău. Dar vreau să petrecem o ultimă noapte împreună.

Simțeam că se înmuiase. Că voia să mă creadă. Că nu putea să spună nu unei ultime șanse de a fi aproape, îl cunoșteam. Așa cum cunoșteam bărbații.

Am mâncat pizza și am băut împreună două sticle de vin. Eu am gustat doar din paharul de vin și Viktor a băut restul singur.

Am făcut dragoste pe canapea. M-a penetrat cu putere, brutal. L-am lăsat să-și facă de cap. Am închis ochii și m-am gândit la Jack. I-am evocat chipul cu ochii minții și m-am forțat să-mi părăsesc trupul în timp ce Viktor mă pătrundea printre suspine. După ce a terminat, s-a întors cu spatele la mine. Eu m-am ridicat și m-am dus să mă spăl. Din cauza usturimii, fața mi se contorsiona în grimase în timp ce încercam să mă șterg cu grijă. Când m-am întors, dormea. Nimic n-avea să-l mai trezească acum.

Am ieșit pe balconul mic și mi-am aprins o țigară. Luminile orașului sclipeau în noaptea de vară. Se auzeau voci și muzică. După ce am terminat de fumat, mi-am mai aprins o țigară. Am intrat înapoi la Viktor, care era întins pe spate și sforăia cu gura deschisă. L-am mișcat. Nicio reacție. Era extenuat de la vin și de la tulburările sufletești. Am pus țigara pe pat și am rămas pe loc să mă asigur că lenjeria de pat, de proastă calitate și ușor inflamabilă, ia foc. La început, doar ardea mocnit. Apoi a început să se formeze o flacără.

Senzația de răceală glacială începea să se potolească. Mă cuprindea din nou panica, simțeam cum îmi zvâcnesc tâmplele. Mi-am luat privirea de la flăcări și m-am grăbit spre ușă. Când am lăsat-o să se închidă în spatele meu, atât patul, cât și draperiile luaseră foc.

Când am ieșit afară, în stradă, mă încerca o senzație de vomă. Oamenii zâmbitori care îmi ieșeau în cale treceau prea aproape de mine, făceau prea mult zgomot. Îmi țineam strâns geanta. Jurnalul se afla din nou într-un loc sigur. Iar eu eram în continuare liberă.

Testul de sarcină ieșise pozitiv. În pântecele lui Faye se afla un embrion, o nouă ființă. Pe jumătate ea. Pe jumătate Jack. El își dorise mereu un fiu, un moștenitor. Poate că acum îi putea oferi unul.

Așezată la masa din bucătărie, Faye își trecu mâna peste abdomen, incapabilă să se apuce de trebăluit. Își dădu seama că nu mai mâncase de câteva ore bune. Pe aragaz stătea neatins sosul ei de carne tocată, fiindcă Jack încă nu apăruse. Acum nu o mai împiedica nimic să mănânce. Copilul avea nevoie de substanțe hrănitoare ca să se dezvolte. Se ridică și se îndreptă spre aragaz. Băgă un deget în sos și constată că încă era călduț. Își puse paste în farfurie. Adăugă sos din belșug și mâncă întreaga porție în picioare lângă insula de bucătărie. Gustul era divin. Închise ochii și mestecă în timp ce senzația de bine se răspândea, iar corpul i se destindea. Era așa o desfătare să poată mânca din nou, încât îi dădură lacrimile.

Grija pentru siluetă n-avea decât să aștepte până după naștere, acum lucrul cel mai important era să consume suficiente substanțe nutritive pentru două persoane.

La fel ca data trecută, avea să înceapă să facă sport direct după naștere, dar avea să urmeze și o dietă strictă imediat după ce termina cu alăptatul. Viața ei n-avea să se învârtească doar în jurul bebelușului, însă prioritatea sa era Jack și mariajul lor. Fiul lor avea să marcheze un nou început pentru relația lor și pentru ea ca femeie și soție.

Își mai puse o porție și așeză farfuria pe masă.

Peste o oră, ușa se deschise, iar speranța o făcea pe Faye să simtă fluturi în stomac. Îl strigă pe Jack și el băgă capul pe ușa de la bucătărie. Faye se ridică și îi ieși în întâmpinare. În curând, încrețitura dintre sprâncene avea să-i dispară.

— Am să-ți dau o veste minunată, dragul meu, zise ea. Vino și așază-te aici.

Jack oftă.

— Sunt obosit, nu poate să aștepte până…?

— Nu, vino acum.

Faye nu mai putea de nerăbdare.

Jack ridică din sprâncene, dar se așeză la masa de bucătărie. Faye știa că se va bucura când avea să-i spună, deci ignora mina lui stresată.

— Da? zise el.

Faye îi zâmbi.

— Sunt însărcinată, dragule. O să avem încă un copil.

Expresia de pe chipul lui rămase neschimbată.

— Poate că va fi băiat, adăugă ea. Tu ți-ai dorit să ai și un băiat.

Faye își mângâie pântecele și zâmbi din nou. Lui Jack îi plăcuse dintotdeauna zâmbetul ei, avea obiceiul să spună că e contagios. Acum însă, doar își trecu obosit palma peste față.

— Ce e? întrebă Faye.

Iarăși simțea nodul din gât.

— Acum nu e momentul cel mai potrivit, Faye. Nu mai vreau încă un copil.

— Ce vrei să spui?

Ce era cu el? De ce nu se bucura?

— Pentru mine, Julienne e de ajuns.

— Dar…

Vocea de-abia i se mai auzea. Nu recunoștea expresia din ochii lui Jack.

— Nu se poate. Îmi pare rău, dar trebuie să… știi tu…

Faye scutură din cap.

— Vrei… vrei să fac un avort?

Jack încuviință din cap.

— Da, e trist, asta-i clar, dar chiar nu se poate altfel.

Voia să se năpustească asupra lui. Să-l scuture bine. Dar știa că era vina ei. Îl luase prin surprindere, trebuia să-i lase timp să digere noutatea.

Jack se ridică.

— OK? zise el.

Faye înghiți cu greutate. Jack făcea atâtea eforturi pentru ea și pentru Julienne. Cum putea să-i ceară mai mult?

— Da, înțeleg, zise ea.

Lui Jack i se înmuiară trăsăturile feței. Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Mă duc să mă culc, zise el.

În drum spre dormitor, se opri și se întoarse spre ea.

— Îl sun pe doctorul meu mâine, ca să terminăm cu asta cât mai repede.

Ușa de la dormitor se închise, iar Faye se ridică grăbită. Plecă în goană la baie și ridică iute capacul de la veceu. Dădu afară spaghetele și sosul, gustul de roșii amestecându-se cu gustul amar de bilă. După ce trase apa, își sprijini capul de porțelanul răcoros și începu să plângă.

Stockholm/Barcelona, septembrie 2001

Dormisem buștean mai bine de 24 de ore, când m-a trezit soneria stridentă a telefonului. Era Axel. Când i-am auzit vocea spartă, care îmi povestea ce se întâmplase, cum Viktor murise după ce adormise cu țigara aprinsă în pat, m-au podidit lacrimile. Hohoteam atât de tare, încât mi se cutremura tot corpul.

Fusesem nevoită să fac ceea ce făcusem, n-avusesem altă alegere, dar prețul pe care îl plăteam era scump. Prețul era mereu scump.

După convorbire, am rămas ghemuită în pat cu genunchii la piept. Mă concentram asupra propriei mele respirații. Inspiram și expiram.

Cuvintele lui Viktor încă îmi răsunau în ureche. *Eu știu cine ești. Întrebarea e dacă* el *știe…* Viktor nu și-ar fi ținut gura. Pentru ca el să continue să trăiască, Faye ar fi trebuit să moară.

Câteva zile mai târziu, a început să plouă cu picături mari. Mi-a dat o senzație de eliberare. Ploaia a măturat canicula sufocantă care se așternuse ca o pătură peste Stockholm.

Chris era plecată. Părinții ei o invitaseră în apartamentul lor din Mallorca, iar eu eram din nou singură în Stockholm. Când i-am trimis un mesaj scurt în care îi spuneam ce se întâmplase cu Viktor, s-a oferit să se întoarcă acasă, dar am asigurat-o că eram bine.

M-am cufundat în microeconomic, macroeconomie, statistică și analiză financiară. Singurul lucru care însemna ceva era școala. Să reușesc, să fiu cea mai bună. Totul depindea de mine, nimeni altcineva nu putea să facă treaba în locul meu. Iar eu mă hotărâsem. Aveam să-mi clădesc o cu totul altă viață. Să-mi deschid firma mea, să călătoresc la business class, să câștig mai mulți bani decât aveam nevoie, să am un soț frumos (Jack), copii cuminți și bine-crescuți, să am case și apartamente răspândite prin locuri interesante despre care citisem și pe care le văzusem în filme. Voiam totul. Și aveam să obțin totul.

Telefonul, lăsat la încărcat pe pat, a început să sune. Probabil era Chris, care voia să-mi dea raportul despre aventurile ei în Spania. M-am întins pe pat și m-am uitat la ecran înainte de a răspunde. Era un număr pe care nu-l aveam salvat în memorie.

— Alo, da?

— Bună!

— Cine e la telefon? am întrebat, deși recunoscusem imediat vocea.

— Sunt eu, Jack. Jack Adelheim.

Am închis ochii. Nu voiam să par prea nerăbdătoare.

— A, bună… i-am răspuns eu după câteva clipe de așteptare.

— Te deranjez?

Avea un ton ațâțat. Plin de voioșie. Se auzea muzică în surdină.

— Bineînțeles că nu. Ce ai pe inimă?

Mă străduiam să adopt un ton nonșalant și m-am întors pe burtă.

— M-am gândit să te întreb dacă nu vrei să vii cu mine undeva? în seara asta, adică. Am nevoie să stau puțin departe de Henrik.

— Sigur. În ce bar vrei să ne vedem?

— Bar? Nu, mă referem la o călătorie.

Am început să râd. Era sărit de pe fix.

— O călătorie?

— Da, pentru câteva zile. Duminică ne întoarcem acasă, împachetează niște haine și ne vedem la gară. Plecăm la Barcelona.

— OK.

Mi-am dat seama că îmi ținusem respirația.

— Vrei să vii? m-a întrebat el mirat.

— Da.

— Atunci ne vedem peste treizeci de minute.

Am închis fără să-mi fi dat bine seama ce acceptasem. Apoi m-am ridicat din pat și am început să-mi fac bagajul.

La aterizare, eram cherchelițți. Începuserăm să bem imediat ce ajunseserăm pe aeroportul Arlanda și continuaserăm să turnăm

în noi cocktailuri cât durase zborul pe deasupra Europei. După câteva minute de stat la coadă, am făcut rost de un taxi. Eu eram distrată și mă legănam pe picioare. Îmi simțeam sângele pompând cu intensitate prin toate venele și capilarele din corp.

— Hotel Catalonia, por favor{12}, a zis Jack după ce ne-am instalat pe bancheta din spate. Está en el Born, lo conoce usted?{13}

Mașina a pornit în trombă și în aceeași clipă am simțit mâna lui Jack pe coapsa mea; îmi ardea pielea.

— Nu știam că vorbești spaniolă.

— Nu știi multe lucruri despre mine, a răspuns Jack făcându-mi cu ochiul.

Și-a mutat mâna un pic mai sus pe coapsa mea și tot sângele mi-a dat năvală între picioare.

— Ce fel de hotel e?

— N-o să fii dezamăgită.

I-am zâmbit și am întors capul în partea opusă. Cum să mă dezamăgească tocmai Jack?

Noaptea întunecată de septembrie era foarte caldă și umedă. Oameni îmbrăcați lejer cutreierau străzile în căutare de răcoare, locuri unde să cineze și să socializeze. Am coborât geamul mașinii ca să mă bucur de curentul de aer ce-mi mângâia fața. Simțeam nevoia să mă răcoresc.

Nu mă mai aflasem niciodată mai departe de Suedia decât Danemarca, unde fusesem o dată cu mașina împreună cu familia mea. O vacanță care se terminase brusc. Dar nu voiam să mă gândesc la asta acum. Am lăsat vântul să-mi măture toate amintirile, convinsă că le puteam înlocui cu altele noi. Fiecare celulă din corp se reînnoiește, e înlocuită. Atunci și amintirile ar trebui să poată fi substituite.

— Ador orașul ăsta. O să-ți dai seama că e mai ușor să respiri aici, a zis Jack închizând ochii.

Genele lui lungi și întunecate îi desenau evantaie pe obraji.

— Ai mai fost aici?

M-a privit, cu sclipirile luminilor nocturne și ale reclamelor luminoase reflectate în albastrul ochilor săi.

— De două ori.

Aș fi vrut să-l întreb dacă fuseseră călătorii asemănătoare. Dacă mersese cu alte taxiuri, cu promisiuni nerostite și mâna pe coapsele altor femei. Poate că asta era șmecheria standard a lui Jack Adelheim? Poate își urma manualul său obișnuit de seducție? N-avea oricum nicio importanță. Trei zile în acest oraș împreună cu Jack erau atât de tentante, încât nici nu-mi trecea prin cap să-mi pierd timpul cu gelozii fără sens și gânduri inutile. În acest moment, mă aflam aici. Cu mâna lui Jack pe coapsa mea.

Am cotit pe un bulevard, ne-am oprit la un semafor și apoi am intrat într-un cartier frumos. Străduțele deveneau din ce în ce mai înguste. Drumurile pietruite mângâiau cauciucurile mașinii. Am așteptat să treacă o mașină din direcția opusă. Simțeam transpirația lipicioasă la subsuori, am închis însă ochii și am lăsat sunetele să mă îmbete. Râsete, zgomot de tacâmuri, discuții însuflețite și muzică. Peste tot baruri, restaurante, cafenele. Mirosul dulceag de hașiș.

Voiam să iau mâna lui Jack, să o strâng, să-l privesc în ochi și să-i spun cât de minunat era, cât de mult mă bucuram să fiu cu el aici. Dar mă hotărâsem să nu iau nicio inițiativă. Nu voiam să anticipez nimic.

— Am ajuns, a zis Jack.

O fațadă albă cu uși de sticlă. Deasupra lor un panou cu numele hotelului scris cu litere mari. Hotel Catalonia Born. A apărut în fugă un ușier tânăr, a dat roată mașinii și mi-a deschis portiera.

— Gracias, i-am zis eu zâmbind.

Când m-am ridicat și am coborât din mașină, simțeam deja că îmi lipsea căldura mâinii lui Jack.

— Înveți repede, a strigat Jack în timp ce plătea șoferul.

Ușierul ne-a luat bagajele, am intrat, iar Jack a început să vorbească în spaniola lui aproximativă cu recepționerul. Când lacunele în comunicare deveneau prea mari, mai adăuga și câteva cuvinte în engleză. Am completat niște formulare și am predat pașapoartele. Un zgomot ascuțit de imprimantă, apoi le-am primit înapoi.

— Suntem gata, a zis Jack.

Recepționerul l-a strigat pe ușierul care ne aștepta și l-am urmat în liftul care ne-a dus până la etajul cinci. Când am intrat în cameră, mi-am dat seama că Jack rezervase un apartament de lux. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

— E incredibil, am zis, și intenția mea de a părea o cunoscătoare s-a dus pe apa sâmbetei. Doamne-Dumnezeule, încap zece garsoniere ca a mea aici!

În mijlocul camerei mari trona canapeaua așezată în fața unui televizor plat. Lângă ea, un bar bine aprovizionat. Peretele exterior fusese înlocuit cu ferestre panoramice enorme ce ofereau o priveliște spectaculoasă.

Am tras perdelele groase care ascundeau ușa de la terasă, am deschis ușa și am ieșit. Căldura se înfășură în jurul meu ca un voal de mătase. Dedesubtul meu strălucea orașul. M-au izbit mirosurile și sunetele lui. Dintr-un apartament răsuna muzică de chitară. Marea întunecată și nesfârșită îmbrățișa țărmul.

— Ce părere ai? m-a întrebat Jack.

S-a postat în spatele meu, mi-a înconjurat talia cu brațele și și-a lăsat capul pe umărul meu.

— Nu știu ce să spun, am răspuns, și m-am răsucit spre el.

Privirile ni s-au întâlnit. Aș fi vrut să mă năpustesc asupra lui, să-l sărut, să ne smulgem hainele de pe noi, să-l împing în jacuzzi, să mă așez deasupra lui, să-l simt înăuntrul meu.

— Patronul hotelului e o cunoștință, a zis Jack.

A trecut pe lângă mine și a încercat apa cu degetul.

— E suedez?

— Da. Ne lasă să stăm gratis.

— Glumești?

— Nu glumesc niciodată când e vorba de bani, a zis Jack. Hai să ieșim în oraș să mâncăm ceva.

În fața hotelului, am luat-o la stânga. Tocurile mi s-au înfundat în strada pietruită și m-am împiedicat. Jack m-a prins de mână. Înainte să plecăm de la hotel, îmi împrospătasem machiajul, îmi schimbasem lenjeria de corp și îmi pusesem o fustă neagră. Mă simțeam frumoasă. Și eram convinsă că Jack mă dorea. Privirea lui înfometată era tot timpul ațintită asupra

mea. O parte din mine ar fi vrut să-i propună să renunțăm la mâncare și să rămânem în cameră să facem sex până la extenuare. Dar eram prea curioasă să văd orașul.

La fiecare colț de stradă se aflau grupuri de oameni. Ecouri de râsete răgușite răsunau de-a lungul străduțelor. Un bărbat cu ochii negri și tricou de fotbalist s-a apropiat de noi.

— Hașiș?

Jack a început să se tocmească la preț. Bărbatul gesticula. Au ajuns rapid la o înțelegere, Jack i-a înmânat niște bancnote și a primit la schimb un pachețel. A desfăcut hârtia și a scos un bulgăre maroniu.

— Miroase!

Am închis ochii și am inspirat mirosul dulceag. Nu mai încercasem până atunci. Nici hașiș, nici altceva mai tare decât țigările normale și alcoolul. Dar aici, la Barcelona, împreună cu Jack, totul părea atât de firesc. Jack era drogul care mă făcea să vreau să încerc toate celelalte droguri din lume.

Jack a împăturit hârtia cu grijă și a băgat pachețelul în buzunar. Muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam de o piațetă. De-a lungul fațadelor erau îngrămădite scaune și mese. Oamenii fumau, ciocneau pahare și mâncau.

— Aici? m-a întrebat el arătând cu mâna.

— OK, am încuviințat eu.

Eram prea copleșită de atmosfera dimprejur ca să-mi mai pese unde mâncam.

Ne-am așezat la o masă. Și-a făcut apariția un chelner în cămașă albă și cu papion la gât. Jack a cerut tapas pentru amândoi, bere pentru el și un mojito pentru mine.

Au sosit băuturile. Jack s-a întins, a luat o frunză de mentă din paharul meu și a băgat-o în gură.

— Care-i treaba cu tine, Faye?

— Cred că trebuie să fii mai concret.

— Ai totul. Ești frumoasă, bei ca un bărbat și, din spusele celor cu care am vorbit la școală, ești cea mai deșteaptă din anul tău. Henrik mă tot bate la cap să te luăm cofondatoare a firmei noastre. Trebuie să existe și vreun defect. Ești cumva bărbat de fapt? Ai un picior de lemn?

Și-a aplecat capul, prefăcându-se că se uită sub masă.

Eu am început să râd și să-i trag șuturi. Masa se legăna, iar Jack a început și el să râdă.

— În plus, mai ești și nostimă. Te bucuri că ești aici? m-a întrebat.

O schimbare bruscă i-a marcat chipul. L-a străbătut o undă de seriozitate și o umbră subtilă ce semăna cu nesiguranța. Ochii lui albaștri priveau drept spre mine, drept în mine. M-au trecut fiorii. Mi-am desprins privirea de la el. Nu puteam să-i arăt cât de înnebunită eram după el, nu încă. Bărbații ca Jack au nevoie să lupte, să vâneze ca să cucerească pe cineva. Altfel, își iau tălpășița.

Știam, de asemenea, că nu trebuia să-i spun nimic despre Matilda. Dar asta nu era greu. Amintirea trecutului se prăfuia pe zi ce trecea. Doar Sebastian îmi mai apărea în vis. Dar chiar și asta se întâmpla din ce în ce mai rar.

— Orașul mai e cum e, însă compania ar fi putut fi mai la înălțime, am zis eu privindu-l provocator.

— Zău?

Jack își învârtea paharul de bere, rânjind în timp ce mă cerceta cu privirea.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu iubitul tău? m-a întrebat el curios.

În fața ochilor mi-a apărut chipul lui Viktor, adormit pe pat, în momentul când a luat foc lenjeria de pat.

— Ne-am despărțit, am răspuns eu scurt.

Jack nu-l întâlnise niciodată, nu știa niciun detaliu. Iar eu nu voiam să dezvolt subiectul.

În ochii lui se reflecta lumina lumânării.

Chelnerul ne-a pus în față o farfurie cu șuncă uscată și bucăți fine, triunghiulare de brânză. Am luat o bucată de șuncă. Era unsuroasă la pipăit, dar mi s-a topit în gură.

— Îmi place aici. N-am mai fost în Spania.

— Dar unde-ai mai fost?

— În Danemarca. Și la Fjällbacka.

— Ești cumva de acolo?

— Da. Din Fjällbacka adică, nu din Danemarca.

Mi-a venit în minte călătoria în Danemarca. Legoland. În mod previzibil însă, se terminase catastrofal.

— Cum e?

— E opusul a ce vezi aici, i-am răspuns eu, făcând un gest spre piață. Străzi goale. Un singur loc unde te poți duce dacă vrei să ieși în oraș. Toată lumea bârfește pe toată lumea.

— Și părinții tăi încă mai locuiesc acolo? Ai frați sau surori?

Jack s-a întins după o bucată de șuncă, dar nu și-a luat privirea de la mine.

În fața ochilor mi-a apărut chipul lui Sebastian. Desfigurat, în seara aceea sinistră.

Am înghițit în sec de câteva ori.

— Sunt singură la părinți. Iar părinții mei au murit.

Chelnerul a revenit cu mai multă mâncare. Felii de cartofi, creveți cu usturoi în ulei, măsline și chiftele în sos tomat.

Am dus paharul la gură. Romul mă ardea pe gât. Era un mojito tare. Nu ca băuturile scumpe, dar apoase care se vând pe lângă piața Stureplan. Simțeam că am un aer trist. Făceam eforturi să-mi recapăt controlul asupra expresiei feței, dar alcoolul pe care îl tot beam de când plecasem din Stockholm nu-mi ușura sarcina. Mi-am aprins o țigară, ca să mai câștig un pic de timp.

— Mi-ar plăcea să merg acolo odată.

Jack n-a întrebat nimic despre celălalt lucru. Îl iubeam și mai mult pentru asta.

— Nu, nu ți-ar plăcea.

— Ba da, bineînțeles că da. Îmi place, să vizitez locuri noi. Nu mă satur niciodată de vizitat locuri noi.

Și nici de femei, mi-am zis în sinea mea. Dar n-am spus nimic.

— Am prieteni care au fost la Fjällbacka vara. Se pare că e foarte frumos, a zis el în timp ce înmuia o bucată de pâine albă în uleiul de la crevețiii cu usturoi.

— Care e secretul *tău*, Jack? am întrebat eu ca să schimb subiectul.

Am mai sorbit din mojito, simțind că stelele de pe cerul nopții de deasupra noastră veneau tot mai aproape de mine.

— Tata e alcoolic și dependent de jocuri de noroc, a zis el repede.

A mai luat o bucată de pâine și a înmuiat-o în uleiul cu usturoi.

— E un ratat nenorocit care și-a băut mare parte din moștenire. Și e rușinea familiei. Numele de familie e singurul lucru pe care nu mi l-a putut lua. Sunt de acord, numele ăsta deschide multe uși. Dar nu mulțumită lui, ci mulțumită restului familiei și strămoșilor noștri.

— Habar n-aveam de asta.

— Nu sunt lucruri pe care să le pui pe cartea de vizită. Puțină lume le cunoaște. De obicei, când mă întreabă cineva, spun că stă în străinătate. E mai ușor așa. Dar în cercurile mai selecte din Stockholm nu e un secret. Toată lumea îl cunoaște pe tata.

— Iar mama ta?

— S-a recăsătorit. Și noul ei soț e un nemernic, dar cel puțin unul treaz. Nu prea știe să aleagă bărbații. Dar poate că așa stau lucrurile când alegi în funcție de câți bani au bărbații respectivi. Locuiesc în Elveția. Eu am plecat de acasă când aveam 16 ani. Unchiul meu, Carl, mă lasă să stau în unul dintre apartamentele lui și-mi dă o sumă de bani pentru chirie și mâncare în fiecare lună, cu condiția să-mi văd de studii.

— Frați?

— Nu. Sunt singur la părinți, ca și tine.

Jack își trecu mâna prin păr, dar bretonul i se revărsă la loc peste frunte. Un bărbat colinda de la o masă la alta, vânzând trandafiri roșii. Când a ajuns la masa noastră, Jack a scuturat din cap și vânzătorul a trecut mai departe.

— Ce ușor mi-e să discut cu tine, a zis Jack. Ți-am spus lucruri despre care nu vorbesc de obicei.

— Ciudat. Și eu am aceeași senzație. Mă întreb de ce oare.

În aceeași clipă, mi-am dat seama că era o minciună. Nu-i spusesem multe lucruri lui Jack.

— Poate pentru că suntem asemănători.

Jack și-a aprins o țigară și a tras un fum.

— Alții nici măcar nu observă cât de singuri suntem noi de fapt.

Mă fascina faptul că se considera singur. Nu-l văzusem pe Jack decât înconjurat de oameni.

— Cum adică suntem asemănători? l-am întrebat eu, curioasă.

Faptul că ne considera asemănători era copleșitor.

— Ne plac alți oameni doar într-o anumită măsură. Le înțelegem jocul. Ne prefacem. Pretindem că suntem ca ei, că suntem mulțumiți. Dar, de fapt, suntem…

A făcut o pauză și m-a privit cu atenție.

— Faye, ești o femeie romantică. Tu crezi că nu se vede. Te prefaci că ești nonșalantă, indiferentă. Dar vrei ca viața să fie mai bogată, mai frumoasă. Nu te vei mulțumi cu o viață mediocră. Vrei să ajungi în vârf, să ai lumea la picioare. Ești ambițioasă. De asta n-ai rămas la Fjällbacka, ci te-ai mutat la Stockholm. Și de asta suntem atrași unul de celălalt. Suntem la fel. Suntem înfometați. Dar ai un dezavantaj, dacă vrei să avansezi. Ești femeie. Iar asta e o lume a bărbaților.

Aș fi vrut să protestez. Să-i zic că n-are dreptate. Dar, de fapt, eram de acord cu el. Așa că am înghițit în sec și am dat din cap. Am deschis gura să-i răspund, dar am fost întreruptă de chelner, care venise cu și mai multe feluri. În curând, masa noastră s-a umplut de farfurii. Calamari, ciuperci fripte, paella, cârnați de miel și aioli. Paharul meu gol a fost înlocuit cu un pahar mare de vin roșu și Jack a primit încă o bere. Ne-am năpustit asupra bunătăților, iar eu mi-am dat seama că nu mă uitasem deloc la ceas de când ieșisem din apartamentul meu.

Am mai rămas la masă încă vreo oră după ce am terminat de mâncat. Nu reușiserăm nici pe departe să mâncăm tot. Beam vin și bere și vorbeam. Mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult cu fiecare secundă ce trecea. Mă luase amețeala. Și de la vin și de la multitudinea de senzații. Îmi simțeam stomacul sătul și greu. Niciodată nu fusesem atât de fericită cum mă simțeam atunci și acolo. Credeam în steaua mea.

Am tras un fum din țigară și am lăsat fumul să se ridice spre cer.

— Mâine mergem la plajă, a zis Jack. Dacă nu cumva preferi piscina de pe acoperișul hotelului.

— Vedem noi de ce avem chef.

Nu eram în stare să aleg. Voiam totul.

— Ai dreptate. Vedem noi.

A plătit și ne-am întors la hotel. Pe străduțele înguste era acum mai puțină lume. Mă bălăngăneam dinadins pe străzile pietruite, ca să am o scuză să mă sprijin de el.

Când am urcat în apartament, mi-am dat seama că încă nu văzusem dormitorul. Am deschis ușa și, de la întrerupător, am crescut intensitatea luminii. La fel ca în salon, peretele ce dădea spre terasă era înlocuit cu ferestre panoramice. Pe pereți, artă modernă. Două fotolii din piele. Și un pat enorm. În fața ferestrelor panoramice era plasată o cadă model vechi, cu picioare aurite de leu.

— Jack! Avem o cadă în dormitor, am țipat. Vino să vezi!

El a apărut în spatele meu.

— Știu. Într-o bună zi o să am și eu una la fel.

— Și eu, am zis.

— Bine. Atunci rămâne stabilit.

— Stabilit?

— Da, cum ne decorăm casa.

M-am prefăcut că nu-l aud. Nu-l cunoșteam destul de bine, încât să știu cu ce tertipuri umblă. Nu-mi dădeam seama dacă vorbește serios sau glumește. Iar eu nu eram una dintre fetele aristocrate, naive și privilegiate, care-și trăiseră întreaga viață în spatele unui gard înalt și erau obișnuite ca toată lumea să fie la cheremul lor. Eu știam că viața nu e un basm cu sfârșit fericit. Acum însă, viața mea semăna cu un basm. Și mie îmi era de ajuns.

M-am apropiat de cadă, am deschis robinetul și am băgat mâna sub jetul de apă.

— Hai s-o încercăm.

— Acum?

— Da.

M-am întors cu spatele la el, mi-am scos maioul peste cap și mi-am dat jos fusta. Am rămas în pantofii cu toc. Îi simțeam privirea intensă în spatele meu și savuram acest moment în care îl aveam la degetul mic. Cu mișcări lente, mi-am desfăcut

sutienul și mi-am dat jos chiloții. Apoi mi-am aruncat pantofii din picioare și am rămas complet goală. În oglindirea din fereastră îl vedeam cum rămăsese împietrit. Eu eram cea care deținea acum controlul.

S-a așezat pe pat. A început să-și dea jos pantofii și pantalonii. Nu mă scăpa deloc din ochi. Mă încânta faptul că-mi aparținea, că îl prinsesem în mrejele mele.

— Vii sau ai nevoie de ajutor?

— Cred că am nevoie de ajutor, a zis.

M-am întors încet către el. Simțeam că vinul mi se urcase la cap. Am făcut câțiva pași în direcția lui și i-am dat jos tricoul și pantalonii. Avea un corp incredibil. Musculos și bronzat. Mușchii brațelor și pectoralii îi stăteau încordați sub piele. M-am postat în fața lui. M-am așezat în genunchi și l-am privit în ochi. El s-a aplecat să mă sărute, dar eu mi-am dat capul la o parte și l-am apucat de chiloți. Și-a ridicat fundul ca să pot să-i trag în jos. Sexul îi stătea drept în sus. M-am aplecat și i l-am luat în gură. O secundă. Două. Trei. Nu-l slăbeam deloc din ochi. Apoi m-am lăsat pe spate.

— A venit momentul să facem o baie, am zis eu provocator și m-am îndreptat spre cadă.

S-a ridicat și a venit după mine. Cada era pe jumătate plină, apa caldă, cu un iz de clor. În secunda următoare, i-am simțit palma pe brațul meu. Mă strângea tare, aproape agresiv. M-a tras de-a lungul camerei, înapoi în pat. M-a oprit la picioarele patului și m-a împins. Am căzut pe burtă. Mi-am curbat șoldurile ca să-i arăt că dorința mea era la fel de pătimașă, că îmi mențineam controlul asupra lui. Când m-a penetrat, am scos un geamăt. O fracțiune de secundă de durere. A fost însă grijuliu și mi-a lăsat timp să-mi revin. M-am așezat în patru labe și a început să mă pătrundă cu mișcări lente. Ușa de la terasă era deschisă și înăuntru răzbăteau acorduri de muzică amestecate cu râsete și șipote de voci. Claxonul unei mașini. Sunetele ajungeau la mine estompat, îndepărtat. Îi simțeam mâinile în jurul taliei în timp ce mă penetra. Dumnezeule, felul în care mi-o trăgea mă făcea să mă topesc de plăcere.

— Mai tare, am gâfâit eu. Mai tare.

M-a apucat de ceafă. Mi-am înfundat capul în pernă, continuând să fac ce voiam eu. M-a trecut un fior și orgasmul mi s-a răspândit în tot corpul. O secundă mai târziu a ajuns și Jack la paroxism cu un geamăt puternic. S-a împins înainte și a căzut cu toată greutatea peste mine. Am rămas așa câteva clipe. În tăcere, copleșiți de intensitatea actului care tocmai fusese consumat.

Apoi ne-am mutat în cadă. Jack a adus pachețelul de marijuana și a răsucit un joint pe care îl dădeam de la unul la altul.

— Ești extrem, extrem de sexy, a zis Jack.

— Tu ești OK, am zis eu. Nici prea prea, nici foarte foarte.

M-a stropit cu apă, iar eu am scos un țipăt care s-a transformat curând într-un râs în hohote.

Apoi ne-am strecurat goi sub cearșafuri. M-a luat în brațe și m-a tras lângă el. Își trecea degetele peste corpul meu, dar evita sânii, fundul și organele genitale. Imediat ce o pornea în jos, se oprea și schimba direcția. Era frustrant. Respirația mi se îngreunase. Nu mai eram eu cea care îl avea sub control. M-a apucat amețeala când mi-am dat seama că îl lăsasem să preia controlul. Asta mă speria, dar în același timp mă excita.

— Noapte bună, viitoare soțioară, mi-a șoptit el.

După câteva minute, l-am auzit sforăind ușor.

Eu eram în continuare excitată. I-am pus mâna pe sex și am simțit cum se întărește. M-am strecurat sub plapumă și i l-am luat în gură. S-a trezit și a aruncat plapuma de pe noi. Fără să scot niciun cuvânt, l-am încălecat, mi-am proptit mâinile pe pieptul lui și m-am lăsat pe spate. El și-a pus mâinile la ceafă. Mă privea înfometat, dar nu zicea nici el nimic.

Încă un orgasm. L-am lăsat să ejaculeze în mine.

Apoi m-am răsucit pe partea mea de pat.

— De acum încolo, așa ne spunem unul altuia noapte bună, am zis eu.

Casa lui Henrik și a lui Alice Bergendahl era situată în Gåshaga, pe insula Lindingö. Proprietatea era dotată cu un chei propriu și o plajă cu nisip fin și aproape că s-ar fi potrivit mai bine în peisajul din Los Angeles. Casa, cu o suprafață de șase sute șaptezeci de metri pătrați, dispunea de tot ce trebuie, de la sală de cinema, sală de gimnastică și piscină acoperită, la pivniță de vinuri, sală de biliard, masă de ping-pong și nu mai puțin de cinci băi. Înălțimea tavanului în „salonul" enorm – s-ar fi putut parca ușor câteva tiruri înăuntru – era de zece metri.

În timp ce Faye, Henrik, Jack și Alice luau cina la lumina lumânărilor admirând peisajul oferit de îngusta coastă Höggarnsfjärden, copiii lor se jucau cu bona în altă parte a casei. Camerele copiilor erau plasate cât mai departe cu putință de camerele în care Alice și Henrik își petreceau cea mai mare parte a timpului.

Afară bătea un vânt rece. Valurile se rostogoleau spre mal, se chinuiau să ajungă până la ei și, în cele din urmă, se dădeau bătute și se rostogoleau înapoi.

Alice comandase mâncarea de la un serviciu de catering și pe enorma masă din sufragerie se afla un bufet libanez gata pregătit să fie servit. Faye se uită pe furiș la Alice. Purta o rochie roșie, strâmtă, decupată pe lateral, ca, să poată vedea toată lumea că e așa de costelivă, încât ai fi zis că e un dispozitiv de parcat biciclete. Ignora preparatele libaneze și mesteca o frunză de salată. În curând va începe cu siguranță să lingă doar frunzele alea, își zise Faye în sinea ei.

Faye însă se înfruptă din toate felurile de mâncare. Bău și vinul Amarone, roșu și robust. Copilul din pântecele său avea oricum să-și sfârșească scurta viață într-o capsulă de metal. În seara asta trebuia să ia tableta pe care o cumpărase de la farmacie. Prima din două.

— Ți-a plăcut? întrebă Alice zâmbitoare.

Urmărise îndeaproape fiecare îmbucătură pe care o luase Faye. Numărase cu siguranță caloriile în minte. Le notase satisfăcută în contul său cu minus.

— Foarte mult, zise Faye. A fost o idee bună să comanzi

mâncare libaneză.

Jack izbucni într-un râs scurt.

— Libanez sau nu, văd că înfuleci tot ce ți se pune în față, zise el. Te îndopi de-a dreptul.

Faye își coborî privirea. Oare așa o vedeau ceilalți? Ca pe o persoană care băga în ea tot ce-i ieșea în cale?

Henrik se aplecă spre ea.

— Ce mai faci? o întrebă el. Nu mai treci deloc pe la birou.

— Nu, cred că cel mai bine e să vă las să lucrați în liniște. Aveți atâtea de făcut.

— Da, e drept. Dar avem mereu timp pentru tine.

— Mulțumesc, Henrik, dar e mai bine să vă las să vă vedeți de treabă.

De ce păreau niște străini? Niște cunoștințe politicoase care făceau conversație ușoară ca să treacă timpul? Odinioară, ea, Jack și Henrik se distraseră împreună. Avuseseră discuții adevărate. O trataseră de la egal la egal, ba chiar îi recunoscuseră superioritatea când le dăduse lecții în discuțiile despre planuri de afaceri și instrumente financiare. Ea venise cu ideea de afacere pe baza căreia Jack și Henrik construiseră Compare. Acum se simțea ca un copil căruia i se dădea voie să se așeze la masa adulților.

— Ai terminat, Henrik? Taxiul trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Jack se ridică și se șterse la gură. El și Henrik se întâlneau cu niște vechi prieteni în oraș. În drum spre locul de întâlnire, aveau să le conducă pe ea și pe Julienne acasă. Faye o auzi pe Julienne coborând în fugă treptele.

— Nu vreau să mă duc acasă, zise Julienne și îl privi cu stăruință pe Jack. Vreau să rămân aici.

— Rămâi atunci aici cu mami. N-ai nimic împotrivă, Alice, nu?

Faye își mușcă buzele. De-abia aștepta să ajungă acasă și să se cuibărească pe canapea în haine de casă cu un pahar și o sticlă de vin. Să bea până va uita ce o aștepta mâine.

— Bineînțeles, o să fie distractiv pentru copii, zise Alice.

Ca de obicei, strălucea când îl privea. Mai ceva decât atunci

când își privea propriul soț.

— Super, zise Jack, iar Julienne se năpusti pe scări în sus.

Faye și Alice își conduseră soții până la ușă.

— Distracție plăcută, băieți, zise Alice și îl sărută pe Henrik pe gură.

— Babysittera vine mâine la ora nouă, zise Faye.

— A, da. Bine, ne vedem mai târziu, spuse Jack și dispăru.

Puseră farfuriile în mașina de spălat vase și băgară resturile de mâncare în frigider.

— Lasă restul, zise Alice. Se ocupă menajera mâine. Scoase încă o sticlă de vin și se așezară pe canapea, în fața ferestrei panoramice.

— Ce treabă ai mâine? întrebă Alice.

— E doar o consultație la medic.

— Nimic grav?

— Nu, nimic grav.

— Drăguț oricum din partea lui Jack să te însoțească.

Faye mormăi drept răspuns.

Alice, cu ochii ei mari de căprioară și cu tenul perfect. Era oare mulțumită de viața sa? O pasiona ceva în mod deosebit? Faye nu mai suporta să joace jocuri. Erau amândouă prizoniere într-o colivie de aur. Ca doi păuni. Cu toate că, mai nou, Faye se simțea mai degrabă ca unul dintre porumbeii râioși din piața Hötorget. Șobolani zburători, după cum avea obiceiul să le spună Chris cu scârbă.

Faye nu voia să stea de vorbă cu o pasăre de colivie. Voia să vorbească cu o persoană adevărată. Mai dădură pe gât încă două pahare.

Alice spunea o poveste fascinant de plicticoasă despre aventurile fiului ei Carl la grădiniță. Mai exista oare și altceva în viața lui Alice în afară de Henrik și de copii? Și de statutul lor. Dincolo de aparențe, exista oare o persoană adevărată? Sentimente adevărate? Visuri adevărate? Sau poate că Faye era cea disfuncțională. Care nu se putea mulțumi cu ce avea. Majoritatea oamenilor visau la o astfel de viață. Să-și permită să cumpere orice, să nu fie nevoie să meargă la serviciu, să aibă copii frumoși, să fie invitați la deschiderea unui nou magazin

Louis Vuitton și să poată cheltui mai mulți bani pe o poșetă decât câștiga suedezul de rând într-o lună.

— Ce ai face dacă nu l-ai avea pe Henrik? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Cu ce te-ai ocupa?

Alice reflectă îndelung. Ca și cum era ceva la care nu se mai gândise niciodată până atunci. În cele din urmă, dădu din umeri.

— Amenajare de interior, cred. Îmi place să înfrumusețez case.

— Și atunci, de ce nu te apuci de asta?

Alice nu-și amenajase nici măcar propria casă, care fusese amenajată de o firmă scumpă și la modă cu o listă lungă de vile din Lidingö la activ.

Alice dădu din nou din umeri.

— Atunci cine s-ar mai ocupa de copii?

Faye făcu ochii mari și se uită roată prin salon.

— Aceeași persoană ca și acum. Bona! Serios, chiar nu visezi niciodată să faci altceva? Să faci ceea ce vrei *tu* de fapt, fără să ții seama de Henrik și de copii. Să fii o persoană independentă.

Era prea beată, știa asta, dar nu se putea abține. Voia să crape portița coliviei de aur în care se afla Alice măcar pentru câteva clipe. Chiar dacă și viața ei părea să fie la fel, diferența era de fapt enormă. Ea avea studii care o puteau propulsa oricând înapoi pe piața muncii și făcuse o alegere conștientă împreună cu Jack, deoarece amândoi credeau că e în interesul familiei. Spre deosebire de Alice, ea nu era dependentă de soțul ei.

Faye luă încă o gură de vin. Copilul avea să primească o beție pe cinste drept cadou de adio, asta era clar.

Se înecă și fu nevoită să tușească.

— Sunt o persoană independentă, zise Alice. Nu vreau să schimb nimic.

Își umezi buzele. Era absolut fenomenală. Îi străluceau penele de păun.

— Ești extraordinar de frumoasă, zise Faye.

— Mulțumesc.

Alice se întoarse zâmbitoare spre ea, dar Faye nu putea lăsa

baltă subiectul, nu se putea abține.

— Nu te deranjează că Henrik nu s-ar fi uitat niciodată la tine dacă nu erai frumoasă? Că ăsta e motivul pentru care ne aflăm în casa asta? Ca să fim puse la expoziție? Ca niște păpuși. În cazul meu, poate că nu mai e de actualitate, dar a fost în trecut, cel puțin.

Își mai turnă vin în pahar; nici măcar nu remarcase că îl golise deja.

— Încetează. Știi foarte bine că nu e așa.

— Ba bineînțeles că așa e.

Alice nu răspunse, dar își întinse paharul, ca Faye să-l poată umple și pe al ei. În lumea lui Alice, caloriile din vin nu păreau să fie puse la socoteală.

Se așternu tăcerea. Faye oftă. Din casă se auzeau strigăte de copii.

— Știi ca te-am invidiat dintotdeauna? murmură Alice.

Faye se uită la ea mirată. În privirea lui Alice se citea ceva nou, o umbră de tristețe. Asta e oare adevărata Alice?

— Nu, zise ea. Habar n-aveam.

— Henrik vorbește mereu la superlativ despre tine, spune că ești cea mai deșteaptă femeie pe care a întâlnit-o vreodată. Tu înțelegi lucrurile despre care vorbesc ei, te pricepi la afaceri. Mănânci ce vrei, bei bere, îi faci să râdă. În primul rând, cred că te invidiez pentru faptul că-l faci pe Henrik să râdă. Te… da, chiar te respectă.

Faye își schimbă poziția. Se gândea la cât de mult din tot ce spusese Alice nu mai era de actualitate. Descria trecutul. Nu mai rămăsese nimic care să-i provoace invidia. Nimic care să merite respect. I se întâmpla chiar să se întrebe dacă existase de fapt vreodată sau dacă era pur și simplu o imagine pe care și-o crease ea însăși despre trecut.

Câteodată îi reveneau în minte frânturile unor amintiri neplăcute. Toate dățile în care nu putuse să dea de Jack când avusese nevoie de el. Unele, cum ar fi nașterea lui Julienne, erau atât de dureroase, că nici măcar nu îndrăznea să se apropie de ele. Așa că le refula. Și ierta. De fiecare dată.

Faye lăsă paharul de vin pe măsuță. Julienne apăru în fugă și

întrebă dacă aveau voie să facă baie în piscină.

— Fac și Carl și Saga baie? întrebă Faye aruncând o privire rapidă spre Alice.

— Da, zise Julienne cu convingere și dădu insistent din cap.

După ce Julienne dispăru, Alice oftă.

— Da, știu că Henrik nu s-ar fi căsătorit niciodată cu mine dacă n-aș fi arătat bine și n-aș fi fost și de familie bună. Nu sunt naivă. Mă face însă fericită și se poartă frumos cu mine. Știu femei care o duc mult mai rău la acest capitol.

Își ridică paharul. Se bâlbâia ușor.

— În societatea noastră de rahat, dacă ești femeie, n-ai voie să spui că vrei să aibă altcineva grijă de tine. Eu vreau. Vreau ca Henrik să fie bărbatul în casă. Și nu-mi pasă dacă mai fute în lături din când în când.

Gesticula febril, gata să verse vin roșu pe canapeaua albă.

Faye nu-și putea lua privirea de la ea.

Poveștile lui Jack despre toate infidelitățile lui Henrik, cum putuse oare să le considere amuzante? Nu-și imaginase niciodată că Alice știa totul. În sinea ei, își spusese de fiecare dată: săraca Alice, frumușică și prostuță.

— Alice, eu…

Îi zvâcneau tâmplele, o copleșeau mustrările de conștiință.

— Încetează. Știu că e adevărat. Iar tu cu siguranță știai deja de toate lucrurile astea.

Alice dădu din umeri.

— Bărbații sunt bărbați. Tot la mine se întoarce. Cu mine doarme și mănâncă la micul dejun. Se joacă cu copiii noștri. Știu că mă iubește. În felul lui. Sunt mama copiilor lui. Și, sincer, nu mai e o problemă pentru mine. M-am… m-am obișnuit.

Se uita pe fereastră la apa întunecată.

— Eu n-aș face față niciodată, zise Faye.

O senzație călduță în stomac. Jack nu era ca Henrik. Iar ea nu era ca Alice.

Alice se întoarse spre ea.

— Dar, Faye, ei…

— Să nu îndrăznești! zise Faye atât de tare, încât Alice tresări. Știu că mulți dintre bărbații din jurul nostru sunt infideli. Și

dintre femei, de altfel. Dacă tu accepți lucrul ăsta, treaba ta. Dar Jack și cu mine suntem suflete pereche. Am realizat atâtea lucruri împreună. Dacă insinuezi vreodată altceva, o să te trântesc la pământ. Ai înțeles?

Expresia înfricoșată a lui Alice o obligă pe Faye să-și controleze furia. Nu trebuia să-i arate lui Alice cine era de fapt. Cine fusese.

Se ridică bălăngănindu-se.

— Mulțumim pentru seara asta. Acum trebuie să plecăm acasă.

După ce ușa de la intrare se trânti în spatele ei și al lui Julienne, Faye întoarse capul. Vedea înăuntru prin fereastra de lângă ușă. Alice rămăsese pe canapea, cu privirea fixată asupra apei.

Stockholm, septembrie 2001

În taxiul care ne aducea de la aeroport, mă pregăteam sufletește ca Jack să dispară și viața mea să-și reia cursul normal. Nu eram obișnuită cu fericirea, iar câteva doze mici îmi erau de ajuns. Eram mulțumită cu ce fusese sau, cel puțin, încercam să mă conving că eram, în timp ce taxiul părea să se apropie de Stockholm cu o viteză infernală.

Jack însă mă ținea de mână, în vreme ce suburbiile de la nord de oraș se perindau prin fața ochilor noștri.

— Ce-ai de gând să faci azi?

— Nu știu, am zis.

Am trecut de intersecția Järva krog, iar călătoria noastră începea să fie încetinită de ambuteiajele înspre oraș. Pe mine nu mă deranja. Dimpotrivă.

— Nici eu. Nu vrei să ieșim la o bere?

Și asta am și făcut. Iar în seara aceea am dormit în garsoniera lui Jack de pe strada Pontonjärsgatan, din cartierul Kungsholmen.

A doua zi, am lenevit în pat până la prânz. Am stat de vorbă, ne-am uitat la filme și am făcut dragoste. Spre după-amiază însă, m-au copleșit mustrările de conștiință și m-am instalat pe balcon să învăț. Weekendul la Barcelona fusese superb, dar acum aveam mult de recuperat.

Brusc, am auzit un țipăt dinăuntru, de pe canapeaua pe care Jack stătea și se uita la știri.

— Ce e? am strigat eu, dar nu mi-a răspuns.

Am închis cartea și am intrat înăuntru.

Jack rămăsese împietrit în fața televizorului. Avea fața albă ca o coală de hârtie.

Imaginile de la știrile CNN erau mai înfricoșătoare decât mi-aș fi putut închipui vreodată. Avioanele. Zgârie-norii care explodau. Corpuri de oameni care cădeau de la sute de metri. Oameni care săreau de la ferestre sau care cutreierau străzile Manhattanului prăfuiți și plini de sânge.

— Ce se întâmplă? am șoptit, holbându-mă neîncrezătoare la ecran.

Jack a ridicat către mine o privire înceţoșată de lacrimi.

— Un avion a intrat în World Trade Center. Toată lumea a crezut la început că e un accident, dar dintr-odată a intrat încă un avion în celălalt turn. Mai multe avioane au fost preluate de pirați ai aerului. Pare să fie un atac terorist.

— Un atac terorist?

— Da.

Atmosfera din studioul de televiziune era confuză. Rămăseserăm hipnotizați în fața ecranului. Imaginile șocante, panica, necunoscutul, imprevizibilul ne lăsaseră fără cuvinte.

Jack s-a ridicat și a încuiat ușa de la intrare. A adus o sticlă de whisky și două pahare. Când turnurile s-au prăbușit, unul după celălalt, ne-au dat lacrimile. Distrugerea, toți morții contrastau puternic cu fericirea noastră.

Brusc am simțit nevoia de a fi aproape de Jack, de a-i simți forța, de a fi sigură că mă va apăra. Rănile mele erau în siguranță în brațele lui. El nici măcar nu știa de existența lor, dar asta n-avea nicio importanță. Prezența lui îmi conferea oricum alinare. Era ca și cum propriile lui răni se împleteau cu ale mele.

Am înțeles dintr-odată perioada de babyboom din anii patruzeci. Faptul că femei și bărbați laolaltă, în perioade de criză, au nevoie de alinare, revin la instinctele animalice, la esențial, la simplitate. Sentimentul de siguranță pe care îl degajă procesul de înmulțire este însuși fundamentul supraviețuirii speciei.

M-am întins după telecomandă și am oprit sunetul. Jack m-a privit întrebător.

— Ce…?

Ceva din felul în care îl priveam l-a făcut să se oprească. L-am ridicat în picioare. I-am dat jos hainele una după alta, până când a rămas gol pușcă în fața mea. Apoi m-a dezbrăcat și el pe mine și ne-am întins pe canapea. Când m-a penetrat, m-a împresurat o senzație de siguranță totală. Singurul lucru care conta era faptul că mi se dăduse voie să stau întinsă sub el, cu membrul lui înăuntrul meu. Ca și cum viața însăși s-ar fi aflat înăuntrul

meu. Cu ochiul minții, vedeam imaginile de la televizor, mi se perindau pe retină. Imaginile corpurilor care cădeau din turnurile în flăcări rulau fără încetare. Fumul și văpăile când clădirile imense, aparent indestructibile, căzuseră la pământ.

Plângeam.

Dar aveam nevoie de mai mult. Tot nu era de ajuns. Câteodată îmi era frică exact de asta. Că nimic n-avea să fie vreodată îndeajuns.

— Mai tare, i-am cerut.

Jack s-a oprit. Respirația lui sacadată nu se mai auzea. Prin peretele subțire auzeam televizorul vecinului care se uita la aceeași emisiune de știri.

— Fute-mă cât de tare poți, i-am șoptit. Vreau să mă doară.

I-am simțit ezitarea.

— De ce?

— Nu mai pune atâtea întrebări, i-am răspuns. Simt pur și simplu că am nevoie de asta acum.

Jack m-a privit mirat, dar a făcut apoi cum l-am rugat. M-a prins mai strâns de șolduri, străpungându-mă tot mai tare. Respira gâfâit și mă trăgea de păr. Fără nicio reținere. Fără să încerce să mă menajeze.

Mă durea, dar îmi doream să mă doară. Durerea îmi era cunoscută. Era ca un balsam pe toate rănile mele. Mă făcea să mă simt în siguranță. Lumea ardea, iar durerea era ancora mea.

11 septembrie.

Data asta își avea deja locul ei în viața mea. În aceeași zi, cu patru ani mai devreme, tatăl meu fusese arestat pentru uciderea mamei mele. La un an după ce Sebastian fusese găsit atârnând de o curea în camera lui.

Aveam 15 ani când a murit. Poate că acela a fost momentul când am devenit cine sunt. Poate că în ziua aceea am devenit Faye.

Jack mă penetra tot mai frenetic și acum îl auzeam și pe el plângând. Ne contopeam în tristețe și durere, iar când s-a prăbușit în cele din urmă deasupra mea, mi-am dat seama că împărtășiserăm un moment pe care niciunul dintre noi nu avea să-l uite.

Am stat pe canapea o bucată bună de vreme în după-amiaza și seara aceea, ținându-ne de mână în timp ce priveam lumea în flăcări.

Anul următor avea să fie cel mai frumos din viața mea. A fost anul în care am pus bazele vieții noastre comune și ale legăturii indestructibile care ne unea.

Mi-a povestit totul despre copilăria lui. Despre insecuritate, certuri și lipsa cronică a banilor. Despre Crăciunurile fără cadouri, rudele care când își făceau milă de ei, când nici nu voiau să audă de tatăl lui. Despre cum lucrurile s-au dus și mai rău de râpă după ce i-a părăsit mama lui. Despre casa din care treptat dispăruse totul, vândut sau amanetat, despre oamenii care apăreau la orice oră pentru a-și recupera datoriile sau ca să stea la băute cu tatăl lui. Despre ușurarea pe care o simțise odată ce lăsase acea viață în urma sa.

Eu nu i-am povestit nimic. Iar Jack n-a pomenit niciodată nimic despre viața mea de dinainte. Acceptase faptul că eram singură pe lume. Că nu mai aveam pe nimeni. Într-un fel, cred că-i convenea. Așa eram doar a lui. Ne aveam unul pe celălalt, iar el putea fi eroul meu.

Mă întâlneam cu Jack după cursuri în micile baruri de pe strada Hantverkargatan sau din zona Chinatown, câteodată doar noi doi, alteori veneau și Henrik și Chris, și discutam despre viață, economie, politică și visuri. Eram toți egali. Deși Chris și cu mine ne simțeam mai degrabă ca niște regine în lumea lui Henrik și a lui Jack. Câteodată observam că Jack mă privea cu gelozie când vedea cum se uitau la mine alți bărbați. Și nu-i plăcea că făceam lucruri de una singură. Voia mereu să știe unde mă aflam și ce făceam. Gelozia lui mi se părea adorabilă. Îmi doream să fie stăpânul meu. Și am încetat să mai fac lucruri fără el. Chris protesta câteodată, dar ne întâlneam atât de des toți patru, încât nu prea se simțea diferența. Am încetat să mă mai îmbrac în fuste scurte și bluze decoltate. În afară de dățile când eram doar noi doi. Atunci voia să mă îmbrac în haine cât mai mulate, mai scurte și mai decoltate cu putință.

„Tu nu ești ca alte femei", avea obiceiul să-mi spună.

Nu l-am întrebat niciodată ce voia să spună cu asta. Absorbeam doar spusele lui. Îmi doream să fiu altfel.

Făceam sex peste tot. Câteodată ne dădeam întâlnire între două cursuri, deschideam rânjind ușile toaletelor și ne scoteam în grabă hainele unul altuia. Ne-am tras-o prin tot Stockholmul. La biblioteca municipală, la McDonald's-ul de pe Sveavägen, în parcul Kronoberg, într-o sală de curs goală, în cluburi ca Sturecompagniet, East și Riche, în mijlocul nopții într-un metrou gol cu destinația Ropsten, la petreceri, în casa părinților lui Henrik și pe balcon. De două-trei ori pe zi. Jack nu se mai sătura de mine. Eu aș fi putut să zic pas de câteva ori, dar sexul era fantastic și mă făcea să mă simt cea mai dorită femeie din lume. Simpla lui privire îndreptată asupra mea, faptul că-i citeam în ochi cât de mult mă dorea mă excita. Nu-i plăcea să fie refuzat, se supăra și devenea frustrat, prin urmare, nu-l refuzam niciodată. N-avea niciun rost să complic prea mult lucrurile, îmi spuneam în sinea mea. Dacă el era fericit, eram și eu fericită.

Spitalul Karolinska. Un ventilator vâjâia monoton. Canapelele vechi de pluș au oftat când cineva și-a schimbat poziția. Între pereții aproape goi a răsunat ecoul unui strănut.

Faye butona pe mobil. Se uita la poze de la nunta ei și a lui Jack. Chipurile lor bronzate, pline de speranță. Oaspeții eleganți, somptuoși. Cotidianul *Expressen* trimisese chiar și un fotograf care făcuse poze de pe balconul unui hotel. Ea ar fi preferat o nuntă mai mică în Suedia. S-ar fi putut mulțumi și cu ceremonia de la starea civilă. Dar Jack insistase să facă o nuntă mare în Italia. Într-o casă lângă lacul Como. Patru sute de invitați, dintre care nu cunoștea decât vreo zece. Străini care o felicitaseră și o sărutaseră pe obraz pe sub voal.

Rochia i-o alesese Jack. O rochie de prințesă cu fusta din tul și dantelă fină, cusută special pentru ea de Lars Wallin. Era frumoasă, dar nu o reprezenta. Dacă ar fi putut alege singură, ar fi ales ceva mult mai simplu. Însă când i-a văzut privirea lui Jack în timp ce venea spre el în biserică, s-a bucurat că i-a făcut pe plac.

Își puse telefonul în geantă. Jack avea să apară dintr-o clipă în alta. Avea să-și treacă mâna prin păr, apoi să se așeze, să o cuprindă de după umeri și să-și ceară scuze pentru întârziere. Pentru că a lăsat-o să aștepte de una singură.

„Ducem fericirea și necazurile împreună", după cum spusese în frumosul lui discurs de nuntă, care le făcuse pe invitate să lăcrimeze și să o privească pe Faye cu invidie.

Era cea mai în vârstă dintre femeile care așteptau și singura care nu era însoțită de un bărbat. În afară de o fată care părea să aibă maximum 16 ani și care era împreună cu mama ei. Băieții le îmbrățișau pe fete. Le mângâiau drăgăstos mâinile. Vorbeau în șoaptă, le priveau cu seriozitate și vigilență. Cu toții aveau senzația că ceva foarte privat era expus în văzul întregii lumi. Voiau doar să fie singuri. Fără priviri. Fără întrebări. Din când în când, o asistentă chema pe câte cineva. Îi priveau cu toții pe cei care intrau în cabinet.

Numele lui Faye fu strigat, iar ea aruncă din nou o privire la mobil. Niciun SMS de la Jack. Niciun apel ratat. Se simți nevoită

să verifice dacă avea semnal.

Se ridică și o urmă pe asistentă într-o cameră. Răspunse întrebărilor standard în timp ce se gândea dacă asistenta o recunoscuse sau nu. Cu toate că nu avea nicio importanță, de fapt. Faye presupunea că era obligată să păstreze confidențialitatea.

— Vine cineva să vă ia după aceea? întrebă asistenta.

Faye își coborî privirea. Îi era rușine, fără să știe de ce.

— Da. Soțul meu.

Neoanele din tavan împrăștiau o lumină rece pe masa de consultație acoperită cu hârtie.

— OK. Unele persoane preferă să se plimbe un pic pe coridor, ca să grăbească procesul și să țină durerea sub control. Să-mi spuneți dacă e ceva, iar eu voi încerca să vă țin sub observație.

— Mulțumesc, zise Faye.

Încă nu o putea privi în ochi pe asistentă. Cum ar fi putut să-i explice de ce venise singură, când nici măcar ea însăși nu înțelegea?

— Ați luat pastila ieri?

— Da.

— Bine, iat-o pe a doua.

O pastilă într-un păhărel de plastic și o mână caldă pe umăr. Se forță să nu-și pună capul în poala tinerei asistente și să înceapă să bocească. Băgă deci pastila în gură fără să se uite la ea.

— Luați-le și pe astea, zise asistenta și îi puse în față câteva calmante.

Faye le înghiți. Era obișnuită să înghită.

Faye era întinsă pe o mobilă care semăna cu un fotoliu mai mare și se uita în tavan. Din fericire, scăpase de masa de consultație verde și era recunoscătoare că putea să stea întinsă după draperie fără să fie deranjată de nimeni. Îi puseseră o pereche de chiloți care semănau cu un scutec în care să elimine fetusul și simțea deja că începuse să sângereze. Asistenta care îi făcuse ecografia îi spusese câte săptămâni avea fetusul, dar nu

reținuse vârsta exactă, nu voia să știe.

„Unde ești?” îi scrise lui Jack.

Niciun răspuns.

Sigur se întâmplase ceva. Avusese oare un accident? O sună pe babysitteră și o întrebă cum se simțea Julienne.

— E bine, ne uităm la film.

— Și Jack?

Faye încerca să pară neutră. În timp ce vorbea, sângele îi picura printre picioare și era absorbit de scutec.

— V-a sunat?

— Nu. Credeam că e cu tine.

Îl sună apoi pe Henrik. Nici el nu răspundea. Gândurile i se învălmășeau în cap. Parcă vedea cum aveau să bată la ușă doi polițiști serioși care aveau să-i spună cu regret că Jack murise. Ce-avea ea să se facă atunci? O senzație de déjà-vu. Aceeași neliniște care o rosese în timpul nașterii lui Julienne.

Sarcina cu Julienne trebuia să ajungă la termen la începutul lui iunie. Jack fusese drăgăstos pe tot parcursul ei, chiar dacă nu avusese destul timp pentru vizitele la ginecolog și alte lucruri practice specifice acestei perioade. Compare se afla într-o fază de expansiune intensivă, iar Faye înțelegea că firma trebuia să fie pe primul loc acum, când așteptau un copil, și Jack chiar voia să construiască ceva pentru familia sa.

Când simțise primele dureri, Jack se afla la birou. La început, Faye nu-și dăduse seama că era vorba de contracțiile travaliului, crezuse că erau aceleași contracții false, difuze pe care le simțise intermitent în ultima lună. Apoi însă, deveniseră atât de puternice, încât fusese nevoită să se țină de blatul de bucătărie ca să nu se prăbușească.

Cocoșată de durere, îl sunase pe Jack. Intrase căsuța vocală. Îi trimisese un mesaj spunându-i că trebuia să vină urgent. Probabil era în vreo ședință. Când sunase la maternitate, îi spuseseră că trebuia să se prezinte imediat acolo, dar ea nu voia să plece fără Jack. Își imaginase cum avea s-o ajute să urce în mașina lor, cum îi va înjura apoi cu nervozitate pe ceilalți șoferi în timp ce va conduce cu mare viteză spre maternitate. Spre prima întâlnire cu copilul lor mult-așteptat.

Contracțiile se întețeau cu fiecare minut ce trecea, dar telefonul continua să tacă. Nici Jack, nici Henrik nu-i răspundeau la apeluri sau la mesaje. În cele din urmă, o sunase pe Chris și o întrebase dacă nu putea să o însoțească și să stea cu ea până la venirea lui Jack.

Un sfert de oră mai târziu, Chris apăruse în apartament cu sufletul la gură, pe tocuri înalte și într-o haină cu imprimeu de leopard. Când împingând-o, când cărând-o, reușise să coboare treptele cu Faye. În taxi, în drum spre maternitatea Danderyd, Faye își dăduse seama că-și uitase bagajul, făcut cu mare grijă, care era gata de mai bine de două luni. Îi ordonase atunci șoferului să se întoarcă, însă Chris țipase la el să o ignore pe Faye și să continue în aceeași direcție cât de repede cu putință. Tot ce se afla în bagaj putea fi cumpărat, argumentase ea și adăugase că, de când lumea și pământul, copiii veneau pe lume fără vreo listă lungă de lucruri pe care e musai să le ai la îndemână.

Chris preluase și sarcina de a da de Jack și suna și trimitea mesaje cu frenezie. Când taxiul începuse să încetinească în apropierea spitalului, Chris băgase telefonul în geantă.

— Știe unde suntem, spusese ea. Știe ce se întâmplă. Acum trebuie să ne concentrăm să ajungem la maternitate înainte ca pruncul să apuce să se nască aici în taxi, OK?

Faye dăduse aprobator din cap. Durerea o învăluia ca un talaz uriaș și nu se putea concentra la altceva în afară de respirație.

Coborâse din mașină ținând-o strâns pe Chris de mână. Parcă nu i se întâmpla ei. În depărtare, o auzea pe Chris dând ordine și țipând la personal la intrarea într-un coridor. Fără îndoială, avea să fie nevoită să-și ceară scuze mai târziu, dar în momentul acela falsetul strident al lui Chris fusese singura ei sursă de siguranță.

Julienne venise pe lume după cinci ore. Cinci ore de dureri care o făcuseră pe Faye când să se teamă de moarte, când să tânjească după ea. Chris fusese lângă ea în tot acest timp. Îi șterse transpirația de pe frunte, ceruse epidurală, țipase la moașă, îi masase spatele, o ajutase cu masca de oxigen și ținuse

evidența contracțiilor. Iar când apăruse Julienne, Chris fusese cea care tăiase cordonul ombilical și i-o dăduse cu grijă lui Faye, punându-i-o la piept. Fusese singura dată când Faye o văzuse pe Chris plângând.

După două ore, apăruse și Jack, foarte rușinat. Îi adusese cel mai mare buchet de flori pe care Faye îl văzuse vreodată. O sută de trandafiri perfecți, pentru care personalul nu putuse găsi vază. Avea privirea plecată și bretonul căzut peste ochi, iar Faye simțise că o părăsesc și furia și dezamăgirea.

Jack bolborosise ceva despre ședințe și mobilul care se descărcase, o înlănțuire de circumstanțe nefericite. Părea distrus, iar Faye își spusese că oricum el fusese cel care pierduse cel mai mult. Ratase venirea pe lume a celui mai perfect copil care se născuse vreodată.

Cu grijă, i-o dăduse pe Julienne. Era înfășurată într-o păturică și sforăia mulțumită după prima ei porție de mâncare de la ieșirea din burtică. Jack plângea în hohote, dar, în spatele lui, Chris stătea cu mâinile încrucișate. Faye își luase rapid privirea de la prietena sa și începuse să-și privească soțul care o ținea pe fetița lor nou-născută în brațe. O iubea. Nimeni nu e perfect.

Faye respiră adânc și își alungă amintirile. Reușise să se forțeze să uite scena nașterii, dar această situație amintea prea mult de ce se întâmplase atunci. Chiar dacă azi n-avea să se nască niciun copil. Dimpotrivă, avea să se stingă o viață.

Burta i se încorda și se contracta. Se mușcă de buze ca să nu înceapă să plângă. Trebuia să fie puternică, pentru Julienne și pentru ea însăși. Jack avea să fie mândru de ea.

Simțea pe frunte o fierbințeală ca de febră, iar hainele pline de transpirație i se lipeau de corp. În spatele unei perdele se auzea cineva care plângea în hohote.

— Lasă, iubito, trece.

Altcineva o îmbrățișa și o consola.

Crampele îi sfâșiau burta. Secundele treceau. Răsuflă ușurată când simți că durerile o lasă. Își dădu seama cât de încordată fusese și că își ținuse respirația. Ar fi vrut să o consoleze și pe ea cineva. Nu mai suporta singurătatea. Scoase telefonul și o sună pe Chris. Începu să plângă. Îi explică unde se afla. Nu-i mai

păsa dacă o auzea cineva. Gemu cu putere când apăru o nouă crampă și strânse telefonul atât de tare în mână, încât i se albiră încheieturile.

Sudoarea i se prelingea pe șira spinării.

— Vin imediat, zise Chris.

Ca de obicei.

— Chiar vii? scânci Faye.

— Bineînțeles, draga mea.

După o jumătate de oră, pe coridor începu să răsune ecoul tocurilor lui Chris. Se aplecă deasupra lui Faye. Îi mângâie părul cu mâinile ei cu manichiură perfectă. Îi șterse fruntea cu un șervețel pe care îl scoase din *sac de jour*-ul său de la YSL.

— Iartă-mă, șopti Faye. Iartă-mă pentru tot.

— Nu te mai gândi la nimic, draga mea. Asta e. Acum trebuie să facem un efort să scăpăm de chestia aia pe care o ai în tine și pe urmă plecăm de aici. OK?

Vocea răgușită a lui Chris era hotărâtă și în același timp empatică, ceea ce reuși să o facă pe Faye să se calmeze. Dintotdeauna avusese acest dar. De-abia acum Faye își dădea seama cât de mult îi lipsise.

O privi în ochi.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, răspunse Chris. Am fost lângă tine când s-a născut Julienne. Firește că sunt lângă tine și acum.

Faye se schimonosi de durere și îi strânse mâna lui Chris. Era cea mai frumoasă mână pe care o văzuse vreodată.

În timp ce o viață stinsă se scurgea dinăuntrul ei, Faye își apăsă obrazul de palma lui Chris.

Stockholm, februarie 2003

Locuiam într-un apartament cu trei camere în Bergshamra. Unchiul lui Jack îi ceruse înapoi celălalt apartament când unul dintre copiii lui se întorsese din străinătate. Era pe linia roșie de metrou, aproape de oraș, dar totuși într-o altă lume. Vecinii erau un amestec de suedezi și familii de imigranți. Mame cumsecade și amabile. Copii care țipau și făceau gălăgie în spatele blocurilor, dar altfel erau de treabă și bine-crescuți când îi întâlneam pe palier.

Jack și Henrik absolviseră amândoi ASE-ul. Henrik cu note maxime, Jack cu note mediocre. Niciunul dintre ei nu-și căuta însă de lucru. Munceau cât era ziua de lungă încercând să pună pe picioare Compare. Ideea de afaceri a firmei era să angajeze agenți de telemarketing cu salariul exclusiv bazat pe performanță, care să fie mai înfometați și mai agresivi decât ai oricărui predecesor. Motivație, motivație, motivație, avea Jack obiceiul să predice. Citatul lui preferat era „Lupii înfometați vânează cel mai bine", iar modelul de afaceri pe care îl creasem pentru ei era potrivit pentru lupi înfometați. Și, mai presus de toate, era potrivit pentru doi bărbați ambițioși ca Jack și Henrik.

Livingul nostru era biroul lor. Împărțeau un birou mare și lucrau cot la cot pe niște scaune pe care le găsisem la gunoi, dar lui Jack îi spusesem că le-am moștenit de la bunica mea.

Le admiram încrâncenarea și eram sigură că aveau să reușească, sigură că se aflau pe drumul cel bun. De aceea am rămas uimită într-o după-amiază, când m-am întors acasă și l-am găsit pe Jack stând pe canapea și privind în gol.

— Ce-ai pățit, iubitule? l-am întrebat și m-am așezat lângă el.

— Am rămas lefteri. Henrik și-a cheltuit toate economiile, iar eu degeaba am tot cerșit după capital. N-am reușit să facem rost de investitori. N-am fost destul de buni, pur și simplu.

Și-a trecut mâinile prin păr.

— Poate că nu-i chiar așa de rău. O să ne angajăm amândoi. Henrik zicea oricum că ar vrea să plece la Londra să lucreze în finanțe. Poate că e mai bine să renunțăm la aceste visuri infantile

și să devenim adulți de-adevăratelea. Mâine îi spun că eu renunț, așa e cel mai bine. Poate mă duc și eu la Londra, că acolo se fac bani adevărați. Sau la New York. Wall Street. Poate mă duc la Wall Street.

Poliloghia lui Jack suna ca o tehnică de auto-convingere, dar mi-am dat repede seama că nu era nimic serios. Să renunțe la vis era ultimul lucru pe care și-l dorea. În plus, m-a cuprins panica la simplul gând că ar putea pleca, lăsându-mă singură. Din nou.

Nici nu eram în stare să concep viața fără Jack. Am alungat senzația de rău și i-am zis cât de calm am putut, cu mâna pe mâna lui:

— Dar ce s-a întâmplat? Eu credeam că vă merge bine. Ieri când ne-am dus la culcare erați super entuziaști. V-am auzit vorbind la telefon.

— Ne puseserăm toată încrederea în niște investitori, dar azi ne-au informat că până la urmă nu sunt interesați. Deci, am rămas lefteri, iubito. Tu ne întreții în acest moment din bursă și din jobul de la cafenea, n-am avut bani nici măcar să-mi plătesc factura la telefon luna asta.

Așteptările mai multor generații îi apăsau pe umeri, iar pe chip i se citea dezamăgirea. El era cel care trebuia să repare ceea ce stricase tatăl său ca să salveze onoarea familiei. Dar acum era gata să renunțe la această cruciadă.

I-am cuprins fața cu mâinile.

— Nu. N-am de gând să te las să renunți la visul tău.

— N-auzi ce zic? Avem nevoie de bani. De un venit. Iar tu ești studentă…

S-a întors cu fața spre mine. Avea ochii adânci și apoși ca un cățeluș. Jack avea nevoie de mine, într-un fel în care nimeni nu mai avusese vreodată.

— Pot să fac o pauză de un an.

— Dar ție îți place la nebunie la facultate!

Ochii lui albaștri mă priveau fix și eu observasem deja scânteia care se aprinsese în adâncul lor, pricepusem că se opunea doar de formă.

— Dar de tine îmi place și mai mult. Și știu că o să reușești, dacă ți se oferă șansa. Noi doi suntem o echipă. Jack și Faye. O

să cucerim întreaga lume, parcă așa era vorba. Pot să termin facultatea cu un an mai târziu. Ce înseamnă un an într-o perspectivă mai largă?

Am dat din umeri.

— Ești absolut sigură? a întrebat Jack, trăgându-mă spre el.

— Firește că sunt, am râs eu.

Fericirea clocotea în mine ca un suc acidulat. Îi oferisem un cadou, iar el îl acceptase pentru că mă iubea.

— Știu că ai fi făcut la fel pentru mine. Și cred în Compare, știu că vom deveni milionari. Și atunci va trebui să-mi plătești!

— Mai încape vorbă? Tot ce e al meu e și al tău. Al nostru.

M-a sărutat, apoi m-a luat pe sus și m-a dus în dormitor.

Un an nu era așa de rău. Pentru Compare însemna totul. Pentru studiile mele, nu la fel de mult. Școala era o bagatelă pentru mine, nu trebuia să fac eforturi ca Henrik ca să obțin note mari. E clar că nu-mi făcea plăcere să șterg mese, să servesc cafea, să fiu ciupită de fund de moși care credeau că ospătărița era inclusă în prețul unei cafele și-al unei plăcinte. Dar Jack era dragostea vieții mele. Sufletul meu pereche. Ne sprijineam unul pe celălalt. Data viitoare avea să fie Jack cel care-mi sărea mie în ajutor.

Le-am comunicat celor de la facultate decizia mea chiar în acea seară și l-am sunat pe șeful meu de la Café Madeleine. A fost super încântat. Știam că avea planuri de extindere, dar îi era greu să facă față când trebuia să se ocupe și de gestiune. Mi-a oferit fără ezitare postul de gestionară. Salariul lunar părea incredibil. Douăzeci și două de mii de coroane. Am acceptat.

Singura care s-a opus deciziei mele a fost Chris. A venit să mă vadă la Madeleine după ora de închidere. Era neagră de supărare.

— Noi două trebuie să stăm de vorbă, mi-a zis.

Am străbătut piața Stureplan udă de ploaie și am intrat într-un bar. Chris a comandat două beri pe un ton răstit și m-a împins la o masă.

— Știu că nu e ce vrei să auzi și că poate chiar te superi pe mine. Poate că ăsta e momentul când prietenia noastră se duce de râpă. Cineva trebuie să ți-o spună, însă! Faci o greșeală.

Am oftat. Oare cum ar fi putut Chris să mă înțeleagă? Ceea ce fusese între ea și Henrik nici măcar nu se putea compara cu ce era între mine și Jack.

— Știu că-mi vrei binele. Dar asta trebuie să fac acum. Jack trebuie să se poată ocupa exclusiv de Compare pentru ca visul lor să poată deveni realitate.

— Ce se întâmplă atunci cu visul *tău*? La naiba, Faye, dacă Jack și Henrik puși la un loc ar fi avut jumătate din capacitatea ta intelectuală, ar fi deja milionari.

— Atât timp cât sunt lângă Jack, sunt fericită. Visurile lui sunt și ale mele.

— Te temi că te părăsește dacă nu faci asta?

— Nu.

Aproape că începusem să râd. Era un gând absurd. E drept că vorbăria lui despre Londra și New York mă îngrijorase un pic, dar asta era tot. Jack voia să fie cu mine la fel de mult cât îmi doream și eu să fiu cu el.

Chris i-a făcut un semn iritat barmanului să ne mai aducă un rând.

— OK atunci, a mormăit ea. Dar de ce nu poate să facă o pauză de un an cu Compare și să se angajeze? De ce trebuie să renunți tu la studii de dragul lui?

Și-a aprins o țigară cu mâinile tremurânde.

— E tipic, la dracu', a mormăit ea.

M-am întins după pachetul de țigări al lui Chris. Lui Jack nu-i plăcea să mă vadă fumând, dar acum puteam să profit. Trebuia doar să-mi aduc aminte să cumpăr gumă de mestecat mentolată înainte să plec acasă.

— E doar un an, Chris. Pe urmă vin înapoi. Atunci Jack și Henrik vor fi pus deja Compare pe picioare.

Am făcut un cerculeț perfect de fum și l-am suflat spre chipul sceptic al lui Chris. A lăsat baltă subiectul, dar în privirea ei se citea clar ce gândea.

Șase luni mai târziu a fost lansată Compare și a devenit un succes imediat. Tinerii agenți de telemarketing ai lui Jack și Henrik și metodele lor noi de lucru au trecut prin toată Suedia

ca o armată de invadatori. Rezultatele obținute erau cu mult superioare celor ale predecesorilor. Firme de peste tot stăteau la coadă ca să încredințeze telemarketingul lor echipei de la Compare. Ploua cu bani peste noi. După aproximativ un an, eram milionari.

Nici eu, nici Jack nu mai consideram că era necesar ca eu să-mi reiau studiile. Ne atinseserăm deja scopul, împreună. De ce să mă chinui cu examene la facultate, când lucrurile mergeau deja atât de bine pentru noi?

Faci facultatea ca să reușești în viață, iar noi reușiserăm deja. Viitorul era atât de luminos, încât aveam nevoie de ochelari de soare.

Catastrofa se apropia tot mai mult. Bineînțeles că ar fi trebuit să vadă semnele. Să deschidă ochii. Se zice că nimic nu ne orbește pe noi, oamenii, atât de mult precum dragostea, dar Faye știa că nimic nu ne orbește mai rău decât *visul* dragostei.

Speranța e un drog atotputernic.

Se hotărî să-și schimbe tactica. În loc să stea acasă ca un cățeluș trist în așteptarea lui Jack, avea de gând să-i lase ceva timp de respiro în care să i se facă dor de ea. Mai erau două săptămâni până la petrecerea lui de aniversare. De la agenția de organizare de evenimente primise doar ora la care trebuia să vină, nimic mai mult. În afară de codul vestimentar „costum". Pe vremea când încă mai credea că avea să organizeze ea petrecerea soțului său, Faye se gândise la niște teme mai amuzante. „The Great Gatsby" sau „Studio 54". Acum era clar că Jack nu-și dorea așa ceva. Câteodată se întreba dacă nu cumva își închipuise doar că îl cunoștea. Părea să-i iasă totul de-a-ndoaselea în ultima vreme. Cel puțin când era vorba de Jack.

Faye bătu la ușa biroului său din turn, auzi un „daa" iritat și păși înăuntru.

Afișă un zâmbet. Nu că ar fi avut vreo importanță. Privirea lui Jack era îndreptată spre ecran.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să te deranjez. Voiam doar să-ți spun că o iau cu mine pe Julienne și plecăm într-o călătorie de câteva zile.

Jack își ridică mirat privirea. Profilul lui chipeș se oglindea în geamul ferestrei.

— Zău?

— Da. Tu ești atât de ocupat acum, iar eu… eu nu prea am ce face. Am închiriat o casă în Falsterbo.

Se pregătea să-l audă pe Jack protestând, nu se arătase niciodată entuziasmat când fusese vorba să facă lucruri fără el. Dar spre mirarea ei, părea aproape ușurat.

— E o idee excelentă. O călătorie o să-ți facă bine după, hm, după neplăcerile prin care ai trecut.

Îi evita privirea. Când sosise acasă într-un târziu în seara zilei în care Faye făcuse avortul, se scuzase doar scurt spunându-i că

apăruse ceva urgent la muncă. Nimic mai mult. Niciun trandafir de data asta. Nicio lacrimă. Iar ea înghițise încă o dată, acceptase ce nu putea schimba, chiar dacă îi lăsase un gust amar. Dar încă mai simțise mâna răcoroasă a lui Chris pe fruntea sa când se dusese la culcare în seara aceea.

— Chiar crezi?

Își modulase vocea în așa fel încât să aibă un ton neutru. Trebuia să privească înainte. Niciodată înapoi. Urma să întoarcă această situație. Avea mai multă forță decât își putea închipui Jack. Se jucase de-a sexul slab destulă vreme. Pentru că de asta avea nevoie Jack. Dar acum își dădea seama că venise momentul să preia comanda, fără ca Jack să-și dea seama de asta. Nu era genul de bărbat căruia să-i placă să fie condus.

— Da, desigur, zise Jack și-i zâmbi.

Chipul lui părea mai tânăr, mai senin. Faye se relaxă. Era pe drumul cel bun. Aveau pur și simplu nevoie să ia puțină distanță unul de celălalt.

— Și, în plus, o să fie distractiv să fiți doar tu și Julienne, mamă și fiică, adăugă Jack.

Suna un pic tras de păr, dar Faye acceptă puținul care i se oferea.

— O călătorie a fetelor, nu? Când începe școala, o să fie mai greu să faceți așa ceva.

Apoi întrebă nonșalant în timp ce se juca cu un pix:

— Cât timp veți lipsi?

— Cinci nopți, cred.

Faye întinse mâna spre el, iar el o luă într-a lui. Spre mirarea și ușurarea ei.

— Ești sigur că e OK pentru tine?

— Bineînțeles! Deși o să-mi fie dor de voi, firește.

Îi trimise o bezea înainte să iasă din cameră.

— Și nouă o să ne fie dor de tine, zise ea.

Și chiar vorbea serios. Deja îi era dor de el.

Traficul pe E4 era lejer, în mare parte camioane. Lui Faye îi făcea plăcere să conducă, iar Julienne părea încântată de ideea de aventură.

— Putem să facem baie? întrebă ea.

— Marea e foarte rece. Să vedem ce zici după ce o să încerci apa.

Un răspuns plin de diplomație. Știa că apa avea să i se pară mult prea rece lui Julienne. Mai trebuia să treacă ceva timp înainte ca apa să fie cât de cât bună de scăldat.

Julienne se cufundă în iPad. Faye depăși un camion de la DHL, al cărui șofer se uită tânjind după Porsche-ul lor Cayenne, apoi intră din nou pe banda din dreapta.

Se auzi soneria telefonului. Era Jack.

— Ce faceți?

Părea vesel, iar Faye zâmbi larg. De multă vreme nu mai auzise altceva în afară de iritare în vocea lui.

— Tati! strigă Julienne.

— Bună, iubirea mea! Ești bine?

— Da, foarte bine! răspunse Julienne și reveni apoi la iPad.

— Unde sunteți?

— Tocmai am trecut de Norrköping, zise Faye. În curând va trebui să facem o pauză, în locul acela cu litere aurite…

— McDonald's! chiui Julienne fericită.

Nu mai putea fi păcălită.

Jack râdea și Faye simți cum toate amintirile neplăcute se evaporau, se dezintegrau ca puful de păpădie în care avea obiceiul să sufle în copilărie.

După ce terminară convorbirea, Faye se concentră mai departe la condus. Mai aveau o bună bucată de drum de parcurs.

— Mami, mi-e rău.

Faye aruncă o privire spre Julienne, a cărei față avea o nuanță alb-verzuie.

— Nu poți să te uiți pe geam? Cred că ți s-a făcut rău de la cât ai stat cu ochii în ecran.

Faye luă mâna dreaptă de pe volan și o puse pe fruntea lui Julienne. Era caldă și transpirată.

— Ți-e foame? Vezi că e un măr în punga de la picioarele tale.

— Nu. Mi-e rău.

— Putem să ne oprim la McDonald's deja, dacă vrei.

Julienne stătea tăcută, privind fix înainte. O să-i treacă, își zise Faye.

După câteva minute, Julienne începu să tușească, iar Faye trase pe dreapta cu o grimasă. Chiar în momentul în care mașina se opri, fetița vomită pe torpedou.

Faye ieși în grabă și se duse roată spre scaunul pasagerului. O scoase afară pe Julienne, care scâncea slab, și o ținu de frunte când vomită din nou.

Pe lângă ele trecu un camion, iar curentul produs de el făcu mașina să se zgâlțâie.

Faye o așeză pe Julienne din nou pe scaun, goli o sacoșă și i-o puse în poală. Găsi un sul de hârtie în portbagaj și șterse cum putu înăuntru. Mirosul îi întorcea stomacul pe dos și nici nu îndrăznea să se gândească la ce avea să spună Jack când va afla ce s-a întâmplat. Interiorul mașinii trebuia spălat și asta cât mai rapid.

— Dacă îți vine să vomiți din nou, încearcă să vomiți în pungă, draga mea.

Faye deschise fereastra și respira pe gură. Când porni mașina, mirosul era îngrozitor. Whitney Houston cânta că avea să iubească de-a pururea, iar Faye dădu volumul mai încet. Prefera varianta originală a lui Dolly Parton.

După un kilometru, se opriră la o benzinărie. Faye o lăsă pe Julienne pe un scaun și se duse să cumpere detergent și o cârpă. În timp ce curăța, blestemă ideea de a pleca cu mașina.

Ar fi putut să ia avionul și să închirieze o mașină la aeroport. De ce trebuia să complice mereu lucrurile? Jack avea dreptate. Era complet incapabilă. Și ca soție, și ca mamă.

Toată buna dispoziție se risipise.

Faye o luă pe Julienne, își cumpără o banană pe care se grăbi să o mănânce, azvârli coaja la gunoi și apoi urcară amândouă la loc în mașină.

— Cum te simți, draga mea?

— Vreau acasă. Nu putem să mergem acasă? Te rog!

— Încearcă să dormi puțin și pe urmă o să te simți mai bine.

Julienne era prea obosită ca să mai protesteze. Își sprijini capul de portieră și închise ochii. Faye își puse mâna pe coapsa

ei și ieși din nou pe autostradă.

Cu vreo treizeci de kilometri înainte de Jönköping, se sătură de Whitney Houston. Cu ochii la drum, bâjbâia după telefonul mobil ca să-și pună un podcast, dar nu reușea să dea de el. Încetini, se plasă în spatele unui Volkswagen Golf roșu și se întinse după geanta pe care o pusese pe bancheta din spate, ca să nu se murdărească de vomă. Bâjbâia cu mâna și mașina își schimbă ușor traiectoria. Julienne scânci, plescăi somnoroasă, apoi adormi la loc.

Faye opri mașina. Căută prin buzunare și pe sub scaune. Telefonul mobil era însă de negăsit. Își dădu seama că putea fi oriunde. Pe marginea drumului unde se opriseră mai întâi. La stația de benzină. Își sugrumă un țipăt ca să n-o trezească pe Julienne. De frustrare, lovi cu mâinile în volan. În telefon avea numărul și adresa vecinei care trebuia să le dea cheile casei.

Faye întoarse pe un drum adiacent și o porni înapoi spre Stockholm. În tinerețe nu renunța niciodată, dar în ultimii ani exersase din plin această practică.

Matilda n-ar fi renunțat niciodată. Faye însă știa exact cum se face.

Faye o căra pe Julienne pe un braț, iar în cealaltă mână ducea geamantanul cu hainele lor. Ușa liftului se închise și ea își examină chipul în oglindă: cearcăne întunecate în jurul ochilor, tenul poros și palid. Picături de transpirație pe frunte și pe buza superioară. Și o privire în care se citea abandonul.

Julienne deschise ochii.

— Unde suntem? bâigui ea cu glas somnoros.

— Acasă, draga mea. Ți s-a făcut rău, mergem în Skåne în altă zi.

Julienne afișă un zâmbet șters. Dădu aprobator din cap.

— Sunt obosită, șopti ea.

— Știu, scumpa mea. În curând vei putea dormi.

Liftul se opri brusc. Faye deschise ușile și o ridică pe Julienne mai sus pe șold. O dureau brațele de la greutate. Julienne își înfășurase brațele și picioarele în jurul ei ca o maimuțică și protestă slab când Faye o puse jos ca să caute cheile.

Jack detesta când ea suna la ușă și-l deranja. În cele din urmă, Faye deschise ușa și păși înăuntru. Cu ultimele forțe, o dezbrăcă pe Julienne de geacă și de cizme, o cără până în pat și îi spuse noapte bună. Apoi urcă în turn să vadă dacă Jack era acolo și lucra.

Biroul era gol și înăuntru era un iz de aer închis. Deschise fereastra ca să aerisească și o propti de un ghiveci ca să nu se trântească.

Jack trebuie să fie la serviciu, își zise ea ușurată în timp ce se îndrepta spre dormitor ca să facă un duș și să se schimbe. Era recunoscătoare că avea să apuce să se aranjeze un pic înainte să vină el acasă. Știa că era jalnică și arăta ca o cârpă stoarsă; nu voia ca soțul ei să o vadă așa.

Faye apăsă pe clanță și se simți dintr-odată ca și cum toată camera s-ar fi umplut cu apă. În jurul ei, totul împietri. Nu-și putea auzi decât propria respirație superficială și un țiuit în urechi care devenea din ce în ce mai strident.

Jack stătea în picioare la capătul patului, cu spatele la ea. Gol pușcă. Faye se holba la fundul lui. Îi vedea alunița bine cunoscută de pe fesa dreaptă. Alunița se mișca înainte și înapoi, în timp ce el își împingea gemând șoldurile înainte și înapoi. În fața lui, în patru labe, stătea o femeie cu spinarea arcuită și cu picioarele crăcănate.

Faye se clătină și puse mâna pe tocul ușii ca să se sprijine.

Totul se petrecea cu încetinitorul. Sunetele erau estompate, atenuate. Hainele erau împrăștiate în jurul patului ca și cum s-ar fi grăbit să și le dea jos.

Nu știa cât timp stătuse așa înainte să fie reperată.

Poate că scosese vreun țipăt, fără măcar să-și fi dat seama. Jack se întoarse, Ylva Lehndorf sări ca arsă și încercă în zadar să se acopere cu o pernă.

— La dracu', credeam că sunteți în Skåne! țipă Jack. Ce naiba cauți aici?

Faye stătea nemișcată, încercând să-și găsească cuvintele. Cum putea să fie furios? Pe ea? La început, rămase mută. Un lung șir de cuvinte i se revărsă apoi din gură. Julienne, telefonul mobil, drumul de întoarcere. Încercă să se justifice, să-i ofere

scuze. Jack ridică mâna și Faye tăcu instantaneu.

Jack îi făcu semn Ylvei să se îmbrace și își puse și el un halat. Era cu siguranță frustrat pentru că nu putuse merge până la capăt. Detesta să fie întrerupt. Orgasmul neconsumat îi rămânea în corp toată ziua, avea obiceiul să spună.

Jack se așeză pe marginea patului. Se uită la ea cu o privire fermă și rece.

— Vreau să ne despărțim, zise el.

Faye se simți de parcă ar fi căzut cerul pe ea.

— Nu, zise și se propti în tocul ușii. Nu, Jack! Te iert. Hai să nu mai vorbim despre asta, ai făcut o greșeală, asta-i tot. Trecem noi și peste asta.

Cuvintele îi răsunau în minte. Se legănau între cele două părți ale creierului, săreau de colo-colo fără a se putea înrădăcina. Dar se auzise spunându-le. Deci trebuie să le fi zis. Cu seriozitate.

Jack își clătina capul dintr-o parte în alta. În spatele lui, Ylva își pusese lenjeria de corp și se holba pe fereastră.

Jack privea drept spre Faye, o examina din cap până în picioare, iar ea își trecu mâna prin păr cu un gest nervos. Pe deplin conștientă de cum arăta. El își înnodă și mai strâns cordonul halatului.

— Nu e nicio greșeală. Nu te mai iubesc, nu mai vreau să trăiesc împreună cu tine.

— Trecem noi și peste asta, repetă Faye.

Aproape că n-o mai țineau picioarele. Șiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Își auzi disperarea din glas.

— Nu auzi ce spun? Nu te mai iubesc. O… o iubesc pe ea.

Făcu un semn cu capul spre Ylva, care se întoarse și o privi pe Faye. Era în continuare în lenjeria de corp. La Perla gri. Abdomenul ei ferm, sânii perfecți și șoldurile înguste, băiețești, totul era o ofensă la adresa lui Faye. Reprezenta tot ce Faye nu mai era.

Jack oftă și privirea vigilentă a Ylvei se transformă în dispreț când Faye îngenunche în fața lui Jack. Simțea podeaua tare sub genunchi. Schimbaseră toate podelele când se mutaseră. Faye ar fi vrut să rașcheteze și să lăcuiască podelele vechi, dar Jack

strâmbase din nas la auzul propunerii. Preferase să aducă unele din Italia. Și să plătească mii de coroane pe metrul pătrat. Dar durerea de genunchi ar fi fost oricum aceeași indiferent dacă stătea pe podeaua cea scumpă sau pe cea originală. Înjosirea ei, de asemenea.

— Te rog, îl imploră ea. Mai dă-mi o șansă. O să mă schimb, o să fiu mai bună. Știu că e greu de trăit cu mine, că am fost rea… nesăbuită… proastă. Dar o să te fac fericit. Te rog, Jack, dă-mi o șansă. Tu și cu Julienne sunteți tot ce am. Ești viața mea.

Faye încercă să-l prindă de mână, dar Jack și-o trase înapoi. Părea scârbit. Iar ea îl înțelegea. Și ea era scârbită de sine însăși.

Jack se apropie de Ylva, care se așezase pe pat cu picioarele sale lungi puse unul peste altul. Cu o mină de proprietar mândru, se așeză lângă ea. Îi puse o mână pe umărul gol. Ylva își puse mâna peste a lui. O contemplau împreună pe Faye, care era în continuare îngenuncheată pe podeaua de lemn făcută la comandă în Italia.

Jack scutură din cap și zise fără niciun tremur în voce:

— S-a terminat. Vreau să pleci acum.

Faye se ridică anevoios de pe podea. Ieși din dormitor cu spatele, incapabilă să-și ia privirea de la mâna lui Jack, așezată pe umărul osos al Ylvei. Nu se întoarse decât după ce trecu pe lângă ușa închisă a camerei lui Julienne. Știa că ar trebui să se gândească la fiica sa acum, să ia o decizie, dacă s-o ia cu ea sau nu, să-i spună sau să nu-i spună despre despărțire. Însă singurul gând pe care creierul său reușea să-l formuleze era că trebuia să plece de acolo. Acum.

Cu imaginea fundului gol al lui Jack între picioarele Ylvei pe retină, se târî afară și lăsă ușa de la intrare să se închidă în spatele său. Abia când se afla în casa scărilor își dădu seama că uitase să-și pună pantofii.

Faye stătea pe jos în fața apartamentului lui Chris. Plângea în hohote.

Într-un fel sau altul, reușise să oprească un taxi și, după ce aruncase o privire către ea, fără niciun cuvânt, șoferul o ajutase să urce pe bancheta din spate.

Bătuse la ușă, în speranța iluzorie că Chris o putea salva de tot ce i se întâmplase, dar când nu-i deschisese nimeni, se prăbușise pe jos. Acum nu mai știa dacă avea să fie în stare să se mai ridice vreodată.

— Faye? Doamne ferește, ce s-a întâmplat?

În sfârșit.

Faye ridică privirea și o văzu pe Chris apropiindu-se de ea cu grijă. Faye întinse brațele spre ea; plângea acum atât de tare, încât nu mai vedea nimic în fața ochilor.

— Ajută-mă, fu tot ce reuși să îngaime.

Partea a doua

— Cum puteți fi siguri că… el e într-adevăr făptașul?

— În acest stadiu nu vă pot spune nimic, zise polițista fără să o privească în ochi pe Faye.

— Vă rog, mi-am pierdut fiica. Jack n-ar… e drept că am avut problemele noastre, totuși, nu pot să cred că… trebuie să fie o greșeală…

— Chiar n-ar trebui să…

Polițista se uită în jur. Celălalt polițist plecase să-i aducă o ceașcă de cafea lui Faye. Îi zise cu o voce joasă:

— N-am găsit sânge doar în mașină. GPS-ul arată că Jack a fost într-un port de pe malul lacului Vättern în mijlocul nopții. Acolo am găsit o barcă în care sunt pete de sânge, care cel mai probabil provine de la Julienne.

Faye dădu din cap, apoi făcu o grimasă din cauza durerii pe care mișcarea i-o provocă în rănile de pe față. Interogatoriul era înregistrat și știa că n-avea să afle nimic ce nu trebuia să afle. Voiau s-o facă să aibă încredere în femeia cu privirea înțelegătoare din fața ei și să se apropie de ea. Voiau s-o facă să coopereze. Nu înțelegeau că nu era nevoie să joace astfel de jocuri cu ea. Chiar avea de gând să coopereze. Jack nu trebuia să scape.

— Vreți să sunăm pe cineva? Cineva care să vină la dumneavoastră aici?

Faye scutură din cap. Gemu din nou de durere. Fusese bandajată la spital și avea și câteva copci.

— Atunci suntem gata pe ziua de azi. Dar vom reveni cu siguranță cu mai multe întrebări.

— Aveți numărul meu, bâigui Faye.

— În curând sosește preotul. Dacă doriți, puteți merge acasă, firește. Dar nu știu dacă e o idee bună să stați singură acum.

— Preotul?

La început, Faye nu pricepuse ce voia să spună polițista. La ce-i trebuia ei preot?

— Păi, da, știți oamenii care… care se află în situația dumneavoastră au nevoie de consolare, de cineva cu care să vorbească.

Faye ridică privirea și se uită la ea.

— Oamenii ai căror copii au fost uciși, vreți să spuneți?

Polițista ezită, dar în cele din urmă răspunse:

— Da.

O mișcare în pat. Cineva se așezase pe el. Faye se forță să deschidă ochii și întâlni privirea lui Chris. În ea citea îngrijorare și în același timp hotărâre.

— Te iubesc, Faye, dar stai în patul ăsta de două săptămâni. Și imediat cum auzi numele lui Jack sau al lui Julienne, începi să plângi. Nu mai merge așa.

Făcu un semn din cap către ușă.

— Dacă vrei ceva de la mine, n-ai decât să vii să mă cauți. Dacă vrei să mănânci, n-ai decât să vii la bucătărie și să-ți faci de mâncare. În camera asta eu nu mai intru nici dacă mă strigi să-mi spui că Denzel Washington e întins pe pat gol pușcă și cu cătușe la mâini.

A doua zi, Faye își făcu apariția în bucătărie în chiloți și într-un tricou cu Nirvana.

Chris ținea în mână o ceașcă de cafea, iar pe masă stătea deschis un număr din *Vanity Fair*. *O* privi pe Faye pe deasupra cești.

— Găsești de mâncare în frigider. Eu urmez în continuare dieta Lindsay Lohan.

Faye trase un scaun și se așeză.

— Care ce presupune?

— Cafea, țigări și o pilulă de a doua zi.

Zâmbi ironic.

— Ia și mănâncă ceva. Eu plec în curând la muncă. Vrei să vii cu mine?

Faye scutură din cap.

— Rămâi acasă atunci. Uită-te la un film, plângi un pic, plânge-ți de milă. Mă bucur că cel puțin ai ieșit în sfârșit din camera aia. A început să pută acolo.

Faye puse mâna pe brațul lui Chris și o privi în ochi.

— Mulțumesc, zise ea. Pentru tot. Pentru că ești… înțelegi ce vreau să zic.

— Pentru nimic. Poți să rămâi în *casa de Chris* până te pui din nou pe picioare. Atâta vreme cât faci duș regulat.

Faye aprobă din cap. Era o propunere mai mult decât decentă.

Faye se simțea mizerabil. Aproape mahmură. După ce plecă Chris, se așeză pe canapea, își luă telefonul mobil și-l sună pe Jack. Îl sunase în fiecare zi. Pentru că voia să vorbească cu Julienne, firește, dar și mai mult poate ca să-i audă vocea. Era din ce în ce mai iritat de fiecare dată când suna, iar convorbirile deveneau din ce în ce mai scurte. Era ca și cum ar fi vorbit cu un străin.

— Da? o luă el din scurt.

— Bună, sunt eu.

— Am văzut. Julienne nu e aici acum. Tocmai au plecat la grădiniță.

— Au plecat?

Jack își drese vocea. Faye auzea zgomote și voci în fundal.

— N-am reușit s-o duc eu pe Julienne azi, am avut ceva treabă, așa că a dus-o Ylva.

Lui Faye nu-i venea să creadă. De-abia trecuseră două săptămâni și Jack și Ylva se jucau deja de-a mama și copilul. Faye era înlocuită. Dată la o parte. Ca o menajeră sau o bonă oarecare.

Fusese groaznic să n-o vadă pe Julienne, dar până acum nu avusese destulă forță, pur și simplu. Își zisese în sinea ei că era mai bine pentru fiica sa să rămână în mediul ei obișnuit în care se simțea în siguranță și că i-ar fi făcut rău să-și vadă mama zdrobită de durere.

— Alo? zise Jack.

— Trebuie să vin să-mi iau câteva lucruri, spuse Faye, forțându-se să adopte un ton normal. Și vreau s-o văd și pe Julienne.

— Acum nu e momentul cel mai potrivit.

— Pentru ce?

— Să vii să-ți iei lucrurile. Totul e cu fundul în sus acasă. Ne-am… ne-am cumpărat o casă. Și tocmai ne mutăm.

Faye închise ochii. Se concentră asupra respirației. Nu trebuia să se lase înfrântă.

— Unde *vă* mutați?

— În Gåshaga. Destul de aproape de Henrik și Alice, de fapt.

N-a fost planificat, dar noi… hm, a apărut o ofertă superbă pe site-urile imobiliare.

Noi. Se referea la ei cu „noi". Jack și Ylva. Din 2001 fuseseră Jack și Faye, iar acum era *noi* cu altcineva. Faye fu nevoită să pună telefonul jos ca să nu mai audă. Îl cicălise ani de-a rândul să se mute la casă, că avea să-i facă bine lui Julienne, dar Jack nu voise. Îi plăcea să fie aproape de oraș și de birou. Acum însă el și cu Ylva găsiseră „o ofertă superbă pe site-urile imobiliare". Ca prin minune.

— …dă-mi un mesaj cu lucrurile de care ai nevoie și ți le trimit printr-o firmă de curierat.

— Așa am să fac, zise ea cu dinții încleștați. Cum rămâne însă cu Julienne? Trebuie s-o văd.

— De fapt, cred c-ar fi mai bine să aștepți până îți găsești un apartament, dar treacă de la mine acum. Poți să vii săptămâna viitoare, după ce terminăm cu mutatul, zise el cu mărinimie și apoi închise.

Cu ochii minții, Faye o vedea pe Ylva dichisind-o pe Julienne, alintând-o, costumându-se împreună, simțindu-se bine, uitându-se la film, împletindu-i părul. Știa cu siguranță să împletească și în spic. Chiar și varianta pe dos pe care o voia mereu Julienne, dar care nu-i ieșea niciodată lui Faye.

Iar de fiecare dată când închidea ochii, în fața sa apăreau Jack și Ylva. Ylva cu buzele sale perfecte și sânii bombați. Și Jack care o penetra, îi spunea cât era de frumoasă și îi repeta numele printre gemete când ajungea la orgasm.

Culmea ironiei era că Ylva Lehndorf era tot ce ar fi putut să fie Faye, dacă Jack n-ar fi pretins că are nevoie de o soție casnică, care să aibă grijă de el atunci când avea nevoie de ajutor. De ce se răzgândise?

El fusese cel care o transformase în altcineva. O persoană pe care nici măcar ea însăși n-o mai recunoștea. Și dacă nu era soția lui Jack Adelheim, atunci cine era? De-a lungul anilor petrecuți cu Jack, renunțase la toate celelalte roluri, unul după altul. Nu mai rămăsese nimic.

Faye împrumutase mașina lui Chris. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia ținea volanul. Avea s-o întâlnească pe Julienne din nou. În sfârșit.

Pe Lidingövägen traficul era aproape inexistent. Soarele strălucea și cerul albastru era străbătut ici și colo de norișori fini. Urmă instrucțiunile GPS-ului și se opri în fața unei coline. În vârful ei se afla un căsoi de piatră asemănător cu un palat. O construcție fantastică. Exact genul de casă la care visase și ea.

Tesla lui Jack era parcată în fața casei. Câțiva bărbați descărcau lăzi dintr-un camion.

Apăsă pe soneria de la poartă privind în obiectivul camerei de filmat și trebui să aștepte câteva secunde înainte ca poarta să se deschidă cu un zgomot sec. Intră și parcă în spatele camionului.

Un șef de echipă chelios se răsti la ea să mute mașina fiindcă stătea în drum. Faye ridică mâna în semn de scuze și făcu întocmai cum i se spusese.

Julienne îi ieși în întâmpinare alergând și Faye își dădu jos centura și sări afară. Își îmbrățișă fiica, inhalându-i prelung mirosul. Lacrimile amenințau să dea năvală, deși își făgăduise să nu plângă. Să se abțină, indiferent ce s-ar întâmpla.

Jack apăru pe treptele de la intrare. Purta pantaloni de pânză bej și un pulover verde pe dedesubtul căruia ieșea la vedere gulerul unei cămăși bleu. Era mai chipeș ca niciodată.

— Scumpa mea, ce dor mi-a fost de tine! zise Faye sărutând-o pe Julienne pe frunte. Acum trebuie să stau puțin de vorbă cu tati. Nu vrei să te duci să te joci un pic și vin și eu imediat?

Julienne aprobă din cap, o sărută pe obraz și o luă la fugă înapoi spre casă.

Jack îi zâmbea nestingherit. Faye îi cercetă chipul, dar pe el nu se citea nici urmă de vină. O parte din ea voia să-l zgârie pe față. Cealaltă voia să i se arunce în brațe și să-și lipească obrazul de puloverul lui.

— Cum ți se pare? zise el și făcu un gest spre fațada din spatele său.

Era de-a dreptul bizar. Se comporta de parcă nu s-ar fi

întâmplat nimic.

— Trebuie să vorbim, i-o tăie ea scurt.

Adrenalina îi pulsa în corp, făcând-o să se legene înainte și înapoi pe tălpile picioarelor.

— Despre ce?

— Despre ce s-a întâmplat. Despre… despre asta, poftim.

— Trebuie totuși să fi înțeles că avea să se întâmple, nu? Nu pot să cred că te-a luat prin surprindere.

Jack oftă.

— Bine, hai, intră un pic.

Jack intră înaintea ei în casă. Holul era plin de cutii. Doi bărbați cărau o canapea în sus pe trepte.

— Hai să ne așezăm aici, zise el conducând-o printr-un salon spre o verandă acoperită, făcută numai din ferestre și cu vedere la apă.

Faye se așeză pe un scaun pe care nu-l recunoștea. Ylva trebuie să-l fi adus de la ea de acasă. Sau poate cumpăraseră numai lucruri noi. S-a terminat cu vechiturile. Să vină noutățile. Indiferent dacă era vorba de soții sau de mobile.

— Am nevoie de bani, Jack. Nu mult, cât să mă descurc până mă pun pe picioare.

El își coborî privirea și aprobă din cap contemplându-și mâinile.

— Sigur. Îți fac un virament de câteva mii de coroane.

Faye pufni, iar Jack ridică mirat din sprâncene.

În spatele lui vedea apa limpede. Lui Julienne avea să-i placă la nebunie să poată da fuga acolo vara, să facă o baie.

— Trebuie să cumpăr un apartament. Presupun că vrei ca Julienne să se simtă bine când e la mine, nu?

— Nu văd de ce ar fi responsabilitatea mea să-ți plătesc locuința. E treaba ta cum te descurci. Dar, e drept că fiica mea trebuie să se bucure de un anumit standard, chiar dacă pentru maică-sa nu a fost o prioritate să câștige un ban. Îți trimit niște bani ca să poți închiria ceva. Însă îți sugerez să-ți faci rost de un job.

Faye începuse să scrâșnească din dinți. Faptul că era nevoită să vină să cerșească o făcea să se simtă prost. Dar tot avutul lor

era în mâinile lui Jack. N-avea niciun ban pus deoparte și nici job. Trebuia să se gândească la Julienne însă. Rolul de mamă era mai important decât amorul propriu. Trebuia să facă rost de o locuință ieftină, provizorie, până la partaj. Habar n-avea cât îi revenea, însă ar trebui să poată pune mâna pe o parte bunicică din averea lui Jack, nu? Jucase totuși un rol important în acumularea ei. Iar Jack îi spusese că tot ce era al lui îi aparținea, că succesul era meritul amândurora. Cum putea să fi uitat subit?

Faye îl cerceta cu privirea. Avea părut tuns un pic mai scurt decât de obicei. Își aminti de vremurile când tocmai se mutaseră împreună și ea îl tundea în bucătăria apartamentului din Bergshamra. *Indiferent de cât de bogat voi deveni, o să te las mereu pe tine să mă tunzi, atingerea ta e atât de plăcută,* îi zisese. Încă una dintre promisiunile pe care nu le respectase. În ultimii trei ani se tunsese la Marre, cel mai căutat frizer al celebrităților din Stockholm.

— Cum facem cu Julienne? întrebă ea.

— Rămâne aici până îți găsești o locuință decentă, orice altceva e inacceptabil. Se înțelege de minune cu Ylva, deci nu e nevoie să-ți faci griji din pricina asta.

Jack zâmbi mulțumit. Pe fereastra de la verandă se vedeau niște gâște sălbatice care se perindau de-a lungul plajei. Sper că se găinățează mult, își zise Faye în sinea sa.

Își luă privirea de la mersul legănat al păsărilor.

— Te-ai hotărât? întrebă ea încet.

— Cu ce să mă hotărăsc?

— Cu privire la ea. Asta e ce-ți dorești?

Jack se scărpină în frunte. Se holba la ea ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— Nu e foarte evident? zise în cele din urmă. Nu eram fericit cu tine, Faye.

Faye simți o împunsătură în piept, de parcă i-ar fi înfipt un cuțit între coaste. Ar fi vrut să-l întrebe de când o înșela cu Ylva Lehndorf, dar se abținu. N-ar fi făcut față mai multor cuțite înfipte în inimă în același timp.

Se ridică brusc și o strigă pe Julienne.

— O aduci înapoi în seara asta la ora șase, OK?

— Da.

Julienne veni în fugă. Faye o luă de mână și ieșiră din casă. În timp ce scotea mașina din curte, Julienne îi povestea veselă despre noua ei cameră. Era, se pare, „chiar mai frumoasă decât camera prințesei Barbie”.

Faye apăsă accelerația până la podea.

Săptămânile treceau. Se perindau într-o toropeală liniștită. În fiecare seară, Faye împrumuta mașina lui Chris, se ducea pe Lidingö și parca la oarecare distanță de vila magnifică. Prin ferestrele panoramice își putea vedea viața de dinafară, ca într-un film, singura diferență fiind că Faye nu mai era cea care deținea rolul principal. Și că nu mai era viața ei. Jack și Ylva despachetau cutii, beau vin, se sărutau, luau cina, râdeau. În camera lor pâlpâiau lumânări de stearină, cu siguranță împreună cu lumânările parfumate de la Bibliothèque. „Niciodată nimic la reduceri, doar ce-i mai scump", după cum avea obiceiul să zică Jack în glumă, chiar dacă, de fapt, vorbea serios. Câteodată o întrezărea pe Julienne. Mereu singură. Sau cu bona pe care Jack o angajase cu normă întreagă.

Lui Chris îi spunea că dădea doar o tură prin oraș, dar prietena sa o cunoștea prea bine ca să se lase păcălită. Durerea o copleșea în continuare când și când, dar Faye își spunea că avea să treacă. Jack era heroina ei și, după ce avea să depășească sevrajul, își va putea reveni. Cu timpul, durerea avea să dispară. La fel cum se întâmplase și înainte.

Își amintea vag că odinioară fusese cea mai puternică persoană din familie. Acea forță trebuia totuși să mai subziste pe undeva. Nu era posibil ca Jack să-i fi luat chiar și asta.

Faye era așezată la masă, în bucătăria lui Chris, când se auzi telefonul. Era Jack. Preț de o secundă, își imagină că avea să-i spună că totul fusese o greșeală și că avea s-o roage să vină înapoi acasă. Sau că tot ce se întâmplase în ultima vreme nu fusese decât un lung coșmar. L-ar fi primit înapoi fără să clipească. S-ar fi bucurat ca un cățeluș. Ar fi scheunat și ar fi sărit în jurul lui dând din coadă.

Jack îi transmise însă că nu avea să capete niciun ban.

— Acordul prenupțial e în vigoare, își încheie el prelegerea. Iar tu l-ai semnat. Presupuneam că nu poate fi atacat, dar am vrut să verific cu avocații mei mai întâi. Și e într-adevăr valid.

Faye încercă pe cât posibil să-și disimuleze furia, dar auzea singură cât de forțat îi suna tonul vocii.

— Am renunțat la studiile mele la ASE ca să te întrețin când tu și Henrik ați deschis firma. Îți mai amintești? Iar apoi, când am vrut să mă angajez, mi-ai zis că nu e nevoie și să nu-mi fac griji. Mi-ai promis că acordul prenupțial e o simplă formalitate. Pentru consiliul de administrație. Că aveam cu siguranță să primesc partea care mi se cuvenea. Ideea în sine pentru structura firmei a fost a mea!

Jack nu răspundea.

— Asta-i opera ei, nu-i așa? zise ea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ea, Ylva, nu vrea să-mi revină niciun ban. Nu ți se pare că m-ați înjosit îndeajuns? Nu mai am nimic, Jack. Mi-ați distrus viața.

— N-o amesteca pe Ylva. Sunt banii mei, eu i-am câștigat în timp ce tu te-ai lăfăit acasă. Doar nu-ți închipui că banii se câștigă la prânzuri prelungite la Riche împreună cu fetele.

Jack pufni.

— Pune-te dracului pe muncă, la fel ca oamenii de rând. Trezește-te un pic la realitate. Restul lumii n-are parte doar de vacanță, așa cum ai avut tu în ultimii ani. În timp ce eu am muncit din greu ca să asigur traiul familiei.

Faye făcu un efort să rămână calmă. Inspiră. Apoi expiră. Refuza să creadă că el avea să tragă pur și simplu o linie peste toți anii lor împreună. Peste tot ce trăiseră și făcuseră.

Jack îi întrerupse șirul gândurilor.

— Dacă continui să cauți ceartă, am să te distrug. Lasă-ne în pace și pe mine și pe Ylva.

Faye rămase cu telefonul în mână multă vreme după ce Jack închisese. Apoi, spre marea sa mirare, începu să urle. Un strigăt primordial, pe care nu-l mai auzise de mulți, mulți ani, dintr-o altă viață. Acum vibra între pereți ca un ecou violent.

Strigătul încetă și Faye începu să gâfâie. Se lăsă pe spate. Durerea provocată de spătarul tare al scaunului îi dădea satisfacție. Furia care o străbătea ca o forță primitivă era binevenită.

Simți întunecimea atât de cunoscută curgându-i prin toți porii, întunecimea pe care reușise s-o uite. Se prefăcuse că nu

existase niciodată, că nu făcuse niciodată parte din ea. Acum însă începea să-și amintească încetul cu încetul cine era, cine fusese.

Ura era foarte familiară și îi dădea o senzație de siguranță. O înfășură într-o pupă călduță, îi dădea scop și sens, o ajuta să-și recapete echilibrul. O să-i arate ea lui Jack. O să se ridice.

Faye luă metroul pentru prima dată după mai mulți ani. Se urcă la stația Östermalmstorget, merse până la Norsborg și apoi înapoi. Coborî la T-centralen și rătăci prin piața Sergelstorg, unde traficul de droguri încă își urma cursul, la fel ca atunci când se mutase la Stockholm, în urmă cu treisprezece ani.

Dar Stockholmul părea un oraș nou. Erau atâtea de văzut și de descoperit acum, când nu mai trebuia să țină seama de vorbele lui Jack cum că „nu se cade". Faye avea 32 de ani, dar se simțea renăscută.

În dreptul plăcii memoriale a lui Olof Palme traversă strada Sveavägen.

La o terasă de lângă cimitir, câteva suflete curajoase stăteau aplecate deasupra halbelor de bere, fumând în adierea primăvăratică a vântului. Săraci, șomeri, proscriși. Niște pramatii, după cum ar fi zis Jack.

Faye deschise ușa și intră înăuntru. Barmanul ridică din sprâncene, cercetându-i paltonul care se vedea că era scump. Jack o lăsase cel puțin să-și păstreze hainele când golise apartamentul.

Comandă o bere și se așeză într-un colț. Avea un gust slab, de parcă ar fi fost diluată. Gândurile i se rostogoleau în minte. Cât de înjosită fusese de fapt? Oare tot ce îi spusese Jack fusese o minciună? Ylva era oare singura sau mai fuseseră și altele? Erau lucruri la care nu avusese puterea să se gândească până acum. Simțea nevoia să cultive acest gând, să-și hrănească furia. Bineînțeles că fuseseră și altele. Doar îl cunoștea pe Jack. De fapt.

Scoase mobilul din geantă și o sună pe Alice.

— Ai câteva momente la dispoziție? întrebă Faye când Alice răspunse în cele din urmă.

Faye îi auzi ezitarea.

— Vreau să te întreb câteva lucruri. Și vreau să-mi răspunzi sincer.

— Așteaptă puțin…

În fundal, țipetele copiilor se auzeau și mai tare. Alice o strigă pe bonă, închise o ușă și zgomotul începu să se estompeze.

— OK, te ascult, zise ea.

— Sunt convinsă că ești la curent cu ce s-a întâmplat cu Ylva. Presupun că durează de ceva vreme. Vreau să știu de când și dacă au mai fost și altele.

— Faye, eu…

— Nu mai mânca rahat, Alice. E clar că ai știut tot timpul. Nicio problemă. Nu caut ceartă. Vreau doar să aflu adevărul.

Alice rămase tăcută un timp. Faye îi acordă acest răgaz. În cele din urmă, Alice respiră profund.

— Jack te înșală de când îl știu eu pe Henrik. Cu toată lumea, Faye. Fute pe oricine are puls. Câteodată îmi venea să-ți trântesc adevărul în față, să te cobor de pe piedestalul pe care stăteai și-l judecai pe Henrik. Și pe mine. Dar n-am făcut-o niciodată. Pentru că știu ce înseamnă.

Alice tăcu. Înțelesese probabil că se dăduse de gol, indiferența pe care o afișase cu atâta ardoare până acum era, de fapt, falsă. Indiferență în care Faye nu crezuse niciodată.

Faye așteptă să se decanteze ceea ce auzise. Nu durea atât de tare cum își imaginase. Se simțea mai degrabă ușurată. O parte din ea știuse deja cum stăteau lucrurile.

— Îmi pare rău, zise Alice un pic nesigură.

— E în regulă. Bănuiam.

— Nu-i spui nimic lui Jack despre convorbirea asta, da?

— Îți promit.

— Mulțumesc.

— Ar trebui să-l părăsești pe Henrik, continuă Faye sec și la obiect. Suntem prea bune pentru rahatul ăsta ca să fim călcate în picioare și abuzate așa. Cred că vei înțelege asta într-o zi. Eu n-am făcut-o voluntar, dar adevărul m-a ajuns din urmă acum. Iar după ce treci prin asta și te ridici, te simți de-a dreptul eliberată.

— Dar eu sunt fericită.

— Și eu eram. Sau cel puțin așa credeam. Însă timpul ne ajunge pe toți din urmă, Alice. Mai devreme sau mai târziu, o să te trezești și tu în situația mea. Știi asta, nu?

Faye închise fără să mai aștepte răspunsul lui Alice. Știa că prietena sa nu avea răspuns. Că nimic din ce-i spusese nu reprezenta o noutate pentru Alice, care cu siguranță se

confrunta cu aceleași gânduri de o mie de ori pe zi. Asta era însă problema lui Alice. Nu a ei.

Ea era pregătită de război acum.

Faye știa că deținea în arsenalul său o armă sublimă, și anume feminitatea sa. Asta îi făcea pe bărbați să o subevalueze, să o privească doar ca pe un obiect și să-i jignească inteligența. Jack n-avea cum să câștige acest meci. Era mai deșteaptă decât el. Fusese dintotdeauna. Îl lăsase doar să uite asta și uitase și ea.

Dar acum avea să-i aducă aminte. Avea să le aducă aminte amândurora.

Pentru început, era nevoită să-l lase să creadă că totul era ca de obicei – că ea era aceeași Faye supusă, îndrăgostită până peste urechi și naivă. Asta era simplu. Jucase acest rol atâta amar de vreme, încât îl știa pe de rost.

Pe ascuns însă, avea să-și deschidă propria firmă, să devină bogată și în cele din urmă să-l distrugă pe Jack. Deocamdată, nu știa cum să procedeze și avea și câteva chestiuni practice de rezolvat. În primul rând, avea nevoie de o locuință. Nu mai putea să profite de ospitalitatea lui Chris. Rămânea de văzut doar unde își putea găsi ceva. Era prea lefteră pentru centru, dar în același timp nici nu se putea muta prea departe de grădinița lui Julienne. În plus, trebuia să adune capital, să revină în formă, să-și aducă la zi cunoștințele din domeniul finanțelor, să-și creeze o rețea de relații. Avea o mie de lucruri de făcut. O mie de obiective de atins înainte de a-l putea distruge pe Jack. Se simțea entuziasmată.

— Îmi dați, vă rog, o foaie de hârtie? îl rugă pe barman. Și un pix.

Barmanul îi puse un pix pe bar și arătă cu degetul spre un teanc de șervețele. Faye făcu o listă cu lucrurile pe care trebuia să le rezolve. După ce termină, îl sună pe Jack ca să încheie o pace temporară. N-avea nicio reținere, nu era decât un joc. O primă mutare în partida de șah. Avea nevoie de un armistițiu pentru a-și aduna forțele și a se putea regrupa.

Puse la înaintare vocea sa catifelată și un pic vulnerabilă. Așa cum și-o amintea el.

— Am fost atât de tristă, zise ea. De asta m-am purtat așa de

urât cu tine. Dar acum mi-am revenit, mi-am dat seama că ai avut dreptate în multe privințe. Mă ierți?

Luă o gură de bere. Era pe terminate și Faye îi făcu semn barmanului să-i mai aducă una.

— Da, înțeleg că ți-a fost greu, zise Jack cu un amestec de mirare și mărinimie pompoasă.

Faye bău ultima gură de bere în același moment în care una nouă îi fu pusă în față. Desena cerculețe în spumă. Își aduse aminte de inimioara pe care Chris i-o desenase odinioară în condensul de pe halbă.

— Mi-a fost. Dar nu e nicidecum o scuză. Am să fac un efort. De dragul lui Julienne. Și pentru tine. Mama fiicei tale nu trebuie să se comporte nedemn și să te sâcâie cu privire la bani. Nu știu ce m-a apucat. Nu am… nu am fost eu însămi.

Faye tăcu, dându-și seama că poate exagerase. Dar Jack nu auzise altceva decât confirmarea a ceea ce el susținuse încă de la început, și anume, că el era cel care avea dreptate și nu ea.

Jack voia să se vadă ca fiind eroul, personajul nobil. Iar Faye îi dădea acum ocazia să-și confirme această imagine despre sine însuși. Așa cum făcea întotdeauna toată lumea din jurul lui.

— E în regulă. Încearcă doar să nu mai fii așa… așa de ostilă, zise Jack.

După ce termină convorbirea, Faye își bău berea și comandă încă una. Nu mai avea cine să-i facă observație, începu să chicotească și nu se mai putea opri. Amețită de băutură și de libertate.

Vila roșie cu două etaje fusese construită în anii douăzeci și se afla într-un cartier idilic de case din Enskede. Faye deschise poarta vopsită în verde, trecu pe lângă o grădină bine îngrijită și sună la ușă.

Femeia din prag avea pomeții obrajilor înalți și bine conturați, părul alb prins într-un coc și purta pantaloni de stofă și un pulover negru cu guler rotund. Ținuta corpului îi era dreaptă, aproape militărească. Îi întinse o mână noduroasă.

— Kerstin Tellemark. Intră, zise ea și îi făcu loc.

Faye fu condusă printr-un hol mic cu fotografii alb-negru până într-un salon mobilat cu gust. Tablouri vechi cu motive maritime sau cu peisaje decorau tapetul maroniu, lângă un perete se afla o canapea veche, iar într-un colț un pian.

— Ce casă frumoasă, zise Faye, sincer încântată.

— E cam desuetă, răspunse Kerstin ca și cum ar fi vrut să se scuze, dar Faye observă că îi căzuse bine complimentul. Vrei o cafea?

Faye scutură din cap.

— Bine atunci. Deci tu și cu fiica ta vreți să locuiți aici?

— Da, o cheamă Julienne și are patru ani.

— Divorț?

Faye aprobă din cap.

— Fără complicații?

— Nu.

Kerstin ridică din sprâncene.

— Lucrezi?

— Nu încă. Dar o să-mi găsesc de muncă. Am… am studii de ASE. Trebuie doar să mă pun pe picioare mai întâi.

Kerstin se ridică și o conduse pe Faye pe trepte în sus. La etaj se aflau un salon de dimensiuni mai mici și două dormitoare. Era perfect, exact ce îi trebuia.

— Cinci mii de coroane pe lună.

— Îl iau.

Două zile mai târziu, Chris o ajută să se mute. Kerstin stătea pe scări cu brațele încrucișate și le privea cărând înăuntru cele

trei cutii care conțineau tot avutul lui Faye. Majoritatea hainelor pe care le luase din apartament le vânduse într-unul dintre second-handurile mai răsărite de pe Karlavägen. Ca să mai facă rost de niște bani.

Nu mai voia să primească nimic de la Jack. Doar să ia de la el. Avea să fie mai distractiv așa.

După plecarea lui Chris, Kerstin bătu la ușă. Faye tocmai își despacheta hainele și o invită înăuntru, dar Kerstin rămase în prag.

— Fiica de care vorbeai unde e?

— La tatăl ei. Vine peste câteva zile, zise Faye în timp ce întindea o cămașă.

— Te-a părăsit?

— Da.

— A cui a fost vina?

— Vina?

— E mereu vina cuiva.

— Atunci a fost vina lui. Și-a băgat pula în tot și-n toate, iar eu am fost prea proastă să-mi dau seama.

Faye tresări când își dădu seama ce spusese, dar Kerstin se mulțumi să aprobe din cap.

Faye așeză hainele pe umerașe în șifonier, dădu cu aspiratorul, puse lenjerie nouă pe pat și se întinse pe spate, cu mâinile încrucișate la ceafă. Trebuia să-și găsească ceva din care să-și câștige traiul. Rapid. La început doar ca să poată supraviețui. Ca să-i poată plăti chiria lui Kerstin și ca să cumpere mâncare și cele trebuincioase lui Julienne. Dar trebuia să fie ceva atât de flexibil, încât să-i permită să conceapă un plan de afaceri în același timp. Nu putea deci să aibă un șef care s-o controleze în orice moment.

Faye se duse la fereastră. Un bărbat blond la vreo 50 de ani plimba un rhodesian ridgeback mare care părea să răspundă la numele „Hasse". Câinele se smucea și trăgea de lesă, iar bărbatul făcea eforturi semnificative ca să rămână în picioare.

Faye zăbovi cu privirea asupra lor.

Câteva ore mai târziu, Kerstin o întâmpină pe Faye cu o

invitație la cină. Făcuse pârjoale cu cartofi și sos brun. Pe masa rotundă din bucătărie scosese gem de merișoare și castraveciori murați.

— E delicios, zise Faye.

— Mulțumesc.

Kerstin mai puse încă o porție în farfuria lui Faye.

La fereastră se afla o fotografie cu Kerstin în tinerețe. Avea părul șaten, tunsoare paj și purta o rochie scurtă, albă.

Kerstin urmări privirea lui Faye.

— Londra, pe la sfârșitul anilor șaizeci. Eram bonă la o familie și îndrăgostită de un englez, lordul Kensington. Au fost niște ani frumoși.

— De ce n-ai rămas acolo?

— Pentru că mama lordului Kensington, lady Ursula, nu vedea cu ochi buni faptul că singurul său fiu voia să trăiască cu o bonă suedeză. Câțiva ani mai târziu, s-a căsătorit cu o fată de familie bună pe care o chema Mary.

— Ce păcat, zise Faye.

— Asta e. Nu pot să mă plâng.

— Te-ai căsătorit vreodată?

— Da. Cu Ragnar.

Kerstin își întoarse privirea. Se trase de gulerul puloverului, aparent fără să-și dea seama.

Faye o privi câteva clipe, apoi se uită cercetător împrejur. Nu vedea nicio poză cu Ragnar. Sau cu Ragnar și Kerstin.

Tacâmurile scoaseră un clinchet surd când Kerstin le puse pe farfurie. Se ridică, dispăru în living și se întoarse cu o fotografie. O așeză pe masă în fața lui Faye. În fotografie se vedea un bărbat la bustul gol și în pantaloni scurți albi, stând într-un șezlong.

— Ragnar, zise ea. La Palma în 1981.

— E o fotografie frumoasă, remarcă Faye. Trebuie să fie greu să pierzi pe cineva cu care ai trăit atât de mult. Cât timp a trecut de când s-a stins?

— S-a stins?

Kerstin făcu ochii mari și o privi fără să înțeleagă ce voia să spună.

— Nu, nu, Ragnar e încă în viață. Ticălosul putrezește într-un azil din Södermalm.

— Nu înțeleg.

— A făcut un accident vascular cerebral acum. Trei ani.

— Și de atunci locuiești singură?

Kerstin dădu aprobator din cap.

— Da. Dar mă simt bine așa, zise ea și băgă un cartof în gură. E liniște și pace. Singurul lucru care-mi deranjează liniștea și tihna sufletească e că ticălosul ăla încă mai respiră.

Se uită la fotografie. Apoi o întoarse pe dos și spuse:

— Mai ia o pârjoală. Mâncarea bună e ca un balsam pentru suflet.

Faye aprobă din cap și luă tava din mâinile lui Kerstin. Nu mai mâncase ceva gustos de o grămadă de vreme.

În dimineața următoare, Faye se trezi devreme. Coborî treptele scârțâitoare și fu întâmpinată de mirosul de cafea proaspăt făcută.

Kerstin se trezise deja. Citea ziarul *Dagens Nyheter,* iar în fața ei se afla și un exemplar nedesfăcut din *Dagens Industri.* Fotografia lui Ragnar care rămăsese pe masă cu o seară înainte dispăruse.

— Bună dimineața, zise Kerstin. Ia-ți o ceașcă.

Faye se așeză la masă și se întinse după *Dagens Industri.* Citi editorialul. Apoi o dezbatere. Pe pagina următoare, dădu nas în nas cu chipul lui Jack. Tresări, vru să dea pagina instinctiv, dar privirea îi fugi automat la titlu. Apă la moară. Îi dădea apă la moară.

Titlul era *Adelheim neagă zvonurile privind cotarea la bursă.* Kerstin trebuie să fi auzit cum trăsese aer în piept, căci își ridicase privirea din ziar și o scruta.

— Vești proaste? întrebă ea.

— Nu-i nimic. Doar o persoană pe care am cunoscut-o odinioară.

În articol, Jack dădea o declarație scurtă în care afirma că nu era probabil ca firma Compare să fie cotată la bursă. Confirma însă că directoarea financiară, Ylva Lehndorf, părăsise firma și începuse să lucreze pentru serviciile muzicale Musify. Jack explica mai departe că fusese o hotărâre de comun acord și îi ura Ylvei mult succes în noua carieră. Niciun cuvânt despre faptul că trăiau împreună. Se știa cu siguranță, dar *Dagens Industri* era un ziar serios care nu amesteca bârfele despre viața privată cu afacerile.

Deja a început s-o schimbe pe Ylva, își zise Faye în sinea ei. Următorul pas era s-o facă să nu mai lucreze deloc. Faye nu prea știa cum să reacționeze. Să se bucure? Să-i pară rău? Într-un fel, ar fi fost mai simplu dacă ar fi fost convinsă că Ylva era într-adevăr mai bună decât ea. Mai inteligentă, mai puternică. Dar Ylva începuse deja să se supună. Ceea ce îi întărea impresia că nu era altceva decât curva lui Jack. Cumpărată cu banii și șarmul lui Jack.

Faye frunzări din nou articolul, apoi dădu pagina. Deocamdată nu știa ce anume îi putea fi de folos, nu avea niciun plan clar. Se mulțumea deci să adune informații.

— Ce planuri ai pentru azi? întrebă Kerstin.

— Aveam de gând să ies la o plimbare. Apropo, știi cumva dacă e vreun loc prin apropiere unde să pot lipi niște afișe?

— Afișe?

— M-am gândit să încep o mică afacere.

— Zău?

Kerstin puse ziarul pe masă și o scrută pe Faye cu privirea.

— Da, ca îngrijitoare de câini. Aproape toată lumea din cartier pare să aibă câine. Pot să-i scot la plimbare în timpul zilei până mă hotărăsc ce vreau să fac. Ca să mai câștig un ban, simplu și rapid. Rămâne de văzut cum procedez pe urmă. Dar cel puțin câștig un pic de timp.

Kerstin o cercetă cu atenție. Apoi se întoarse la ziarul său.

— Încearcă la biblioteca din Dalen, îi sugeră ea.

Faye listă douăzeci de afișe pe care le lipi în locuri strategice peste tot în Enskede. Se gândea la ce-ar fi zis Alice și prietenii ei dacă ar fi văzut-o. Spre bucuria ei, își dădu seama că nici măcar nu-i mai păsa. Nu-și putea permite un abonament la o sală de sport, iar plimbatul câinilor avea să-i ofere posibilitatea de a face mișcare ca să scape de kilogramele în plus. În același timp, avea să facă rost de bani, lucru de care, de asemenea, avea nevoie pentru a putea merge mai departe.

Chris i-ar fi împrumutat bani fără să clipească, dacă ar fi rugat-o. Dar Chris o ajutase deja destul. Faye trebuia să se descurce de una singură acum, ca să-și dovedească sieși și tuturor celorlalți de ce era în stare. Era prima dată după mulți ani când se simțea pregătită de luptă. În cele din urmă, se dovedise că trecutul era un atu. Și nu doar un coșmar care o făcea să se trezească leoarcă de transpirație, cu imaginea lui Sebastian pe retină. La tatăl său refuza să se gândească. Atâta stăpânire de sine mai deținea încă.

Grăbi pasul, se opri lângă un stâlp de iluminat din fața unei vile văruite în galben și scoase rola de scotch pe care o

cumpărase de la supermarket.

Pe o trambulină de pe gazonul din fața vilei galbene săreau două fete de vârsta lui Julienne. Râdeau și țipau.

Faye le privi îndelung.

De câte ori vor fi înșelate? De câte ori le vor fi spulberate visurile? În fața lor, se întindea un lung șirag de perle ce reprezentau răutățile la care aveau să le supună bărbații. Să joace rolul secundar, să fie judecate după felul cum arată, să facă eforturi pentru a fi acceptate, pentru a plăcea – toate acestea erau experiențe care uneau femeile de toate vârstele și din toate timpurile, pretutindeni în lume.

Atunci avu o revelație. Avea la dispoziție o întreagă armată. Care de-abia aștepta să atace. Majoritatea femeilor – indiferent cât de bogate și de succes sunt – au fost înșelate de un bărbat. Majoritatea au un fost iubit, un ticălos care le-a înșelat, un mincinos, un trădător care le-a frânt inima și le-a călcat-o în picioare. Un șef care a preferat să-l promoveze pe colegul de lângă doar pentru că e bărbat, deși avea calificări mai slabe și era mai puțin competent. Ca să nu mai vorbim de comentariile și mâinile plimbărețe la petrecerea de Crăciun a firmei. Majoritatea femeilor au răni de război. Într-un fel sau altul.

Și totuși, tac. Lasă de la ele. Sunt mărinimoase. Dau dovadă de înțelegere și iartă. Îi consolează pe copii când el nu apare, așa cum a promis. Trec peste insulte. Continuă să-i invite pe părinții lui la aniversările copiilor, deși i-au ținut partea la divorț și mai și comentează jovial că noua lui parteneră e fantastică. Pentru că așa sunt femeile. Întorc furia înăuntru. Spre ele însele. Nu se lăfăie în prim-plan și nici nu cer să li se facă dreptate. Fetele bine-crescute nu se bat. Fetele bine-crescute nu ridică vocea. Sunt lucruri care le sunt inoculate femeilor din fragedă pruncie. Femeile primesc, acceptă, poartă răspunderea tuturor relațiilor, își înghit mândria și se sub- apreciază până la limita distrugerii.

Faye nu era prima femeie din istoria lumii care fusese înjosită de soțul ei, tratată ca o idioată, înlocuită cu o versiune mai tânără.

Până aici v-a fost, își zise Faye. Împreună suntem puternice și nu mai vrem să ne ținem gura.

Faye nici n-apucă bine să intre în casă că telefonul începu deja să sune. În aceeași seară, o mai contactară încă patru proprietari de câini ca s-o întrebe dacă avea timp să se ocupe de câinii lor. Instinctul o ghidase în direcția cea bună. Exista o cerere crescută pentru serviciul pe care îl oferea.

De la parter ajungea până la ea zăngănitul oalelor din bucătărie. Faye se oferise să pregătească cina, dar Kerstin insistase să se ocupe ea. Fusese totuși de acord ca Faye să contribuie în fiecare lună cu două mii de coroane la cheltuielile comune pentru mâncare. Era o soluție care le mulțumea pe amândouă.

Faye porni laptopul, deschise Excelul și alcătui un orar simplu pentru noua ei activitate. A doua zi avea deja două programări. Cerea o sută douăzeci de coroane pe oră. După ce termină orarul, își înregistră un PFA. Iar pentru ziua în care urma să-și transforme firma în societate pe acțiuni, avea numele deja ales.

Ploua cu găleata. Apa îi intrase pe sub palton și simțea umezeala peste tot. Faye nici măcar nu-și mai aducea aminte de ultima dată când fusese atât de udă. Zorro și Alfred trăgeau de lese, aparent nepăsători că ploua.

Dacă cineva i-ar fi spus cu câteva luni în urmă că avea să-și serbeze ziua de naștere pe o ploaie torențială împreună cu doi golden retrieveri, ar fi zis că a luat-o razna.

Viața ne poartă însă pe cărări neașteptate, iar Faye știa mult prea bine lucrul ăsta.

În ultimele săptămâni își crease noi obiceiuri. Se trezea în fiecare zi la cinci și jumătate, făcea un duș, mânca un mic dejun constând dintr-un ou cu pastă de icre și ieșea. De la două ieșiri cu câinii, ajunsese rapid la opt, iar unii dintre stăpânii câinilor făceau chiar câte două rezervări pe zi. Iar Kerstin nu avusese nimic împotriva ideii ca Faye să se ocupe de câini și acasă în anumite seri.

Faye strănută. De-abia aștepta să ajungă acasă și să intre în cada cu apă fierbinte, așa cum făcea în fiecare zi după ultima

ieșire.

— Cred că e de ajuns acum, băieți, zise ea în timp ce ploaia se întețea.

După ce predă câinii stăpânei, doamna Lönnberg, Faye se îndreptă spre casă cât putu de repede. De mult nu-și mai simțise picioarele atât de obosite.

Deschise ușa cu grijă, ca să n-o deranjeze pe Kerstin, care citea de obicei la ora asta, și o luă pe scări în sus. Când intră în baie, descoperi cada gata pregătită. Pe chiuvetă se afla o vază cu un buchet de flori proaspăt culese din grădină.

Kerstin apăru în spatele ei.

— Mulțumesc, îi șopti Faye.

— M-am gândit că ți-ar putea fi de ajutor, zise ea. E… am ceva pentru tine. Un mic cadou. E pe masa din bucătărie.

— De unde știai?

— Că e ziua ta? Scrie în contractul de închiriere. Sunt eu bătrână, dar oarbă nu sunt. Bagă-te în cadă acum.

Când ieși din cadă, îi chiorăiau mațele de foame.

Se strecură pe scări în jos, deschise frigiderul și scoase câteva ouă fierte pe care le tăie felii și le dădu cu pastă de icre din belșug. Se așeză la masă cu sandviciurile cu pâine crocantă pe o farfurioară și deschise pachetul verde.

Era o pereche de adidași Nike negri.

Lui Faye îi dădură lacrimile.

Se încălță cu ei și făcu câțiva pași prin salon. Erau moi și îi veneau perfect. Se opri în fața ușii de la dormitorul lui Kerstin. Pe sub ușă răzbătea o dâră de lumină, așa că ciocăni.

Kerstin era întinsă pe pat, cu o carte în mână. Faye se așeză pe marginea patului și ridică un picior ca să-i arate cum îi veneau adidașii.

— Se potrivesc perfect, mulțumesc.

Kerstin închise cartea și și-o puse pe burtă.

— Ți-am povestit cum l-am întâlnit pe Ragnar?

Faye scutură din cap.

— Eram secretara lui. Era căsătorit. Cu zece ani mai mare decât mine, director și milionar. Avea un zâmbet care aproape mă făcea să leșin. Mă invita la prânz în locuri selecte, îmi oferea

flori, mă copleșea cu complimente.

Făcu o pauză. Își trecu mâna peste plapumă.

— M-am îndrăgostit. Și el. Până la urmă și-a părăsit soția, care a luat copiii și a plecat din vila lor. Iar eu, naiva de mine, m-am mutat la el. Mi-am dat demisia, îmi petreceam zilele jucând tenis, făcând menajul și ocupându-mă de Ragnar. Vara călătoream în Spania și Grecia, într-un an am fost în Statele Unite. Așa au trecut patru ani. Cinci. Șase. N-aveam îndeajuns de multă minte încât să-mi fie măcar rușine pentru ceea ce-i făcusem fostei lui soții. N-aveam curajul să-l confrunt când vedeam cum se poartă cu ea și cu copiii lor. Dimpotrivă, eram ușurată că nu eram nevoită să-l împart cu ei. Îmi ziceam în sinea mea că asta meritau. Că nu-l iubiseră niciodată așa cum îl iubeam eu.

Își umezi buza inferioară cu limba.

— Restul… restul a apărut pe nesimțite. Întunecimea. Violența. Primele dăți mi-am zis că erau niște întâmplări izolate. Își cerea scuze. Îmi dădea explicații. Iar eu le acceptam bucuroasă. Treptat însă, ocaziile au început să se înmulțească. Iar eu n-am putut să ies din cercul vicios. Nu mă întreba de ce, habar n-am.

Kerstin tuși, ducându-și mâna încleștată la gură.

— N-am avut curajul să plec, continuă ea.

Avea vocea slabă și puternică în același timp.

— Deși am ajuns să-l urăsc cu fiecare fibră din corp. Cu infidelitățile puteam să trăiesc. Nu însemna nimic în comparație cu trupul meu din ce în ce mai zdrobit. Și ce mi-a luat. Noi… eu așteptam un copil. Dar m-a bătut așa de rău, că am pierdut sarcina. După asta, i-am dorit moartea. În fiecare secundă visez să-l văd mort. Să nu mai respire. Când a făcut accidentul vascular cerebral, la început n-am vrut să chem ambulanța. Stăteam și mă uitam la el cum se zvârcolea pe podea. La ochii care mă rugau să-l ajut. Mă bucuram să-l văd vulnerabil, dependent de ajutorul meu. Aveam de gând să-l las acolo, dar un vecin îl auzise țipând și a sunat la ușă. Am fost nevoită să deschid și până la urmă a trebuit să chem ambulanța. Mi-am jucat foarte bine rolul de soție șocată, dar când l-au băgat pe

Ragnar în ambulanță, am văzut în ochii lui că înțelesese. Și că avea să mă omoare dacă își revenea vreodată.

Faye nu-și dădea seama dacă femeia din fața ei credea că ceea ce îi povestea avea s-o șocheze, dar brutalitatea bărbaților n-o mai mira de mult.

Kerstin își aranjă o șuviță albă care i se rătăcise pe chip.

— Știu cine ești, zise ea. Și înțeleg ce s-a întâmplat, mai mult sau mai puțin. Ai fost căsătorită cu Jack Adelheim.

Faye încuviință din cap.

Kerstin mângâie cuvertura. Apoi își întoarse privirea spre Faye.

— Înțeleg că pregătești ceva. Te-am văzut cu caietele, listele și schițele tale pentru viitor. Zi-mi ce vrei să fac și am să încerc să te ajut.

Faye se săltă pe pat. Își sprijini capul de spătar și o cercetă cu privirea pe femeia la care stătea în gazdă. Ceea ce îi povestise aceasta era impresionant, deși Faye își dăduse deja seama de felul cum stăteau lucrurile. Faptul că și Kerstin suferise la rândul ei era mai presus de orice îndoială, dar era oare de încredere? Faye știa că va avea nevoie de ajutorul altora și se hotărâse să aibă încredere în suratele sale. Dar asta nu însemna că toate femeile erau de încredere. Nu era atât de naivă. Însă ura din vocea acestei femei mai în vârstă era la fel de întunecată ca și a sa. Așa că închise ochii, își luă avânt și îi explică pe îndelete cum avea să facă astfel încât să-l distrugă pe Jack.

Planul se încropise în timpul orelor lungi de plimbări cu câinii prin cartier, ore în care putuse să-și pună strategia la punct în liniște.

Kerstin asculta și încuviința din cap. Din când în când zâmbea.

— Mă pricep la organizare. O să-ți fiu de mare ajutor, zise ea.

Sec. La obiect. Apoi își luă cartea și continuă să citească. Faye interpretă gestul ei ca pe un semnal că era momentul să se retragă.

Totul se pusese în mișcare. Fără drum de întoarcere. Și nu mai era singură.

Cu ajutorul lui Kerstin, Faye își extinse activitatea. Lunile treceau și firma se dezvolta. Angajaseră încă două femei cu jumătate de normă, își măriseră perimetrul de acțiune și modificaseră beciul ca să poată ține câini acasă peste noapte.

Kerstin o ajuta pe Faye cu partea administrativă, iar ce nu știa să facă, după toți anii în care fusese casnică, învăța acum de pe internet. Era eficiența întruchipată și cu ajutorul ei, începură rapid să facă profit. Era nevoie de timp ca să adune capitalul care îi trebuia lui Faye. Obiectivul era două sute de mii de coroane. Dar Faye se hotărâse să aibă răbdare, n-avea decât să dureze atât cât avea să dureze.

Bineînțeles că nu putea să adune acest capital doar din veniturile firmei sale, însă investea fiecare coroană în plus. Studia ziarele financiare și urmărea toate sursele mari de știri, ca să fie la zi și să poată folosi aceste informații când făcea investiții. Avea un talent înnăscut pentru economie, dar nu-și asuma riscuri exagerate. Se menținea la un nivel la care, încetul cu încetul, capitalul i se mărea.

Slăbise cincisprezece kilograme din momentul când Jack îi spusese că voia să divorțeze. Nu că i-ar mai fi păsat, dar îi cunoștea slăbiciunile lui Jack. Slăbiciunile bărbaților. Să piardă în greutate era un pas necesar în atingerea obiectivului pe care și-l fixase.

Vechile ei haine atârnau pe ea acum și Kerstin fusese nevoită să-i mai facă niște găuri în cureaua care-i ținea blugii sus. Când Kerstin îi spunea că merita să-și cumpere haine noi, Faye râdea doar. Nici în ruptul capului. Două sute de mii. Înainte de a-i avea, nu voia să cheltuiască niciun bănuț pe lucruri neimportante.

Faye începuse să o țină pe Julienne la ea o săptămână din două încă de când se mutase la Kerstin, dar acum apăreau semnale clare că Ylva Lehndorf se plictisise să se joace de-a mama și copilul în vila de pe Lidingö. Iar Jack nu era interesat să o țină pe Julienne la el mai mult decât era necesar și Faye știa asta. Faptul că-i îngrădise accesul la fetiță nu fusese altceva decât încă o metodă de a o prigoni. Jack suna acum din ce în ce

mai des ca s-o întrebe dacă nu putea să se ocupe de Julienne.

Kerstin era în al nouălea cer cu un copil în casă. Făcea tot ce-i cerea fetița și o ducea cu mare plăcere la grădiniță dimineața.

Faye și Kerstin aveau grijă de Julienne împreună. Ca o mică familie. Când Faye întreba dacă Julienne nu-i ocupa prea mult timp, Kerstin o privea ca și când ar fi fost nebună.

— Fiica ta e fata pe care mi-am dorit-o dintotdeauna, în sfârșit nu mai sunt singură, zise ea arătând cu degetul spre Julienne, care stătea ghemuită și desena în living. E un miracol, un înger și mă ia cu frică atunci când mă gândesc la ziua când veți pleca de aici.

Faye își dădu seama cu uimire că și ea simțea la fel.

În lumina soarelui de august, Faye și Chris se plimbau pe lângă stadionul din Enskede cu trei câini: un Schnauzer pitic și doi golden retrieveri. Spre uimirea amândurora, Chris îl ținea de lesă pe schnauzerul pitic pe care îl chema Ludde. Prietena ei detestase dintotdeauna animalele.

— Cred că aș vrea să-mi iau și eu unul din ăsta, zise ea. Ca să nu mai trebuiască să vânez bărbați cu care să-mi trăiesc viața.

— Nu-i o idee rea, observă Faye. Acum că am termeni de comparație, trebuie să recunosc că prefer câinii bărbaților în toate zilele săptămânii.

— Apropo de neandertalieni. Cum te simți? Pari chiar super încântată.

Faye o privi în ochi.

— Așa și sunt.

— Îmi face plăcere să te văd așa, deși înțeleg că n-ai chef să te ocupi de câini pentru tot restul vieții. Uite ce bine ți-au făcut lunile astea fără nemernicul ăla.

Faye se uita la unul dintre golden retrieverii doamnei Lönnberg care se ușura pe un stâlp.

— Am o propunere de afaceri pentru tine, zise ea. O oportunitate de investiții.

— Zău? Să auzim.

— Nu aici. Nu în felul ăsta.

Arătă cu capul spre unul dintre câinii băloși care acum se

freca cu fervoare de schnauzerul pitic. Trase de lesă ca să-i despartă.

— Ai timp pentru o cină în weekend? Vreau să-ți arăt planul meu de afaceri.

— Sigur. Cu o condiție.

— Să auzim.

— Să ieșim în oraș împreună după aia. Să bem vin, să ne distrăm, să stăm de vorbă, să mergem la agățat. Fac eu rezervarea. Și fac și cinste. Tu nu trebuie decât să te înființezi la locul cu pricina cu planul tău de afaceri și cu zâmbetul acesta irezistibil care mi-a lipsit enorm de mult. De preferință, cu acest corp împachetat în ceva foarte strâmt. Dacă nu ai nimic, pot să-ți împrumut ceva. Îți trimit câteva lucruri cu o firmă de curierat mai încolo. A venit vremea să ștergem tot praful așezat peste tine. În curând o să fie nevoie de un deschizător de conserve ca să se poată intra între picioarele tale. Știi că se astupă dacă n-o folosești multă vreme, nu?

Chris rânji și Faye afișă un zâmbet larg. O ieșire în oraș cu Chris era o condiție acceptabilă. În sfârșit, se simțea în stare să revină la viață.

Când Jack o sună, pe ultima sută de metri, ca de obicei, ca s-o întrebe dacă Julienne nu putea veni la ea în weekend, Faye refuză pentru prima oară.

— De ce nu?

— Pentru că ies în oraș cu Chris.

— Dar Ylva și cu mine trebuie să plecăm, am rezervat deja apartamentul la Sandhamn Seglarhotell.

— Ce noroc că au un bufet pentru copii excelent.

— Dar…

— Fără niciun dar, Jack. Îmi pare rău, dar nu se poate să suni vineri dimineață și să vii cu asemenea pretenții. Distracție plăcută la Sandhamn.

Fără să-i mai asculte protestele, termină conversația.

La Teatergrillen, ospătarul-șef o salută prietenește făcându-i un semn din cap și o conduse la masă. Faye simțea privirile întorcându-se după ea, pe măsură ce înainta prin restaurant. Purta o rochie neagră, scurtă, strânsă pe talie și pantofi cu toc. Ambele împrumutate de la Chris. Avea părul lăsat pe umeri. Nu se mai simțise atât de sexy de ani de zile.

Chris se ridică în picioare și aplaudă teatral. Moșii în costume la două rânduri și cu burți revărsate peste curea se holbau la ele în timp ce se înfruptau cu *foie gras* și stridii.

— Mamă, ce bine arăți!

— Nici cu tine nu mi-e rușine, zise Faye și își trecu mâna peste rochia ei cu paiete argintii.

— Chanel, zise Chris și se așeză. Cum planul e să amestecăm afacerile cu distracția, propun să începem. Pentru că pe urmă vreau să mă pot îmbăta fără să mă poți păcăli să particip la ideile tale sărite de pe fix. N-am luat niciodată cele mai bune decizii după ce am ingurgitat alcool în cantități mari. Poate cele mai distractive, dar clar nu cele mai bune.

Faye se așeză în fața lui Chris în separeul rotund cu canapele îmbrăcate în catifea roșie.

Un ospătar îi umplu paharul lui Faye în timp ce ea scotea hârtia pe care își schițase planul de afaceri.

— Uite, zise ea și o împinse spre Chris.

Chris luă hârtia și citi singurul cuvânt scris pe ea: *Revenge.* Începu să râdă în hohote.

— Ce…?

— Îți aduci aminte ce mi-ai zis când ai vrut să mă angajezi la tine? Ai zis că înțeleg femeile. Mi-am petrecut ultimele luni analizând nevoile și dorințele femeilor. Și știi ce-și doresc toate? Răzbunare. Pentru toate suratele noastre distruse de idioți, pentru toți soții infideli care ne-au dat la o parte pentru una mai tânără. Pentru toți băieții și bărbații care au abuzat de noi, care ne-au înjosit și ne-au înșelat.

Chris părea să se distreze de minune.

— Și cum ai de gând să te răzbuni? zise ea sorbind din paharul de șampanie.

Avea gusturi scumpe și era deșteaptă. O combinație explozivă.

— Am să-i arăt lui Jack că sunt mai inteligentă decât el, am să-i preiau firma. Și am s-o fac construind un imperiu, împreună cu alte femei. Te-ai gândit la toate femeile de afaceri fantastice de care dispune țara ăsta? Proprietare de magazine universale, de agenții de PR și de companii financiare. Chiar dacă, din păcate, sunt mult prea puține, ele totuși există și au început să-și facă auzită vocea. Voi crea un model de afaceri în cadrul căruia eu dețin cincizeci și unu la sută din firmă, iar restul de patruzeci și nouă îl vând investitorilor. Voi recruta patruzeci și nouă de femei de afaceri și le voi oferi câte un procent fiecăreia. O să le vizitez pe fiecare dintre ele, le prezint povestea mea, o ascult pe a lor – o să le conving să investească. Aspectul cel mai important e însă social media. Toate tipele de pe Instagram și care țin bloguri vor crea linkuri către seria mea Revenge, pur și simplu pentru că vor fi de partea mea. N-o să am nicio problemă să creez ceva ce va deveni viral.

— Dar ce ai de gând să vinzi?

Chris îi făcu semn chelnerului să umple din nou paharele de șampanie. Paharul ei se golise din trei mișcări. Un grup de oameni de afaceri din separeul de vizavi începuseră să le arunce priviri galeșe, dar Chris le întoarse spatele.

— Produse pentru îngrijirea pielii și parfumuri, zise Faye.

Chris încuviință din cap, dar părea în continuare sceptică.

— E o piață dură, zise ea sec. Prea mulți actori. Concurență la sânge. Și, în plus, e o activitate care necesită multe investiții și mult capital, în primul rând pentru marketing și PR. E un risc enorm.

— Da. Știu toate astea. E posibil ca totul să se ducă naibii. Dar nu cred. Și voiam să te întreb dacă ai fi de acord să cumperi primul procent.

— Cât mă costă?

— O sută de mii de coroane.

— Unde semnez?

Chris își ridică paharul și chelnerul i-l umplu până sus. Faye îl ridică și ea la rândul ei. Știa că prietena ei avea să accepte. Primul procent, cel mai ușor, era deja obținut. Acum nu-i mai rămâneau decât restul de patruzeci și opt de procente grele.

După ce terminară de mâncat, îl rugară pe ospătarul-șef să le facă rost de o masă la Riche. Fură conduse prin bucătărie, scurtătura pe care doar inițiații o cunoșteau. Le întâmpină lumina stridentă, comenzile bucătarilor prin deschizătura din zid, clinchetul porțelanului, tropăiala picioarelor de colo-colo.

Ca de obicei, la Riche era plin de lume. Chris comandă imediat o sticlă de cava. Erau deja prea amețite ca să mai bea șampanie. Ar fi fost o risipă de bani, iar lui Faye îi plăceau oricum mai mult cava și prosecco decât șampania. Dacă ar fi fost să le deguste legată la ochi, cel mai probabil nici n-ar fi simțit diferența.

La bar se legănau amețite mormane de carne. Majoritatea erau cu câțiva ani mai în vârstă decât Faye. Nu era deloc de mirare, căci nu degeaba locul era poreclit „șanțul divorțaților". Era piața de carne a populației divorțate între două vârste. Unde mărimea portofelului conta mai mult decât mărimea penisului. Și unde femei cu prea mult botox încercau cu disperare să se agațe de iluzia că încă arătau ca la 20 de ani atunci când se aflau într-o lumină favorabilă.

Sticla apăru într-o găleată cu gheață și Faye ridică paharul spre Chris.

— Pentru libertate, zise ea și-și dădu seama că sunase mai pompos decât ar fi vrut.

Alcoolul îi redusese capacitatea de a evita banalitățile.

Dar Chris o privi în ochi cu seriozitate.

— Da, ți-a luat câțiva ani să-ți dai seama, zise ea. Dar acum ești liberă. Noroc. Pentru Jack! Dumnezeu să-l aibă în grijă.

Apoi chicoti.

— Crezi că am șanse să reușesc? întrebă Faye, punând paharul jos. Cu Revenge?

— Cred că prima parte, cea în care cauți investitori, e cea mai ușoară. După cum ai spus mai devreme, toate am fost fraierite cândva. Într-un fel sau altul. Toate vrem să ne răzbunăm, deci putem să ne identificăm cu mesajul tău, surprinzi lucrurile dintr-un unghi genial pentru marketing și PR. Răzbunarea aduce vânzări.

Chris rânji și-și goli paharul. Chelnerul apăru rapid și i-l umplu din nou. Erau obișnuiți cu femeile însetate după vin.

— O să dureze ani buni. Nu e pură nebunie? Că sunt dispusă să pierd atâta timp pe răzbunare?

Peste Faye trecu un moment de ezitare.

— Nu. Nu când știi ce ți-a făcut. Încep să te roadă mustrările de conștiință?

Înainte ca Faye să poată răspunde, Chris continuă cu paharul ridicat.

— Nu uita că ai participat la punerea pe picioare a firmei. Fără tine, Jack și Henrik n-ar fi reușit niciodată. E în regulă să te desparți, asta-i viața, dar nu e OK să-ți lași fosta parteneră de viață și mama propriului tău copil lefteră. Nu după cât l-ai susținut și după toate lucrurile prin care ai trecut. Ca să nu mai vorbim de toate fazele de prost gust pe care ți le-a făcut. Și asta nu doar după ce v-ați despărțit.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate.

— Un bărbat nu și-ar pune niciodată problema în felul în care o faci tu. Ar merge înainte, fără o secundă de ezitare.

Chiar în acel moment, apăru cineva în capul mesei. Faye ridică privirea. Un tip la vreo 25 de ani îi întoarse privirea. Purta un tricou negru mulat și pantaloni de culoare închisă. Avea

brațele pline de tatuaje. Părul ras, buzele cărnoase. Era insuportabil de chipeș. Ca Jack în tinerețe.

— Mă scuzați că vă deranjez, zise el, dar eu și prietenii mei am obosit să ne îngrămădim la bar cu ceilalți păgubași. Ne întrebam dacă putem cere azil la masa voastră. Sau cel puțin un permis de rezidență temporar.

Alți doi tipi le făcură cu mâna de la câțiva metri distanță.

— Un moment, vă rog, zise Chris.

— Sigur, aștept, spuse el și se întoarse la prietenii săi.

Chris izbucni în râs.

— Ce zici? întrebă ea.

Faye dădu din umeri.

— De ce nu?

— Pentru că, acum câteva luni, mi-ai fi zis că e jenant să stai la masă cu niște tipi care arată bine și sunt tineri.

— Atunci eram măritată. În plus, bărbații umblă cu tipe mai tinere de când lumea și pământul fără niciun pic de rușine. A venit vremea să o facem și noi și…

Dădu cu ochii de Alice și tăcu. Se afla în mijlocul unui grup, la o masă un pic mai încolo. Când înțelese că Faye o reperase, se uită rapid în altă parte.

— Lasă-i să vină, o să fie distractiv, zise Faye și își goli paharul dintr-o înghițitură.

Simțea privirea sfredelitoare a lui Alice, în timp ce chelnerul îi umplea din nou paharul, și observase că șușoteau la masă.

Chris comandă încă două sticle de cava și se dădu într-o parte ca să le facă loc băieților. Cei trei flăcăi erau plini de candoare, simpatici și fascinați. Faye constată că bărbații din generația lor erau diferiți de cei din generația lui Jack. Pe ei nu-i speriau femeile de succes. Le tratau cu o curiozitate prietenoasă și puneau întrebări despre afacerile lui Chris. Nu arătau decât admirație pentru ceea ce realizase.

Înțelegea totuși plăcerea de a fi înconjurată de oameni tineri și frumoși. Era o senzație îmbătătoare.

Conversația curgea cu ușurință. Subiectele erau lejere. Nimic nu era complicat pentru acești băieți care încă nu trecuseră prin greutățile vieții. Flirtau cu nerușinare. Obrajii lui Faye se

îmbujoraseră, atât de la vin, cât și de la complimentele lor. Simțea tot timpul că Alice și alaiul ei vegheau asupra a tot ce se întâmpla la masa lor. Nici măcar tot botoxul din lume n-ar fi putut să le ascundă expresiile îngrozite de pe chipuri. Întrebarea era mai degrabă dacă aveau să reușească să-și lase din nou în jos sprâncenele vreodată.

Jack avea să se enerveze, să o certe, dar n-avea cum să-i facă rău. Nu mai avea nicio legătură cu ce făcea ea. Și cu cine. Acest gând era mai îmbătător decât cava. Și, pentru prima dată după multe luni, simți cum i se aprinde din nou flacăra în corp. Puse mâna pe tipul cu tricoul negru, cel care venise primul la masa lor, îl trase spre ea și îl sărută. Se udă toată când îi simți limba în gură și mâinile pe coapse. Privirea îi rămăsese ațintită spre Alice.

Sărutul nu dură decât câteva secunde. După ce buzele li se desprinseră, Faye își înclină capul spre Alice, se întinse după pahar și îl ridică în semn de urare. Alice se holbă câteva secunde, apoi se întoarse demonstrativ spre persoana de lângă ea.

— Cum te cheamă? întrebă Faye râzând și își îndreptă atenția spre tipul cu tricoul negru.

Vedea în ochii lui că o dorea și, când aruncă o privire furișă în jos, observă că avea pantalonii bombați. Fu nevoită să recurgă la puținul de disciplină care îi mai rămăsese ca să nu-i mângâie erecția chiar acolo, pe sub masă, la Riche. Se aplecă însă spre el ca să-l lase să vadă mai bine la ea în decolteu. Știa că sfârcurile i se conturau clar, întărite pe sub bluză. Ca de obicei, Chris reușise s-o convingă să nu-și pună sutien.

— Robin, zise el holbându-se la sânii ei. Mă cheamă Robin.

— Pe mine mă cheamă Faye. Și am de gând să vin cu tine acasă în seara asta.

Se aplecă din nou spre el și îl sărută.

Faye se trezi cu o durere de cap monstruoasă. Frânturi răzlețe din aventurile zilei anterioare răzbătură până la ea în timp ce se întindea. Mâna sa dădu peste un braț tatuat, musculos. Faye se ridică din pat, se duse la fereastră și privi afară. Un loc de

parcare și câteva blocuri. Cerul era străbătut de nori gri.

În spatele ei, tipul cu brațul tatuat se mișcă. Robert? Robin?

— Cât e ceasul? murmură el somnoros.

— Habar n-am, răspunse Faye. Dar eu trebuie să plec acum.

Nu se simțea în largul său în această garsonieră din Solna.

— Ce păcat!

Se întinse în așternuturile negre și o privi rugător ca un cățeluș. În capul lui Faye răsăriră noi frânturi de amintiri legate de noaptea ce tocmai se încheiase. Dumnezeule, trecuse ceva vreme de când nu mai făcuse sex într-un pat simplu dintr-o garsonieră cu toate accesoriile de holtei – măsuță de sticlă, canapea din piele neagră, yucca de apartament și colecția obligatorie de sticle de vodcă Absolut pe un raft. Bărbații tineri păreau să se abțină de la orice fluctuație a modei.

— Nu mai spune, zise Faye uitându-se în jur după haine. Ce-ai de gând să faci azi?

— Relaxare totală. Poate mă uit un pic la fotbal.

— Relaxare totală, îl imită ea fără să se poată abține. Din păcate, această băbătie n-are timp de relaxare totală azi. Trebuie să mă duc acasă.

— Nu ești deloc băbătie…

Bărbatul afișă un zâmbet drăgălaș și sexy în același timp.

— Nu vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

— Din păcate, nu, puișor. A fost distractiv azi-noapte. Dar în momentul ăsta bărbații nu-s pentru mine.

Își auzi amărăciunea din glas. Seara precedentă părea acum o amintire îndepărtată, mahmureala îi zvâcnea în tâmple și își simțea limba încărcată.

El începu să râdă și azvârli cu perna în ea. Faye se feri.

— Ești foarte sexy, știai? zise el.

Se ridică din pat. Gol pușcă. Pătrățelele de pe abdomenul lui luceau spre ea. Faye își lăsă privirea să se odihnească asupra corpului său. Uitase cât de rapid își reîncărcau bateriile tipii tineri. Noaptea era cufundată într-un văl de ceață, dar își amintea că și-o trăseseră de atât de multe ori încât pierduse numărătoarea.

El se îndreptă spre Faye, iar ea păși zâmbind înapoi, spre

fereastră. Simțea răcoarea geamului pe fund. Robin o sărută. Se apropie frecându-se de ea. Îi simțea erecția atingându-i coapsa. Întregul ei corp tânjea după mai mult. Se așeză pe pervaz. Fața lui îi explora tot trupul. O mușca, o săruta, o gâdila. Pe coapse, pe bazin, pe burtă. Ea gemu puternic, îi apucă capul și i-l vârî între picioarele sale. Se aplecă apoi pe spate, lăsându-se în voia plăcerii pe care i-o oferea el. Eliberată de ideea că trebuia să-i facă pe plac. El se bucura că putea s-o satisfacă și delectarea ei îl ațâța. Era o senzație pe care n-o mai avusese de mult.

Când ajunse la orgasm, Faye îi mângâie ceafa râzând în hohote.

Începea o nouă etapă în viața ei, îi venise rândul să se dedea plăcerilor lumești.

Faye se uita pe fereastră la copacii care se perindau pe lângă ea. Se afla în trenul de Västerås cu schițele în servietă. Cu o zi în urmă, își lăsase activitatea canină în grija lui Kerstin și acum avea o întâlnire cu o firmă care proiecta ambalaje.

Produsele ei trebuiau să fie de calitate, dar exista ceva și mai important pentru reușită. Social media. Totul depindea de oamenii care le vedeau, de vizibilitate, de capacitatea de a deveni viral. Iar ambalajul era o modalitate simplă de a crea nevoia de cumpărare și de a-i convinge pe influencerii importanți să facă reclamă produselor ei pe Instagram și pe Facebook. Produsul trebuie să-l facă pe consumator să se simtă ales și trebuie să dea bine în poze făcute cu telefonul mobil.

Legat de cutiuțele de cremă, Faye hotărâse că aveau să fie negre și capacul rotund avea să fie decorat cu un R auriu și șerpuit. Dar ambalajul nu însemna doar modul în care arătau cutiile. Dincolo de asta, trebuia, de asemenea, să existe un mesaj. În spatele tuturor produselor de succes exista mai nou o poveste. Cum ar fi Elizabeth Ardens Eight Hour Cream. N-avea nicio importanță dacă era adevărat că inventase crema ca să vindece piciorul unuia dintre caii săi de trap, care era rănit și a cărui rană se vindecase în opt ore. Singurul lucru care însemna ceva era dacă clienții voiau să *creadă* povestea. Cui nu-i place o poveste bună? Iar Faye avea o poveste trăsnet.

În timp ce trenul înainta prin Mälardalen, Faye nu simțea decât fericire pură. Asta era exact ce își dorise: să pună bazele unei firme. Era visul pe care Jack i-l furase. Fără ca ea să protesteze. Când o înșelase prima oară? Îi fusese oare fidel vreodată? Poate nici măcar atunci când era sigură că o iubea și o dorea?

Se întrebase multă vreme de ce Jack o înlocuise cu o femeie de carieră precum Ylva, când, de fapt, el fusese cel care își dorise ca Faye să rămână acasă, dar începuse să înțeleagă că, pentru bărbații ca Jack, ceea ce era interesant era vânătoarea în sine. Voiau tot timpul să se joace cu ceva nou.

Își dăduse seama, de asemenea, că îi făcuse plăcere să aibă această putere asupra ei. De a o transforma în altcineva decât

era ea de fapt.

N-avea de gând să mai lase vreun bărbat să-i fie stăpân din nou.

Când ieși din stație, peste Västerås se revărsa o ploaie mată. Găsi un taxi, se grăbi să urce și-i dădu șoferului adresa. Deși Västerås era cu mult mai mare decât Fjällbacka, dintr-un motiv neștiut, oamenii de aici o duceau cu gândul la orașul său natal. Înainte avea obiceiul să-și refuleze aceste amintiri atunci când apăreau. Ceva se schimbase însă, după turbulențele din ultimele luni. Revedea adesea cu ochii minții persoane din copilăria și adolescența sa. Privirea tatei când ceva nu era așa cum voia el. Chipul chinuit al lui Sebastian. Nenorocirea care se abătuse asupra întregului oraș. Brațele palide ale mamei și plânsetul ei amarnic. Privirile colegilor de clasă după ceea ce se întâmplase apoi. Cuprinse de regret. Curioase. Băgărețe.

Lăsase toate aceste lucruri în urma sa. Însă avea oare să scape vreodată de ele?

În timp ce ea se pierduse în amintiri, mașina se oprise. Șoferul se întoarse spre ea. Gura i se mișca, dar Faye nu auzea niciun sunet.

— Poftim?

— Cu cardul sau cash?

— Cu cardul, zise ea și începu să răscolească prin geantă după portofel.

Când coborî din taxi, în fața sa se ridica clădirea bej a unei fabrici. Ploaia se mai potolise, dar încă mai cădeau picături mici și reci. Deschise ușa de la intrare și păși într-un hol. O recepționeră cu părul roșcat făcut permanent înălță capul și se uită la ea.

— Bine ați venit, zise ea, pe un ton care suna ca și când ar fi vrut să zică „ajutați-mă, vă rog, să scap de aici".

Când intrase Faye, recepționera era foarte ocupată să-și pilească unghiile.

— Mulțumesc, am o întâlnire cu Louise Widerström Bergh.

Femeia încuviință din cap și tastă ceva la computer.

— Luați loc aici, vă rog.

Arătă spre o canapea de lângă fereastră.

— O cafea?

Faye scutură din cap. Pe pervaz, în spatele canapelei, se afla un morman de ziare. Îi căzu în mână un număr din urmă cu trei săptămâni al ziarului de scandal *Se&Hör*, pe care începu să-l răsfoiască. Un articol anunța că John Descentis se despărțise de iubita sa. Faye examină poza. Era aceeași femeie cu care venise la Riche, Suzanne Lund o chema. Jurnalistul afirma că era și manechin și cântăreață.

„Nu-i ușor de trăit cu mine", cita articolul spusele lui John. Nu-i, dar cu cine dracu-i ușor? își zise Faye, rememorând partida slabă și disperată din sala de cinema. Murdăria și scârba pe care le simțise. Și cum atunci credea că nu merita mai mult. Acum își dorea să-i fi spus lui Jack, să-i fi aruncat în față ce făcuse. Îi venise să-i spună de câteva ori, dar se abținuse. De frică să nu fie tratată doar cu indiferență.

Pe coridor se auzeau pași. O femeie îmbrăcată într-o bluză și un taior-pantalon se apropie de ea. Avea o mină rece și o privire care o scruta pe Faye din cap până-n picioare.

— Louise Widerström Bergh, se prezentă ea și îi întinse o mână moale și ușor umedă.

— Faye. Faye Adelheim.

Chiar în momentul în care intraseră în birou, îi sună telefonul.

Era Jack. Probabil voia să țipe la ea și să o certe pentru scena de la Riche. Refuză apelul și își scoase schițele. Nu se pricepea la desen, dar putea conta pe ajutorul lui Chris până avea să-și permită să angajeze un profesionist. Louise se așezase la birou, iar Faye se instalase pe scaunul din fața biroului.

— Putem face asta fără nicio problemă, zise Louise și își puse o pereche de ochelari de citit pe nas. Căutați un mic proiect cu care să vă ocupați timpul?

— Poftim?

— Știu, firește, cine sunteți. Presupun că e pentru o petrecere sau ceva de genul ăsta, nu?

Faye trase aer în piept.

— Vreau treizeci de mii din fiecare dintre cele trei ambalaje pe care le vedeți pe schițe. Le puteți livra sau trebuie să caut în

altă parte?

Louise făcu o grimasă.

— Treizeci de mii? Din chestiile astea? Sper că ai garanții. Piața e deja supraîncărcată cu produse de felul ăsta, să știi, iar noi nu ne putem permite să cheltuim bani pe produse pentru care apoi nu suntem plătiți, sper că înțelegi asta. Dacă erai în continuare căsătorită, ar fi fost altă treabă. Jack Adelheim e un bun garant pentru plată, am înțeles însă că acum sunteți divorțați…

— N-ai citit descrierea conceptului? Pe care ți-am trimis-o pe e-mail? Nu-ți dai seama de unicitatea pe care o pot oferi acestei piețe mofturoase?

Faye simțea frustrarea încleștându-i gâtlejul ca o arsură. Louise Widerström Bergh pufni și-și dădu jos ochelarii de citit. Zâmbi cu indulgență în direcția lui Faye.

— Ba da, dar credeam, după cum am spus, că e vorba de vreo petrecere tematică. Știu ce fel de viață duceți voi, soțiile din Östermalm, și pot să spun că e cu mult diferită de realitatea noastră, a celorlalți. Sinceră să fiu, ideea de a vinde o marcă pe bază de girl power denotă că ești cu capul în nori. Asta funcționează doar în orașele mari, în restul țării, femeile sunt femei și bărbații bărbați. Nu, n-am de gând să-mi asum riscul de a produce aceste ambalaje, doar ca să alerg apoi după tine ca să-mi recuperez banii.

Începu să râdă și Faye se ridică. Tâmplele îi zvâcneau.

— Am destul capital cât să plătesc întreaga comandă în avans. Ați fi putut avea banii în cont mâine. Și, dacă lucrurile merg cum cred eu, v-ați fi putut alege cu o sursă de venit bunicică și stabilă pentru firmă. Poate că ar fi acoperit în fiecare an câteva vacanțe în plus pentru tine și familia ta. Sau o casă de vacanță la malul mării. Sau orice altceva îți dorești. Acum însă, am să caut în altă parte. Și am să plătesc casa de vacanță sau călătoria de Crăciun în Maldive a altcuiva. Și, crede-mă, o să-i rog să-ți trimită o felicitare de acolo.

Se răsuci și plecă. În spatele său, simțea privirea sfredelitoare a lui Louise.

Avea douăzeci de apeluri ratate de la Jack, dar Faye nu-l sună înapoi decât după ce trenul plecase din Västerås. După o lungă introducere pe tema „Ce dracu' faci de nu răspunzi la telefon?", se apucă să-i facă morală, explicându-i cât de nepotrivit era să se arate în public cu abonați la ajutorul de șomaj.

— Ce te scoate atât de tare din sărite, de fapt? întrebă Faye când el făcu o pauză ca să-și recapete suflul.

Iritarea și frustrarea provocate de nereușita întâlnirii încă o mai afectau.

Pe fereastră, peisajele se succedau din ce în ce mai rapid. Furia lui Jack o făcea să nu mai simtă nimic. Închise ochii și rememoră noaptea cu Robin. Deși știa că nu era cea mai bună idee, până la urmă îi dăduse numărul său de telefon și primise deja cinci mesaje cu texte care descriau ce voia să facă cu ea. Vocea lui Jack îi risipi fanteziile și Faye deschise ochii iritată. Își continua pălăvrăgeala cu o voce stridentă și sâcâitoare. Ca un țânc căruia i-ai luat jucăria preferată.

— Te duci la Riche și-ți dai limbi cu un tip care ar putea să-ți fie fiu. În public. Genul ăsta de rahat are repercusiuni asupra mea.

— A, Robin, vrei să zici? Are 25 de ani. Și eu 32. Înseamnă că aș fi avut șapte ani când l-am făcut, în cazul ăsta. Dacă tot te pasionează cifrele, ce zici de asta: e o diferență mai mare de vârstă între tine și Ylva Lehndorf decât între mine și Robin?

— Nu-i deloc același lucru, ce dracu'!

— De ce nu? Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

— Cel puțin eu nu mă port ca o curvă ordinară prin oraș, fără să-mi pese de reputația familiei.

— Nu, tu doar ai futut-o pe la spatele meu, la noi în casă, în patul nostru. Și, sinceră să fiu, nu știu despre ce familie tot vorbești, Jack.

Jack mormăi ceva. Era un pic mai resemnat.

— Măcar potolește-te dracului și nu mai face de-astea.

— Fac exact ce-am chef. N-ai niciun drept să-mi dictezi cum să-mi trăiesc viața sau cu cine să mă culc. Adio, Jack.

Întrerupse convorbirea. Închise ochii. Simți limba lui Robin trecându-i peste clitoris. Telefonul scoase un bip. Încă un SMS

de la Robin. Ezită, dar până la urmă îi trimise un răspuns: „Tocmai am plecat din Västerås. Ajung la tine în câteva ore. Cine poate refuza o astfel de ofertă?”

Faye mai luă o gură de vin. Observase că mai mulți dintre clienții de la Sturehof aveau ochii ațintiți asupra ei, dar nu-i păsa. N-au decât să se întrebe ce s-a întâmplat între mine și Jack, își zise ea, n-au decât să bârfească. Le arăt eu lor într-o bună zi.

Își aruncă din nou privirea la ceas. Sophie Duval se lăsa cam mult așteptată.

Pentru a-și putea găsi un nou partener cu care să coopereze după refuzul lui Louise Widerström Bergh, trebuia să arate că avea investitori pe care se putea baza. Investitori care nu numai că aveau să contribuie cu capital, dar care puteau, de asemenea, să contribuie la aura mitică în care voia să învăluie Revenge.

O întâlnise pe Sophie Duval de mai multe ori împreună cu Jack. Fusese întotdeauna extrem de generoasă față de Faye și avea să fie o excelentă primă investitoare, după Chris. Era foarte cunoscută în lumea afacerilor, era tânără, arăta bine și presa o vâna neîncetat. Era o femeie care făcea valuri, mereu cu un nou cavaler la braț și mereu pe cale de a face o nouă investiție.

Faye n-o plăcuse niciodată pe Sophie, dar acum era vorba de afaceri și era convinsă că avea să o facă să vadă avantajele unei investiții în Revenge.

Faye apucase deja să bea primul pahar, când apăru Sophie.

— Un pahar de șampanie, vă rog. Azi cred că am chef și de un platou de fructe de mare, zise Sophie fără să se uite la chelner, după ce se instală la masă.

Își flutură părul negru și se întoarse spre Faye.

— Ce mult mă bucur că m-ai contactat! Când ne-am văzut ultima oară? Parcă la petrecerea de aniversare a lui Oscar, când a făcut 50 de ani, la Cannes, nu?

Înainte ca Faye să-i poată răspunde, Sophie se întoarse și bătu din palme ca să-i atragă atenția chelnerului.

— De ce Dumnezeu durează atât să vină cu un pahar de șampanie?

Se încruntă la chelnerul care apăru în fugă cu un pahar și o sticlă.

— Poate că nu e încă șampanie o'clock, dar eu tocmai m-am întors din Hongkong și încă mai sunt pe fusul orar de acolo.

În loc de replică la râsul strident al lui Sophie, Faye se mulțumi să ofteze în sinea ei. N-avea decât să fie cât de falsă voia, atâta vreme cât se hotăra să investească.

Platoul cu fructe de mare sosi în același timp cu păstrăvul comandat de Faye.

— Maaamă, ce bunătate! exclamă Sophie în timp ce sorbea cu desfătare dintr-o stridie. Mai bun ca sexul, după părerea mea.

Luă o înghițitură zdravănă din cel de-al treilea pahar de șampanie comandat, apoi o privi pe Faye.

— Spune-mi, draga mea, cum te simți? Ți-ai revenit? Un divorț nu e niciodată un lucru amuzant, asta știu din experiență. I-am întâlnit pe Jack și pe Ylva weekendul trecut la Båstad și trebuie să recunosc că sunt foarte de treabă. Din câte am înțeles de la ei, și micuța voastră Julienne e absolut adorabilă. Erau doar un pic triști că nu putuseră aranja treburile cu tine, ca s-o ia și pe ea cu ei.

Se șterse la gură cu șervețelul din pânză.

— Dacă-mi permiți să-ți dau un sfat, în astfel de situații, trebuie să ne gândim la binele copiilor, indiferent cât de triști sau de răniți ne-am simți.

Sophie puse mâna peste mâna lui Faye.

— Cel mai important lucru e să le meargă bine copiilor, nu-i așa?

Faye înghiți de câteva ori în sec, căci nu putea să arate cât de iritată era de fapt. Fusese weekendul lui Jack, dar acesta îi trimisese un mesaj cu doar trei ore înainte ca să o anunțe că, din păcate, nu putea să aibă grijă de Julienne din cauza unei călătorii de afaceri de ultimă oră.

Faye îi zâmbi lui Sophie. Cel mai important lucru era să aibă o privire de ansamblu, să obțină banii și investitorii de care avea nevoie.

— Mulțumesc, Sophie! zise ea și se aplecă să scoată dosarul cu prospectul său referitor la Revenge.

Sophie se întinse și mai luă o jumătate de homar, făcând un gest de indiferență cu mâna.

— Hai să mâncăm un pic mai întâi și ne apucăm de afaceri pe urmă.

Faye puse dosarul înapoi în servietă și gustă fără convingere din păstrăv. Îi cam dispăruse pofta de mâncare, dar Sophie părea, dimpotrivă, să fie cu totul preocupată de mâncare. Își lingea degetele plescăind gălăgios și din când în când îi mai scăpa câte un „bună, dragă" strident, când vedea pe cineva cunoscut.

Apucă să mai comande încă două pahare de șampanie înainte de a-și termina platoul, după care se rezemă mulțumită de spătarul scaunului.

— Ce zici, acum ne putem apuca de afaceri? întrebă Faye și se întinse din nou după dosar.

— Bineînțeles, draga mea, zise Sophie.

Își aruncă privirea la ceas.

— Dumnezeule, uite cât s-a făcut! Sunt deja în întârziere pentru următoarea întâlnire. Draga mea! Ne-am simțit prea bine pur și simplu! Trebuie să reprogramăm! Sun-o pe secretara mea să ne facă o nouă programare. Dar n-o să poată fi mai devreme de trei-patru săptămâni, căci voi călători în curând la Paris, Londra, New York și Dubai! Fir-ar să fie, mai nou e ca și cum aș locui în salonul VIP din aeroport!

Încă un râset strident, după care dispăru.

Faye rămăsese pe loc, mută de mirare. Cu o notă de plată echivalentă cu suma pe care ea o cheltuia în mod normal într-o săptămână.

La început, Faye nu-și dădu seama de natura exactă a sentimentului de zădărnicie pe care-l avea. Apoi înțelese. Era resemnare. Pentru prima dată, o încerca o resemnare profundă, atotputernică.

Julienne dormea liniștită lângă ea. Genele i se conturau ca niște evantaie pe obraji, fața îi era destinsă și netulburată și strâmba un pic din nas în somn. Exact aceeași expresie ca pe vremea când era bebeluș și dormea în leagăn. Faye se amuzase de mina ei pe atunci, i se păruse că semăna cu un iepuraș care strâmba din botic. Acum însă de-abia mai reușea să afișeze un zâmbet slab. Era epuizată, întâlnirile cu Louise și Sophie o secaseră de toate puterile.

Nici nu știa la ce se așteptase de fapt. Bineînțeles, nu-și închipuise că toate femeile aveau să înțeleagă în mod automat ce voia ea să facă, ce voia să exprime, prin simplul fapt că erau femei. Dar, cu toate că era naiv, într-un fel sperase că va fi așa. Acum nu prea mai știa cum să-și reîncarce bateriile. Îi rămăsese cea mai importantă dintre întâlniri. Dar dacă și aceasta eșua? Atunci totul avea să se prăbușească. N-avea să reușească să ducă la capăt ce-și propusese. Jack urma să-și continue viața total neafectat și fără să fie nevoit să plătească pentru ce făcuse. Doar gândul la asta o făcea să clocotească de furie.

Zgomotele făcute de Kerstin, care trebăluia prin bucătărie, o întrerupseră din meditație. Kerstin insistase să pregătească ea cina în seara asta și Faye știa că avea cu siguranță să gătească unul dintre felurile sale de mâncare preferate. Cel mai probabil sarmale.

Julienne mâncase înainte să se ducă la culcare, iar Kerstin voia să poată sta de vorbă în liniște, doar ele două. Încă de când Faye intrase pe ușă la începutul serii, Kerstin înțelesese din felul cum arăta că i se înecaseră corăbiile. De obicei, Kerstin știa cum să facă s-o însuflețească, dar în seara asta Faye se întreba dacă nu cumva chiar și ea avea să dea greș. Se simțea copleșită de îndoieli.

Julienne începu să se frământe în somn. Faye n-o lăsa să doarmă cu ea în pat prea des, dar în seara asta voia s-o simtă

aproape. Avea să ia cina cu Kerstin, să-i povestească ce se întâmplase și apoi avea să se strecoare cu grijă din nou în pat lângă Julienne și să adoarmă ascultându-i respirația. Își privi fiica, întinsă în cămașa ei de noapte albă și subțire, cu imprimeul unui unicorn, își puse cu mare băgare de seamă mâna liberă pe pieptul ei și îi simți bătăile inimii. Bum. Bum-bum. Bum-bum. Încetul cu încetul, propria ei inimă își ajustă bătăile și începu să bată în același ritm. Asta o ajută să-și facă ordine în gânduri. Din bucătărie se auzea zăngănitul oalelor și tigăilor pe care le mânuia Kerstin. Mirosul de mâncare se împrăștie prin dormitor și Faye își auzi stomacul chiorăind. Simți din nou în palmă bătăile ritmice ale inimii fiicei sale. Bum. Bum-bum. Bum-bum. Resemnarea și frustrarea cauzate de întâlnirile eșuate se destrămară treptat. Nimic nu era încă pierdut. Îi rămânea cea mai importantă întâlnire. Și nu avea de gând să dea greș.

Faye înainta pe străzile pietruite spre Blasieholmen. Își dădu seama brusc că avea emoții. Întâlnirea cu Irene Ahrnell era foarte importantă. Prin intermediul companiei sale de investiții, Ahrnell Invest, Irene deținea părți majore din trei dintre cele mai mari lanțuri de magazine universale din Suedia. Dincolo de o eventuală investiție în Revenge, o putea ajuta să introducă produsele pe piață prin propriile ei magazine. Încă de la început, Faye își dăduse seama că Irene putea să decidă dacă Revenge avea să devină un succes sau una dintre miile de încercări ratate de a lansa produse pentru îngrijirea pielii și parfumuri.

De fapt, era o nebunie să încerci să te lansezi pe o astfel de piață. Era una dintre cele mai dificile cu putință. În primul rând, pentru cineva ca Faye, care nu avea niciun pic de experiență sau măcar vreo platformă în domeniu.

Chiar dacă întâlnirile cu Louise Widerström Bergh și Sophie Duval nu ieșiseră cum sperase ea, Irene Ahrnell era de departe cu mult mai importantă pentru reușita sau nereușita lui Faye. Cu susținerea ei, totul devenea posibil. Chiar și pe plan internațional.

Faye se informase cu privire la Irene Ahrnell și ajunsese să știe totul despre ea. Crescuse în Göteborg într-o familie bogată și făcuse studii la Yale și la Oxford. Dona cu generozitate bani organizațiilor de femei și sprijinea antreprenoarele. Avea o rețea impunătoare de contacte, care se întindea în întreaga Europă și chiar și în SUA. Faptul că Faye reușise să obțină chiar și această programare se datora cu siguranță curiozității care o încerca pe Irene cu privire la Faye, după tot ce se scrisese în presă despre divorțul de Jack.

Indiferent de motiv, important era că avea o programare. Faye nu dădea doi bani pe cum și de ce se întâmplase. Restul depindea doar de ea.

Ahrnell Invest se afla la etajul cinci al unei clădiri frumoase ce data de la începutul secolului al XIX-lea. Imobilul avea vedere la mare, iar peisajul era de o frumusețe ce-ți tăia respirația. Lui Faye i se oferi o ceașcă de cafea și fu condusă într-o sală de

conferințe de dimensiuni mai mici.

În jurul mesei se aflau șase scaune. Faye nu se putu hotărî unde să se așeze și rămase în picioare. Plănuise o introducere îndrăzneață. Întrebarea era cum avea să reacționeze Irene Ahrnell. Exista riscul să o considere lipsită de profesionalism. Întâlnirea cu Sophie o făcuse însă să-și dea seama că nu-și putea permite să fie ignorată. Trebuia să se folosească de artificii încă din deschidere și să solicite atenția pe care o merita. Nu să aștepte cuminte să i se ofere atenția.

Faye simțea transpirația scurgându-i-se pe spate în jos. Și începu să facă exact ceea ce nu trebuia să facă acum. Să ezite și să aibă îndoieli. Despre sine și întreaga idee.

Irene intră în încăpere îmbrăcată într-un taior-pantalon bleumarin. Pe dedesubt purta o bluză crem de mătase, despre care Faye bănuia că era marca Vesna W. Și ea tânjea după una exact la fel, dar nu și-o putea permite înainte de a strânge capitalul inițial. Costumul Stella McCartney pe care îl purta acum era împrumutat de la Chris. Cu câteva luni în urmă, nici măcar nu și-ar fi putut trage pantalonii peste genunchi, dar acum îi venea ca turnat. Nu îndrăznise s-o întrebe pe Chris cât costase.

Irene puse pe masă o ceașcă de cafea la fel cu a lui Faye și îi întinse mâna.

— Irene, zise ea pe un ton neutru. Avem zece minute la dispoziție înainte să fiu nevoită să plec.

Picioarele scaunelor hârșâiră pe podea când cele două femei se așezară una în fața celeilalte.

Faye respiră adânc, ca să-și alunge emoțiile. Își aduse aminte motivul pentru care făcea asta. Rememoră imaginea fundului lui Jack bâțâindu-se între picioarele Ylvei, în casa lor, în patul lor.

— De câte ori în viață ai fost înșelată de un bărbat? întrebă Faye și se forță să o privească pe Irene în ochi cu calm.

Pe retină, încă îi mai stăruia imaginea lui Jack. Bătăile inimii îi încetiniră. Nesiguranța îi dispăru. Prima rafală fusese trasă.

Irene păru mai întâi tulburată, dar își reveni rapid. Expresia feței sale trecu de la mirare la ofensă.

— Consider că este o întrebare mult prea intimă pentru a vă putea răspunde în contextul de față.

Părea să vrea să se ridice de pe scaun.

Faye o reținu cu privirea. Refuza să-i fie teamă de prima reacție a lui Irene. Avusese intenția de a spune ceva șocant, iar acum acaparase fără nicio îndoială atenția investitoarei. Se aplecă înainte și bătu cu mâinile în masă.

— Răspunsul la această întrebare stă la baza ideii mele de afaceri, zise Faye. Mai întâi însă, țin să vă atrag atenția asupra faptului că nu v-am întrebat *dacă* ați fost înșelată. Pornesc de la premisa că ați fost. Și de ce oare e atât de rușinos încât să reacționați atât de puternic? Nu sunteți dumneavoastră cea care a greșit.

Irene își întinse gâtul și se aplecă înainte. Părea amuzată, dar în același timp ușor contrariată. Se pregătea să ia o decizie.

— De două ori, bâigui ea.

Trăsăturile feței i se destinseră pentru o clipă, dar reveniră apoi rapid la expresia inițială. Afară, pe strada Strandvägen, se auzeau claxoanele furioase ale unor mașini.

Faye dădu aprobator din cap.

— Și cu siguranță nu sunteți singura. Orice femeie, indiferent de statutul ei social, e înșelată de un bărbat, de regulă, cel puțin o dată. Cu toate astea, noi suntem cele care vedem în asta un lucru rușinos. Care ne întrebăm unde am greșit *noi*? De ce facem asta?

— Nu știu. Știți cumva dumneavoastră?

Acum chiar că-i trezise interesul lui Irene. Ușa era întredeschisă și lui Faye nu-i mai rămânea decât să pășească înăuntru. Și să fie invitată să rămână acolo.

— Da, am avut ocazia să reflectez la asta, zise ea. Pentru că e umilitor să fii casată și respinsă. Câteodată pentru că bărbații noștri au găsit pe altcineva cu care să-și împartă restul vieții, alteori pentru o partidă dezgustătoare de sex la o conferință din Örebro. Dragostea, copiii, timpul și munca pe care le-am investit pot fi aruncate la gunoi pentru o partidă de sex la beție într-un centru de conferințe. Suntem ușor de înlocuit. Și ei nu par să simtă nici cea mai mică remușcare. Sau vreo boabă de rușine. E

ca și cum ar avea dreptul să ne calce în picioare. Și au o rețea invizibilă în care nu suntem acceptate. Își acordă reciproc avantaje pe care noi nu le putem obține. Pentru că ne consideră inferioare.

Irene nu zise nimic când Faye făcu o pauză ca să tragă aer în piept. Dar privirea, la început dură, i se înmuiase acum. Părea curioasă.

— Ați visat vreodată să vă răzbunați pe un bărbat care v-a înșelat, v-a călcat în picioare, v-a tratat execrabil? întrebă Faye.

— Firește, nu cred că există cineva care să n-o fi făcut, zise Irene, iar trăsăturile feței sale exprimau dintr-odată goliciune și vulnerabilitate.

Faye presupunea că rememora imagini. Din acelea cu care trebuie să trăiești pentru tot restul vieții, ca niște răni de război care îți sunt însă crestate în suflet, nu pe trup.

— Și ați făcut-o?

— Nu.

— De ce nu?

Irene reflectă.

— Nu știu de fapt de ce.

— Fostul meu soț, Jack Adelheim, omul de finanțe, m-a înșelat ani la rândul. Nu știu sigur cu câte femei a apucat s-o facă. Primăvara trecută l-am surprins în timp ce făcea sex cu directoarea lui financiară, Ylva, în patul nostru. Și asta nu e decât o parte din trădare. Partea mai puțin importantă, de fapt. L-am ajutat să-și construiască imperiul. Pot să vă spun toată povestea cu altă ocazie, la un pahar de vin. Pe scurt însă, mare parte din tot ce are acum, are mulțumită mie. Și totuși, nu numai că m-a înșelat, m-a și lăsat lefteră. Și vă mai spun un lucru, Irene: m-am rugat de el în genunchi să mă lase să-l iert, ca totul să poată reveni la normal. Atât de mult îmi doream să-mi salvez familia. Deși îmi luase totul. Cariera, casa, siguranța și respectul de sine. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că e destul.

— Și acum?

— Acum o să-mi plătească. Cu vârf și îndesat.

— Cum?

Se schimbaseră rolurile. Irene era cea care punea întrebările acum. Era un semn sigur că era interesată. Se trase și mai aproape de Faye.

— Începând să-mi mai fie rușine, zise Faye și scoase pe masă o schiță a ambalajelor Revenge. Și atrăgând un public țintă enorm. Printr-un marketing inteligent care pune degetul pe un punct sensibil, până acum rămas neatins. Marketing personalizat dus până la extrem. Storytelling în combinație cu produse de calitate.

Irene luă schița în mână și o analiză cu atenție.

t— Ce înseamnă R-ul?

— Revenge.

— Înțeleg, zise ea cu un zâmbet pieziș. Și care ar fi rolul meu în toate astea?

— Campanii publicitare și distribuirea produselor în magazinele universale în care dețineți acțiuni. De restul mă ocup eu. Am de gând să recrutez cât mai multe femei de succes cu putință pentru acest proiect și am creat pentru această campanie o strategie cum nu s-a mai văzut până acum. Mai ales în combinație cu acest gen de produse. Nu vă cer să investiți din convingere ideologică. Vreau să vă explic cum gândesc ca să puteți înțelege ce potențial enorm există în proiectul ăsta. Publicul țintă pentru produsele noastre nu sunt femeile pur și simplu, ci femeile care s-au săturat să fie dezamăgite de bărbați.

Ochii lui Irene sclipeau. Luă din nou schița în mână și o contemplă gânditoare.

Faye aștepta în tăcere, lăsând-o să reflecteze.

Se hotărâse să nu-i ofere nimic, ci să aștepte să deschidă ea subiectul. Procentajul lui Irene avea să fie mai ridicat decât cel de unu la sută pe care își propusese să-l ofere femeilor care investeau. Irene avea să primească mai mult: Faye îi oferise deja lui Kerstin cinci la sută din acțiuni. De fapt, îi oferise zece la sută, dar Kerstin refuzase.

— Vreau zece la sută, zise Irene.

— Vă ofer cinci, zise Faye.

Simțea cum i se zbătea inima în piept.

— Șapte.

— Deal.

Făcu un efort să nu izbucnească în urale și să danseze de fericire. Se ridică în picioare și Irene făcu la fel. Se opriră în mijlocul încăperii și dădură mâna.

Irene scoase o carte de vizită din poșetă.

— Sună-mă, indiferent de ce ai nevoie. Ăsta e numărul meu direct. Nu-i nevoie s-o mai suni pe secretară.

Când ieși în stradă, Faye simți că îi vibrează telefonul. De fapt, nu voia să fie deranjată, voia să se bucure de acel moment, dar când văzu că era Chris, răspunse.

— A acceptat, Chris! Irene fucking Ahrnell a acceptat!

— Minunat, răspunse Chris cu entuziasm. Bănuiesc deci că ești bucuroasă?

— Bucuroasă? zise Faye în timp ce se îndrepta spre Stureplan. Mă topesc de fericire. Revenge o să apară în toate magazinele ei. Și mi-a promis că își va mobiliza și contactele internaționale dacă lansarea în Suedia are succes. Îți dai seama ce grozav e?

— Da, îmi dau. Dar va trebui să sărbătorim un pic mai târziu. Pentru că acum am lângă mine două persoane care vor să stea de vorbă cu tine.

— OK…? zise Faye nesigură.

— Stai un pic, să te pun pe difuzor.

— Bună, Faye, sunt Paulina Dafman, zise o voce răgușită. Mă aflu aici împreună cu prietena mea, Olga Niklasson. Ne poți acorda câteva secunde?

Lui Faye începu să-i salte inima în piept. Olga Niklasson și Paulina Dafman erau cele mai importante profiluri de pe Instagram din Suedia. Împreună aveau trei milioane de followeri.

— Da, sigur.

— Se întâmplă să bem un pahar de cava la Grand Hotel împreună cu Chris. O adorăăăm pe Chris! Ne-a povestit ce ți s-a întâmplat, despre porcul ăla infidel și despre ideea ta de afaceri și suntem foarte interesate. Există cumva vreo posibilitate să intrăm și noi în joc și să te ajutăm cu acest proiect?

— Vreți să participați?

— Bineînțeles că vrem, ziseră ele în cor. Și cred că putem să mai adunăm și alte tipe mișto cu conturi arătoase. Cunoaștem toată lumea bună, să știi.

— Chiar așa și e, întări Chris. Mă cunosc pe mine, de exemplu…

Faye își înăbuși un chicot.

După ce închise, începu să sară în sus de bucurie. O doamnă mai în vârstă cu un cățeluș în brațe se uită surprinsă la ea. Faye îi răspunse cu un zâmbet larg, iar doamna se grăbi mai departe.

Faye se opri o clipă, își văzu reflexia în vitrina celebrei firme de design interior Svenskt Tenn și în acel moment înțelese limpede că se uita la o învingătoare.

Partea a treia

De undeva se auzea hârâitul cam prea puternic al unui ventilator, ceea ce reducea un pic din impresia de lux pe care încerca să o transmită biroul de avocatură.

Jack ceruse să o vadă la arest. Avocata lui Faye pufnea și clătina din cap în timp ce îi povestea asta.

— Nu înțeleg cum de are nesimțirea să ceară să vă vadă. Cum își poate închipui că ați vrea să-l vedeți? Având în vedere ce a făcut…

Faye nu răspunse. Amesteca încet în ceașcă, așezată pe un scaun în sala de ședințe. Contempla aproape hipnotizată vârtejurile din ceaiul roșu, tornada al cărei centru părea să mistuie totul.

Avocata îi puse cu compasiune mâna pe umăr.

— Procurorul va cere închisoare pe viață. Nu există niciun risc să primească mai puțin, având în vedere dovezile. După proces, n-o să mai fie nevoie să-l vedeți niciodată.

— Dar o să fie posibil să se dovedească ceva? Fără…

Vocea lui Faye se stinse.

— Fără corpul ei?

— Există oricum destule dovezi. Și, în plus, avem și agresiunea împotriva dumneavoastră. Credeți-mă. Nu o să iasă de acolo multă vreme.

Faye se opri din învârtit. Puse lingurița pe un șervețel alb și duse cu grijă ceașca la gură. Băutura o frigea pe limbă, dar primi durerea cu bucurie. Căci acum îi era ca un prieten. Durerea sălășluia în apele tulburi în care Faye își păstra toate secretele.

Reportera Ingrid Hansson, de la *Dagens Industri,* ciugulea dintr-o salată Caesar. Faye se mulțumise cu un ceai verde. Reportofonul era plasat între ele, iar luminița butonului de înregistrare era aprinsă.

— Ați parcurs un traseu de-a dreptul incredibil cu Revenge, zise Ingrid Hansson. După divorțul de Jack Adelheim, v-ați transformat din soție casnică în CEO și proprietară a unei firme a cărei cifră de afaceri în acest an este estimată la un miliard și jumătate de coroane. Care este secretul dumneavoastră?

Faye duse ceașca la gură și sorbi o înghițitură.

— Faptul că muncesc din greu, aș zice. Și că am investitori pricepuți și implicați.

— Deci totul a început cu divorțul?

Faye dădu aprobator din cap.

— După divorțul de Jack, nu prea știam ce să fac cu viața mea. Am lansat un serviciu de îngrijire a câinilor cu care mă ocupam în timpul zilei. Seara stăteam și lucram la planul meu de afaceri.

— A fost un divorț murdar, având în vedere numele? Adică, Revenge.

Întrebarea fusese pusă pe un ton neutru, dar Faye bănuia că era o capcană. Cunoștea deja toate tertipurile presei. Cei mai nesuferiți erau jurnaliștii care se prefăceau că sunt de partea ta, care jucau cartea simpatiei. Cărora le făcea o mare plăcere să mai stea un pic de vorbă „off the record" după ce închideau reportofonul.

În lumea mediatică, nu există niciun „off the record" sau „asta n-ai voie să scrii". Sunt nemiloși. Dar Faye știa cum îi putea exploata. Își încrucișă picioarele și își puse mâinile una peste cealaltă pe genunchi. Acum își putea permite să-și plătească singură garderoba de lux, care pentru ea reprezenta o uniformă, o armură. Hainele ei simbolizau putere și succes. Pentru azi, alesese un taior marca Isabel Marant și o fustă Chanel. Bluza era însă un chilipir de la Zara. Lui Faye îi plăcea să combine, în loc să se îmbrace în haine scumpe de marcă din cap până în picioare.

— Murdar, nu. Dar greu. Așa cum e orice divorț.

— Cum ați descrie relația dintre voi acum?

— Avem o fiică împreună și am fost căsătoriți peste zece ani. Iar acum, când Compare va fi cotată la bursă, chiar am de gând să cumpăr câteva acțiuni.

— Adevărat?

— Da, am făcut parte din firmă la începuturi. Bineînțeles că vreau să le acord sprijinul meu acum.

Ingrid Hansson se șterse la gură.

— Numele Revenge n-are deci nimic de-a face cu divorțul? întrebă ea. Am auzit multe zvonuri despre cum ați vândut ideea investitorilor.

Faye izbucni în râs.

— Toate produsele bune au o poveste în spate. O poveste care prinde aripi și se împrăștie cu viteza vântului pe net și pe rețelele sociale. N-aș putea să spun că divorțul ar fi fost un dezavantaj. E pur și simplu o dovadă de inteligență în afaceri să găsești un factor comun cu care să se poată identifica multe dintre femei.

Ingrid dădu aprobator din cap și schimbă subiectul, interesându-se acum de raportul financiar, cel mai recent bilanț contabil, expansiunea internațională și premiile prestigioase pe care Revenge le primise pentru campania sa de marketing. Plus o serie de întrebări despre investițiile private ale lui Faye, în primul rând în sectorul imobiliar, care contribuiseră semnificativ la creșterea averii ei. Faye fu generoasă cu informațiile și sfaturile. Nu avea nimic de ascuns. Nu cu privire la situația sa financiară, în orice caz.

Interviul se termină după o jumătate de oră. Ingrid Hansson părăsi biroul lui Faye, situat într-o clădire elegantă de pe strada Birger Jarisgatan. Faye o privi gânditoare pe jurnalistă, în timp ce stătea lângă pervaz sprijinită de perete, acordându-și câteva minute prețioase de repaus.

Când caruselul se pusese în sfârșit în mișcare, toate lucrurile se întâmplaseră cu o viteză uluitoare. Cei trei ani care trecuseră de la divorț depășiseră orice așteptări. Revenge se bucura de un succes răsunător. Mai mare chiar decât visase vreodată.

Subestimase efectul pe care aveau să-l producă ideile ei de marketing și produsele ei. Femeile îi adoraseră abordarea și, după numai șase luni, magazine din Franța și Anglia cumpăraseră licențe pentru a-i putea vinde produsele. În SUA, tocmai semnaseră un contract cu unul dintre cei mai mari distribuitori.

Punctul de cotitură pentru marcă fusese reprezentat de mediatizarea pe Instagram. Influența Paulinei Dafman, a Olgăi Niklasson și a celorlalți influenceri din gașca lor asupra noii generații de tinere femei se dovedise mai mare decât îndrăznise Faye să spere. Pentru sute de mii de femei din întreaga Suedie, ele reprezentau noile idealuri. Erau un fel de Sophia Loren, Marilyn Monroe și Elizabeth Taylor ale secolului XXI. Orice purtau ele, voiau să poarte și celelalte femei. Orice cumpărau, cumpărau și celelalte femei. În calitatea lor de ambasadoare ale Revenge, scriseseră texte pline de inspirație pe tema girl power și făcuseră reclamă produselor, care se aflau pe aceeași lungime de undă cu tendințele feministe care circulau în Suedia. Revenge se lansase la momentul potrivit.

În momentele sale de cinism, Faye se întreba unde era oare mesajul feminist din aceste imagini cu funduri bine antrenate în bikini și reclame la ceaiuri pentru slăbit. Chris replicase însă cras, explicându-i că uneori trebuia să se folosească de feminismul pe care îl avea la dispoziție și argumentând că nu se putea merge mereu în linie dreaptă. În plus, pe net era plin de bărbați care, în calitatea lor de influenceri, pozau la bustul gol și făceau reclamă la pudre de proteine. Deci care era diferența până la urmă?

Magazinul online pe care îl lansase, cu un forum special unde femeile își puteau dezvălui povestea răzbunării pe bărbații lor, reușea cu greu să facă față cererii masive. Iar forumul era plin ochi de povești. În fiecare zi apăreau altele noi, nu păreau să se termine niciodată. Facebook-ul fusese un alt instrument care se dovedise crucial, înlesnind dirijarea anunțurilor exact spre publicul țintă pe care voiau să-l intercepteze: femei sofisticate cu studii superioare. Aceste cliente se bucurau de un standard de viață ridicat, ceea ce făcuse posibilă vânzarea la prețuri mai

mari și obținerea unui profit mai consistent pentru fiecare produs vândut.

La început, toate vânzările se făcuseră online. Când sosise vremea ca Revenge să apară în magazinele lui Irene Ahrnell, Faye și-a dat seama că era nevoie de ceva în plus pentru a menține atenția și misticismul create online. A contactat mai multe artiste, scriitoare și actrițe și le-a rugat să creeze fiecare designul unui ambalaj. Dându-le o libertate totală de exprimare artistică. Și impulsionând totul printr-o campanie enormă pe social media. Iar apoi lansând produsele sub egida magică a dictonului *limited edition.*

Tinerele femei stătuseră la coadă ca să obțină produsul Revenge care conținea, tipărit pe ambalaj, mesajul idolului lor despre însurățire. Dintr-odată, reușiseră să intre în vizorul altor categorii de clienți. În micul lor cerc limitat, creaseră o trăire revoluționară.

Kerstin își făcuse apariția în pragul ușii; își drese vocea și-i spuse:

— Trebuie să te duci s-o iei pe Julienne la ora patru azi.

— Am vreo ședință până atunci?

— Nu, m-ai rugat să-ți păstrez după-amiaza asta liberă.

— Așa e. Mulțumesc.

— Ne vedem mai târziu acasă, zise Kerstin și închise ușa.

Părea un pic cam tensionată azi și Faye se întreba care putea fi cauza. Apoi își aminti: Kerstin fusese în vizită la Ragnar în pauza de prânz. De fiecare dată când îl vizita, la întoarcere era în toane rele. Când Faye o întrebase de ce continua să meargă să-l vadă, Kerstin îi răspunsese: „La urma urmei, sunt soția lui. Mă duc doar ca să nu mă sune personalul să mă cicălească. În plus, îmi oferă o oarecare satisfacție să-l văd zăcând așa. Neajutorat. În gând însă, îmi imaginez mereu cum într-o zi îi pun perna pe față și i-o țin așa până nu-l mai aud respirând".

Faye privi din nou pe fereastră. Afară traficul era fluid. Nu mai era mult până în octombrie, când Compare, după ani lungi de speculații, avea în sfârșit să fie cotată la bursă. Odată cu asta, putea iniția următoarea etapă a planului său. După mai mulți ani în care muncise din greu, totul depindea acum de cum

aveau să decurgă treburile în perioada ce urma. Își luă servieta, în care avea un computer Dell pe care tocmai îl cumpărase, și părăsi biroul. În pasajul din Sturegallerian găsi o cafenea ai cărei clienți erau în majoritate elevi chiulangii de la liceele aristocrate din zonă.

Trase cu urechea, amuzată să audă vorbindu-se despre ce poșetă Gucci își dorea cineva cadou de aniversare și cum altcineva se plângea că era obligat să meargă cu familia în Maldive de Crăciun deși „nu e absolut nimic de făcuuut acolo". Comandă o cafea unei chelnerițe indiferente, deschise capacul laptopului și se conectă la rețeaua wifi. Jack avea aceeași parolă încă de când se născuse Julienne. De-a lungul anilor pe care îi petrecuseră împreună, nu și-o schimbase decât de două ori. În plus, mai era și nostalgic.

Sau cel puțin așa și-l amintea ea.

Primele documente referitoare la Compare erau salvate ca fișiere PDF pe contul lui de Gmail. Dar ca să ajungă la ele, trebuia deci ca parola să fi rămas aceeași cu cea de la computer: *Julienne2010.* Faye duse ceașca albă la gură și sorbi din cafea. Îi tremurau mâinile. Tot ce realizase în ultimii trei ani o adusese în pragul acestui moment. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să afle dacă puterea obișnuinței izbândise asupra lui Jack, făcându-l prea leneș ca să-și schimbe parola. Totul depindea de asta.

Scrise literele și cifrele în căsuță și apăsă pe „Conectează-te".

Parolă greșită.

Încercă din nou.

Parolă greșită.

Își înăbuși un strigăt de frustrare. Nemernicul o schimbase până la urmă. Trânti capacul laptopului și ieși din cafenea.

Ce naiba putea face acum? Chiar trebuia să intre în contul lui de e-mail.

După zece minute, se afla din nou la birou. Chiar în momentul când intrase în clădire, începuseră să cadă și primele picături de ploaie. Kerstin o privi plină de entuziasm.

Faye clătină din cap.

— Roagă-l pe Nima să vină la mine, zise ea și se grăbi să intre

în birou.

Nima, un tip slăbănog, cu tenul palid și brațele păroase, era inginerul IT al companiei. Era total incompetent în contexte sociale, dar de-a dreptul genial în tot ce avea de-a face cu IT-ul.

Faye își dădu jos pardesiul și îl așteptă așezată la birou.

După câteva minute, Nima își făcu apariția în prag.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă el.

Faye îi zâmbi.

— Intră, zise ea și făcu semn spre un scaun.

Nima se așeză. Își frământa neliniștit mâinile.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, zise ea cu un zâmbet dezarmant. Dimpotrivă. Am nevoie de ajutorul tău cu privire la o chestiune. E un pic jenant.

— OK?

— E vorba de Julienne, fiica mea. I-am, cumpărat un computer și mi-e frică să nu intre pe pagini nepotrivite. Vreau să pot controla ce face. Sunt o mamă supraprotectoare, o cocoloșesc și-mi fac griji din orice.

Nima dădu aprobator din cap.

— Înțeleg.

— Ce pot să fac?

— De ce informații aveți nevoie?

— De parola ei de Facebook și alte chestii de genul ăsta. Îmi tot fac griji, copiii vorbesc cu oricine și sunt atât de naivi.

Nima se încruntă preț de o secundă.

— Se poate rezolva. Vă sugerez să instalați un keylogger pe computerul ei. Așa, puteți vedea totul fără să fie măcar nevoie să vă conectați la conturile ei de social media.

— Cum funcționează un…?

— Keylogger. Păi, îl activați pe computerul ei. Apoi, puteți oricând să descărcați tot ce a fost scris pe tastatură într-un fișier text. Înregistrează pur și simplu tot ce a fost apăsat pe taste. Așa, nu mai e nevoie să vă conectați la Facebook-ul sau Snapchat-ul ei.

— Și nu există niciun risc să-l repereze?

— Nu, dacă e ascuns printre alte fișiere, nu. Rămâne ascuns

în fundal. Și înregistrează totul pe furiș.

— Super. Și cum fac rost de un keylogger din ăsta?

— Un moment, zise Nima și se ridică.

Reveni rapid cu un stick USB negru.

Faye dădu scaunul la o parte și Nima introduse stick-ul în computer și îi arătă cum trebuia instalat.

— Și eu am copii, deci știu exact cum e, zise el.

Faye îl privi cu surprindere. N-ar fi crezut că are nici măcar o prietenă.

— Nu știam.

— Astrid. Are zece ani și e tot timpul pe net. Firește că ne facem griji ca părinți.

— Trebuie să fi fost foarte tânăr când a venit pe lume.

— 20 de ani. Fusese planificată, chiar dacă sună cam ciudat. Sunt un pic precoce de felul meu.

— Și încă mai ești împreună cu…?

— Johanna.

Fața i se lumină când îi rosti numele.

— Sigur, ne-am căsătorit.

Faye ridică din sprâncene. Natura umană nu înceta nicicând să o surprindă.

Banii fac ceva cu oamenii. Pe vremea când încă mai era doamna Adelheim, părinții celorlalți copii o sunau pe Faye în principiu în fiecare weekend ca s-o invite pe Julienne la petreceri și playdates. Se dădeau peste cap să lase impresia că de fapt copiii lor erau cei care voiau s-o întâlnească pe Julienne. Adevărul era însă că voiau să se apropie de ea și de Jack. Sau mai bine zis, de Jack, dacă e să fim direcți. Ea era mai degrabă un accesoriu care deschidea calea spre un bărbat de succes.

Prin intermediul lui Julienne, voiau să fie invitați la cine la ei, să profite de popularitatea lor, în speranța că reușita lor avea să fie molipsitoare.

După divorț, nici nu o mai salutau. Telefonul nu mai suna. În ochii lor, Enskede era echivalent cu Mogadishu sau Bagdad. Nu exista părinte din Lidingö care să vrea să-și trimită copilul acolo, cel puțin nu fără gardă de corp și vreun vaccin suplimentar. Începuseră însă să-l sune pe Jack. La rândul lui, Jack îi delegase aceste convorbiri Ylvei, care trebuia să-și petreacă o mare parte din timp coordonând petreceri și playdates în weekendurile când Julienne se afla la ei, ceea ce oricum nu însemna mai mult de un weekend pe lună.

Totul se schimbase însă radical odată cu succesul lui Faye cu Revenge.

Julienne începuse școala la Östermalmsskolan. Jack ar fi preferat să o trimită la o școală privată cum ar fi Carlssons, unde merseseră copiii regelui, sau Fredrikshovs Slotts Skola, unde se zvonea că plănuise jucătorul de fotbal Zlatan Ibrahimovic să-și dea fiii, dar Faye refuzase. Nu voia ca Julienne, odată ajunsă adolescentă, să se lamenteze zgomotos cu privire la vacanțele lor exclusiviste.

E drept că nu prea erau copii care să trăiască din ajutor social nici la Östermalmsskolan, dar existau cel puțin câțiva copii pentru care nu era de la sine înțeles că aveau să-și petreacă verile la Marbella sau New York, vacanța de iarnă în Maldive și pe cea de primăvară în cabana de la Verbier sau Chamonix.

Iar lui Julienne îi mergea de minune. Faye era soarele ei și Kerstin luna. Se bucura anticipat de weekendurile la Jack, dar

când se întorcea de acolo, era mai mereu închisă în ea. Ca de obicei, Jack promitea mai mult decât era în stare să ofere.

Faye parcă mașina pe strada Banérgatan. Julienne o aștepta pe o bancă, lângă lift, cu ochii în iPad. Faye se așeză lângă ea, fără ca Julienne să o observe măcar. Își ridică privirea de-abia când Faye o îmbrânci ușor într-o parte.

Julienne izbucni în râs și o îmbrățișă pe Faye.

— Ce joci?

— Pokémon, răspunse Julienne și își băgă iPad-ul în ghiozdan.

Faye o luă pe Julienne de mână.

— Ai avut o zi bună? o întrebă ea în timp ce se îndreptau spre mașină.

— Da.

— Știi că mergi la tati în weekend, nu?

— Mm.

Faye îi deschise portiera și îi puse centura de siguranță.

— O să fie distractiv, nu?

— Așa și-așa.

— Nu-ți place să mergi la el?

— Câteodată. Se ceartă des și nu e așa amuzant. Iar tati e mai mereu plecat sau lucrează.

— Adulții se ceartă din când în când, Julienne. Și eu și tati ne certam. Dar asta n-are nimic de-a face cu tine, chiar dacă înțeleg că nu e plăcut să asiști la așa ceva. Iar tati lucrează pentru binele tău.

O mângâie pe Julienne pe obraz.

— Vrei să vorbesc cu tati?

Julienne clătină din cap cu vehemență.

— Tati s-ar înfuria.

— De ce să se înfurie? întrebă Faye și o îmbrățișă.

— A, nu-i nimic, zise Julienne încet.

— Ești sigură?

Julienne dădu aprobator din cap.

Când Faye deschise ușa apartamentului, Julienne se năpusti înăuntru înaintea ei și se grăbi spre bucătărie.

Apartamentul cu patru camere și cu o suprafață de o sută șaptezeci de metri pătrați de pe strada Karlavägen, vizavi de supermarketul Ica Esplanad, costase cincisprezece milioane de coroane. Dar era doar al ei. Al ei și al lui Julienne.

— Am sosit acasă, Kerstin! strigă Julienne și Faye o urmă în bucătărie.

— Bună, fetița mea, zise Kerstin și o luă pe Julienne în brațe.

Faye zâmbi. O ajutase pe Kerstin să cumpere celălalt apartament de pe palier și luau cina împreună aproape în fiecare seară. Dacă Faye avea de lucru, Kerstin era nespus de bucuroasă să stea cu Julienne. În viața lui Faye și a lui Julienne nu mai exista nicio babysitteră.

Kerstin o alinta exagerat de mult pe Julienne. De fapt, lui Faye nu-i plăcea lucrul ăsta, dar n-o lăsa inima să-i atragă atenția. Kerstin era citadela și punctul ei de sprijin.

În timp ce Faye dădu drumul la fierbător și puse vasele în mașina de spălat, Julienne o tuli spre living.

— Ce n-a mers? întrebă Kerstin în șoaptă.

— Și-a schimbat parola. Am aranjat lucrurile în alt fel, dar e posibil să dureze mai mult decât credeam.

Din living se auzi sonorul televizorului.

— Există o singură problemă, continuă Faye.

— Și anume?

— Am nevoie de ajutorul…

Făcu un semn cu capul spre living, de unde răsuna zgomotul televizorului.

Kerstin făcu ochii mari.

— Doar nu i-ai zis de…?

— Bineînțeles că nu. Nu vreau s-o implic, cel puțin nu în mod conștient.

— Faye, n-am nimic împotriva majorității lucrurilor pe care le faci, te sprijin și te admir, dar asta chiar nu-mi place.

— Nici mie, zise Faye. Dar n-am cum să intru în computerul lui altfel.

Fierbătorul se opri cu un clic. Faye luă două cești și le puse pe masă.

— Nu există nicio garanție în privința asta, zise ea încet. Nu

știu nici măcar dacă documentele mai există. Dar e cea mai bună șansă pe care o avem. Cel mai important e să nu mă las pradă disperării și să fac vreo greșeală care să poată fi trasată înapoi la mine.

— La noi, zise Kerstin suflând în ceai. Suntem amândouă în aceeași barcă. Te sprijin în tot ce faci, dar chestia asta nu-mi place.

Faye încuviință din cap. Ideea de a o folosi pe Julienne îi inspira și ei o puternică senzație de aversiune. Dar n-avea încotro.

Erau întinse pe pat la Julienne și citeau cu voce tare dintr-o carte de Astrid Lindgren. Din bucătărie se auzea zgomotul mașinii de spălat vase.

Înainte să se ducă la culcare, Faye îi arătase lui Julienne stickul USB.

— Iubita mea, vreau să te rog să mă ajuți cu ceva, îi spusese în timp ce stăteau la masa din bucătărie. Plănuiesc o surpriză pentru tati.

— Ce fel de surpriză?

Faye îi arătase stickul USB.

— Nu pot să-ți spun încă, dar știi că tati are obiceiul să lase deschis computerul din camera lui de lucru atunci când se uită la știrile financiare? Vreau să te rog să bagi ăsta în computer. Și după aia, te rog să apeși pe butonul ăsta.

Îi arătă cu degetul.

— Și asta-i tot. Pe urmă poți să-l scoți afară.

— De ce n-am voie să-i spun lui tati? Mi-a zis că nu trebuie să ne ascundem unul de celălalt. Că avem secrete doar față de tine.

Faye își încruntă sprâncenele auzind vorbele fiicei sale. Ce voia de fapt să spună?

— Pentru că altfel n-ar mai fi o surpriză, răspunse ea. Și pe urmă, după ce ai făcut ce te-am rugat, am o surpriză și pentru *tine* când vin să te iau.

— Ce?

— Ceva ce-ți dorești de multă vreme.

— Un mobil?

— Ești fată deșteaptă, văd. Da, propriul tău telefon mobil. Ca să nu mai fie nevoie să-l împrumuți pe al meu tot timpul.

— Când mi-l dai?

— Duminică. Dacă mă ajuți, îl găsești duminică aici, când te întorci acasă.

Faye se simțise josnic. Dar n-avea ce face. Chiar avea nevoie de fișierele cu pricina.

Julienne dormea acum lângă ea, iar Faye își puse cartea pe noptieră și sărută fruntea umedă a fiicei sale. Trăsăturile feței păreau să degaje armonie în timpul somnului, dar în ultima vreme se schimbase puțin. Stătea deoparte și era mai tăcută. Faye simțea cum o roade grija și nu se putea abține să nu se întrebe ce secrete împărtășeau Jack și fiica sa. Probabil era vorba de ceva neînsemnat, cum ar fi faptul că îi dăduse voie să mănânce înghețată la micul dejun. Dar dacă totuși îi ascundeau ceva important?

Faye stătea întinsă pe spate în patul său. Încă îi era greu să doarmă pe burtă după operația la sâni. Aerul din dormitor era greu de respirat. Se ridică, își puse halatul și deschise ușa de la balcon. Aerul tomnatic îi dădu o senzație de răcoare. Își aprinse o țigară și se așeză pe canapeaua din ratan. Din când în când apărea câte o mașină pe Karlavägen; altfel, Stockholmul părea un oraș adormit.

Trecuseră trei ani. Trei ani fantastici, grei, norocoși. Când își permitea luxul de a se opri să reflecteze asupra a tot ce se întâmplase, se simțea mereu buimacă.

Clădise o firmă de succes, investise cu înțelepciune, cumpărase un apartament pentru ea și pentru Julienne și altul pentru Kerstin, se pusese pe picioare. Oricât de absurd ar fi părut însă, din când în când se întreba dacă nu cumva tot îi mai era dor de Jack. Sau cel puțin de visul pe care el îl reprezenta.

Ăsta era oare motivul care îi alimenta ura? Era cumva explicația faptului că alesese să continue să pună în practică planul pe care și-l făcuse cu trei ani în urmă? E drept că mai existaseră și alți bărbați în acest răstimp, dar, înainte ca Jack să fie nimicit, nu îndrăznea să se implice în ceva mai serios.

Trebuia să rămână concentrată. Obiectivul era sensul suprem.

Câteodată se întreba dacă nu era cazul să se mulțumească. Acum avea totul. Redobândise succesul. Banii. Statutul social. Pe Julienne. Ceva îi spunea însă că nu era de ajuns. El îi luase mult mai mult. O călcase în picioare până ajunsese aproape să nu se mai poată ridica vreodată. Nu-l putea ierta.

Iar ura ei era hrănită de toate poveștile altor femei pe care le auzise în acești ani. Avea obiceiul să-și înceapă ziua intrând pe forumul magazinului Online sau pe contul de Instagram al firmei și citind noi istorisiri. Exista o nevoie enormă de vindecare, de recăpătare a mândriei pierdute, de a riposta, de a recupera, de a se răzbuna.

Era un instinct primitiv. Răzbunarea e o temă care apare deja în Vechiul Testament. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Să se facă dreptate. Nu mai era mânată doar de propria ură, ci era întărită de vocile a mii și mii de femei. Trezise ceva ce se aflase în stare latentă mult prea multă vreme.

Furia lor era și a ei. Iar furia ei era a lor.

Faye scutură un pic de scrum care îi căzuse pe halat, se întinse după telefonul mobil și dădu drumul la Spotify. Se auzea melodia „Alice" a trupei Eldkvarn cu volumul dat la minimum.

Mamei ei îi plăcuse dintotdeauna Eldkvarn. De câte ori nu-i povestise de prima oară când îi văzuse în concert și prinsese pana vocalistului Plura Jonsson! Era înainte să-l întâlnească pe tatăl lui Faye. După aceea, muzica tăcuse pentru ea.

Melodia și țigara o transportară pe Faye cu treizeci de ani în urmă. Înapoi la anii copilăriei, la Fjällbacka, înapoi în căsuța în care locuiseră. Ea, Sebastian, mama și tata.

Pusese scrisorile primite în ziua respectivă pe măsuța din fața ei. În vârful teancului se afla încă o scrisoare de la tata. Niciunul dintre oamenii pe care îi cunoscuse odinioară nu mai era în viață acum. Mai rămăsese doar tata. O recunoscuse când presa începuse să scrie despre Revenge. Și reîncepuse să primească scrisori, după mulți ani de pauză. La început, una pe săptămână. Apoi două. Apoi trei. Faye nu le deschidea niciodată.

Își rugase avocatul să monitorizeze cu atenție toate aspectele juridice. Nu trebuia să iasă din închisoare acum. Știa cum stăteau lucrurile în Suedia, condamnarea pe viață nu exista de fapt. Nici măcar pentru tatăl ei. Mai devreme sau mai târziu avea să fie eliberat. Dar nu acum. Sub nicio formă nu acum. Mai întâi trebuia să apuce să facă ce-și propusese.

Ridică scrisoarea și întinse țigara spre ea. Ușurarea pe care o simți când începu să ardă era de nedescris.

Fjällbacka – atunci

Freamătul mării la fereastra dormitorului meu nu putea acoperi zgomotele din bucătărie. Vocile care se auzeau din ce în ce mai tare. A tatei, plină de furie, a mamei, implorând, dar încă sperând că va putea stăvili inevitabilul. Se certau din vina mea. Uitasem să fac curat după gustarea pe care o luasem când mă întorsesem de la școală. Cum putusem să uit? Știam că tata nu accepta să vadă nimic pe masă. Dacă nu era lăsat de el însuși. Nu strângea niciodată masa după ce mânca, dar noi ceilalți trebuia să dereticăm, să facem ordine și să ținem o curățenie clinică. Eu, mama și Sebastian.

Ca de obicei, mama își asumase vina. O iubeam pentru asta. Și îmi doream cu ardoare să cresc mai mare, mai înaltă și mai puternică, ca să nu mai fie nevoie să fie pedepsită pentru greșelile mele. Deocamdată eram atât de mică, încât tata nu îndrăznea să mă pedepsească. Își încleșta pumnii când făceam ceva greșit, dar îi era frică să nu-mi rupă oasele fragile, să nu mă bată așa de rău, încât nimeni să nu mă mai poată salva. Așa că se folosea de mama. Ea putea îndura mai mult.

Prima dată când mi-am dat seama că tuturor le era frică de tata aveam cinci ani și m-am dus cu el la magazin. Cumpărase ce cumpăra de obicei: un pachet de țigări, o ciocolată mare și ziarul *Expressen.* Nici eu, nici Sebastian nu gustam aproape niciodată din ciocolată.

Odată ajuns la casă, un bărbat se băgase în fața tatei la rând. Chiar înainte ca tata să ajungă lângă banda rulantă, bărbatul își aruncase cumpărăturile pe bandă. Se vedea după haine că era un turist. Privirea îngrozită a casierei m-a impresionat. Frica ei de furia tatei.

Tata n-a acceptat ca un scăldător nenorocit, cum îi numea el, să se bage înainte. Mai târziu, am aflat că bărbatul fusese transportat la spitalul din Uddevalla cu două coaste rupte.

Cartea de matematică din fața mea rămăsese deschisă la aceeași pagină încă de când am auzit sunetul primei lovituri în bucătărie. Împărțirea. Simplă, de fapt. Mă pricepeam la cifre.

Dar când au început loviturile, am dat drumul stiloului și mi-am astupat urechile cu mâinile.

Mâna așezată pe umărul meu m-a făcut să tresar. L-am ignorat pe Sebastian. Am continuat să-mi astup urechile cu mâinile. Cu coada ochiului, l-am văzut așezându-se pe patul meu. S-a aplecat spre perete cu ochii închiși, încercând să se detașeze de tot ce era în jur.

Eu am rămas în lumea mea interioară, în care nu mai era loc și pentru altcineva.

Faye și Chris se întâlniră la Grand Hotel ca să ia cina și să bea ceva împreună. Faye n-avea niciun chef de fapt – voia doar ca weekendul să se termine ca să afle dacă Julienne reușise. Își dădu însă seama că era mai bine să se întâlnească cu Chris, să se îmbete, să agațe sau să fie agățată de cineva decât să stea acasă și să se urce pe pereți. Ospătarul-șef le pregătise o masă pe verandă cu vedere la apă și la palatul regal. În restaurant era animație. La piano bar, în partea cealaltă a încăperii, se auzea o frumoasă voce feminină cântând „Heal the world".

Chris comandă un hamburger, în timp ce Faye se mulțumi cu o salată Caesar. Chiar în momentul când le soseau cocktailurile mojito, două fete cam la 25 de ani se apropiară de masă și o rugară pe Faye să facă o poză cu ele.

— Te adorăm, se pițigăiră ele exaltate înainte de a pleca. Ești un model pe cinste.

— Se vede treaba că data viitoare trebuie să rezerv un separeu ca să pot sta de vorbă cu tine, zise Chris amuzată și amestecă în mojito cu bețigașul.

— Hai că nu-i ca și cum tu ai fi total necunoscută, replică Faye.

Chris zâmbi pieziș.

— Cum te simți cu noile balcoane?

— Neobișnuit, răspunse Faye scurt.

De fapt, era mulțumită cu cele vechi, dar făcea ce trebuia să facă. Corpul ei era unul dintre instrumentele necesare pentru a-și atinge obiectivul.

— Le-ai încercat în acțiune?

Faye ridică din sprâncene.

— Cu un bărbat, adică.

— Nu, nu încă.

— Atunci acordă-ți o ședință. Te va unge la suflet.

Chris cercetă încăperea.

— Pe de altă parte, aici e cam greu. Majorității bărbaților de aici nu li s-a mai sculat pe cale naturală de când a căzut zidul Berlinului.

Faye izbucni în râs și cercetă clientela. Chris avea dreptate.

Bani mulți, păr puțin, achiziții serioase de pilule albastre – cam așa se putea rezuma situația.

Chris se aplecă spre ea.

— Cum stăm cu Jack? N-a mai rămas mult până la cotarea la bursă.

— După un impas temporar, ar trebui să fim din nou pe calea cea bună, zise ea și îi explică lui Chris ce era un keylogger. De ajuns despre mine. Care mai e viața ta?

Chris luă o înghițitură de mojito și plescăi ușor.

— Acum câteva luni mă gândeam serios să ies la pensie și să mă mut la soare. Grupul Queen merge de la sine și chiar nu am nevoie de mai mulți bani. Dar acum m-am răzgândit.

— Zău?

— Da, zise Chris fără să o privească în ochi.

— Ai de gând să-mi povestești sau trebuie să scot cuvintele cu cleștele?

— Deși e super jenant, m-am îndrăgostit. Până peste cap, fără scăpare, sunt îndrăgostită lulea.

Faye fu gata să se înece cu o frunză de mentă. Începu să tușească.

— Îndrăgostită? repetă ea prostește. De cine?

— N-o să-ți vină să crezi, dar îl cheamă Johan și e profesor de suedeză la gimnaziu.

— Sună foarte… normal, zise Faye, care se așteptase să fie un participant la reality show-ul Paradise Hotel, tatuat, cu bicepși babani și cu reducere de tânăr adult la călătoriile cu avionul.

— Exact asta-i partea cea mai ciudată, oftă Chris.

— Cum v-ați întâlnit?

— A venit în salonul meu din Sturegallerian cu nepoata lui. Purta un sacou din ăla caraghios cu petice în coate. Când s-a așezat pe scaun, nepoata a declarat că vrea o creastă. Asta mi-a trezit curiozitatea. Cum avea să reacționeze? El a dat doar afirmativ din cap și a zis: „Și eu mi-aș fi făcut tot o creastă, e super mișto”.

Chris tăcu și se uită pe fereastră.

— Ce păcat că e luat, mi-am zis eu în sinea mea, pentru că presupuneam că era fiică-sa. Am rămas însă în salon, doar ca să

pot schimba câteva vorbe cu el. Și, când se pregătea să plătească, fata l-a întrebat când venea taică-su să o ia. Atunci mi-a scăzut moralul de-a binelea. Mi-am zis că trebuie să fie gay.

— La naiba!

— Fata a fost întâmpinată în fața salonului de un tip cu chelie care s-a înroșit ca un rac când a văzut ce frizură avea fiică-sa. S-au despărțit și eu… ce naiba, cel mai bine e să-ți zic exact ce s-a întâmplat. Mi-am anulat toate ședințele și am început să-l urmăresc.

— Te-ai dedat la stalking?

Faye se holbă amuzată la prietena sa. Era nebunie pură, chiar și din partea lui Chris.

— Da, dar doar un pic.

— Ce înseamnă un pic?

— Până la Farsta.

— Păi, tu n-ai mai ieșit din centru…

— Din *anno Domini* 2006, știu. În orice caz, când am ajuns în piața din Farsta s-a întors în cele din urmă către mine. Nu sunt James Bond, se pare, și își dăduse seama că-l urmăream de la Stureplan.

— Și atunci ce-a zis?

— Că era flatat de atenție și că presupunea că mi-era sete după atâta furișat. Eu am recunoscut că mi-era și atunci el m-a invitat la o cafea.

— Dumnezeule, Chris. Mă bucur enorm pentru tine.

Chris nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Și eu.

— Și pe urmă?

— Apoi mi-a oferit o cafea și m-am îndrăgostit lulea. Ne-am dus la el acasă și am rămas acolo două zile.

Izbucni în râs și Faye simți un val de căldură în stomac.

— Și acum?

— Acum sunt la fel de îndrăgostită. El e, Faye, e bărbatul pe care l-am așteptat toată viața.

Preț de câteva fracțiuni de secundă, zâmbetul se transformă în grimasă. Cineva care n-o cunoștea pe Chris atât de bine cum o cunoștea Faye nici măcar n-ar fi remarcat diferența.

Exista o problemă.

— Chris, ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui? replică ea cu o mină aparent indiferentă.

— Te cunosc. Ce e?

Chris ridică paharul și bău o gură. Apoi îl puse deoparte.

— Am cancer, zise ea cu o voce spartă.

Timpul se opri în loc, sunetele din jurul lor dispărură, contururile se estompară, colțurile ascuțite se rotunjiră.

Vocea lui Chris era înăbușită și străină.

Faye nu putea să înțeleagă. Chris cea plină de viață și de energie nu putea să aibă cancer. Dar avea. O formă neobișnuită de cancer de col uterin. Ceea ce lui Chris i se părea ironic, având în vedere cât de puțin își folosise uterul. În jurul lor se auzea clinchetul paharelor. În fața lor se întindea însorită și limpede calea de legătură dintre Stockholm și porturi, iar pe partea cealaltă a apei se înălța palatul regal care, ca de obicei, arăta mai mult ca o închisoare citadină decât ca un palat din basme. Era o frumoasă zi de toamnă care-i făcuse să iasă din casă pe o mulțime de locuitori ai Stockholmului. La masa de vizavi lumea mânca sandviciuri tăiate bucățele de pe un platou de argint cu bijuteriile zăngănindu-le la mâini, iar Faye se întreba cum de puteau să continue să râdă când lumea ei tocmai făcuse implozie.

— De fapt, nu aveam de gând să-ți zic nimic înainte să scap de el. Dar asta e, acum.

Chris dădu din umeri. Dacă doctorii nu reușeau să-l oprească, n-avea să supraviețuiască. Faye căuta semne care s-o convingă că glumea cu ea, aștepta să izbucnească unul dintre râsetele prea stridente ale lui Chris, care să elimine tensiunea acumulată. Dar nu izbucni nimic.

— Trebuie să plecăm de aici, zise ea.

De-abia mai putea respira.

— Nu pot să stau aici și să mă înfrupt din salata asta în timp ce tu-mi povestești că ai cancer.

Îi păru imediat rău de ceea ce spusese. Înțelese că lui Chris trebuia să-i fie teribil de frică și că făcea eforturi să mențină aparențele. Chiar nu era momentul potrivit să spună ce voia *ea*

să facă. Și nici să-și plângă de milă.

— Scuză-mă. Mă simt însă atât de tristă, zise ea.

Chris îi zâmbi. Un zâmbet trist de data asta. Era o mină pe care Faye nu o văzuse decât rar sau poate niciodată pe chipul iubitei sale prietene. Se forță să înghită o bucată de pui. Deși o înghiți se, se simțea ca și cum i-ar fi rămas în gât. Puse tacâmurile deoparte, îl trase spre ea pe un chelner aflat în trecere și comandă două ginuri tonice.

— Tari, vă rog.

Niciuna dintre ele nu mai zise nimic până la sosirea băuturilor.

— Vrei măcar să vorbești despre asta? întrebă Faye după ce luă o gură.

— Nu știu. Cred că da, dar nu știu cum.

— Nici eu. Dar știu că trebuie să te faci bine.

— Da, bineînțeles că mă fac. Nu putea să pice într-un moment mai prost însă, acum când îl am pe Johan. M-am îndrăgostit în sfârșit și acum se găsește și tumoarea asta să mi se pună pe col și să răstoarne totul cu fundul în sus. Cineva acolo sus are simțul umorului.

Râsul lui Chris nu i se oglindea în ochi.

Faye dădu aprobator din cap. Își potrivi buzele în jurul paiului și trase în ea și mai mult alcool. Îl simțea răspândindu-se, încălzind-o, ajutând-o să respire mai ușor.

— Te temi că te părăsește, asta vrei să spui?

— Firește. M-ar mira să nu mă părăsească. Ne știm doar de câteva săptămâni și, dacă e să învingboala asta, o să am nevoie de toate puterile mele. O să devin urâtă, neatrăgătoare, fără chef de sex, o să fiu obosită. E… e clar că-mi fac griji. Îl iubesc cu adevărat, Faye, îl iubesc atât de mult.

— Ți-e frică de…

— …de moarte? Mor de frică. Dar n-o să mor. Vreau să fiu cu Johan, să călătoresc cu el, să îmbătrânim împreună. Niciodată nu mi-am dorit să trăiesc mai mult decât acum.

O nouă grimasă. Faye se simțea nepriceputăși nesigură. În cele din urmă, își puse mâna peste mâna lui Chris. Mâna care îi insuflase curaj în timpul avortului. Acum tremura și era rece ca

gheața.

— Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să-i spui. Indiferent dacă te părăsește sau nu.

Chris încuviință din cap și dădu pe gât ginul tonic. Faye încă își ținea mâna peste mâna ei.

Duminică, atunci când se duse s-o ia pe Julienne, fiica sa îi aruncă o privire plină de nerăbdare. Faye uitase cu desăvârșire ce o rugase să facă, boala lui Chris întorsese totul cu susul în jos.

— Unde e? întrebă Julienne.

— Ce?

— Mobilul. Am făcut ce m-ai rugat acasă la tati.

— Foarte bine, draga mea. Ți-l dau mâine.

Julienne începu să protesteze, dar Faye îi spuse că trebuia să aștepte. Julienne plecă supărată în camera ei și Faye nu mai avu puterea să o cheme înapoi.

Nu mai avea puterea nici să se bucure că în curând avea să pună mâna pe parola lui Jack.

Chris o rugase să nu povestească nimănui despre cancer. Nu avea nevoie de simpatie sau să i se pună eticheta de pacient cu cancer în frunte, după cum se exprimase ea. Se înțeleseseră ca Faye s-o însoțească la prima sesiune de tratament și să nu mai aducă vorba despre asta înainte de acel moment.

Dar îi era imposibil să se gândească la altceva.

O viață fără Chris? Ea, care îi fusese mereu alături, care se dovedise puternică atunci când Faye nu voise altceva decât să se ascundă. Rolurile se inversaseră acum. Acum Chris avea nevoie de ea. De toată atenția ei.

Faye avea bani. Avea o companie de succes. Îi arătase lui Jack și întregii lumi că putea sta pe propriile sale picioare. Nu putea oare să lase keyloggerul care era acum instalat pe computerul lui să-i stocheze parola și tot ce scria fără să acționeze în niciun fel? Nu putea să renunțe?

Dar pur și simplu nu era în stare. I se făcea rău la gândul că nu și-ar putea duce răzbunarea până la capăt. Nu putea să renunțe. Nu voia să renunțe. Ce fel de persoană era, de fapt? Cea mai bună prietenă a ei era bolnavă. O boală care-i putea fi fatală. Iar ea se gândea în continuare cum să-l distrugă pe Jack.

Fjällbacka – atunci

Prima dată când m-a bătut tata aveam 12 ani. Mama era la supermarket, tocmai plecase. Stăteam la masa din bucătărie și tata se afla lângă mine, pe latul mesei, concentrat la un rebus. Voiam să mă întorc doar, dar mi s-a întâmplat să lovesc ceașca. Cu încetinitorul, am văzut-o răsturnându-se și încă simțeam cum o atinsesem cu mâna.

Ciocolata caldă s-a împrăștiat peste ziarul tatei cu rebusul aproape terminat. Era ca și cum ar fi fost mâna sorții, ca și când ar fi vrut să-mi spună că acum îmi venise rândul.

Tata părea aproape plictisit când și-a întins mâna și m-a lovit drept peste ureche. Și totuși, ochii mi s-au umplut de lacrimi din cauza durerii. L-am auzit pe Sebastian închizând ușa de la camera lui. N-avea să mai îndrăznească să iasă de acolo înainte de întoarcerea mamei.

Am primit încă o lovitură aproape imediat. Tata s-a ridicat și, de data asta, mâna m-a lovit pe obrazul drept. Am închis ochii și m-am încuiat în mine, într-o întunecime care m-a întâmpinat cu bucurie. La fel cum mă întâmpina la școală când voiam să scap de toate țipetele și strigătele din jur.

Palma tatei îmi sălta pe piele. Am rămas aproape șocată de cât de bine reușeam să suport durerea.

Când am auzit în cele din urmă pașii mamei în hol, mi-am dat seama că se terminase. De data asta.

Faye se întâlni cu Chris la spitalul universitar Karolinska. O pătură de nori învăluia orașul. Stockholmul era gri și umed, așa cum e de multe ori toamna. Frunzele începuseră să cadă și formau mici oprelișți de murdărie maro pe pământ.

Chris tremura de frig în fața intrării.

— Cel mai grav e că n-am avut deloc poftă de mâncare azi-dimineață și e de preferat să mănânci ceva înainte, mormăi ea și aruncă o privire la paharul lui Faye de la Seven Eleven în care se afla un latte de proastă calitate. Mi se face rău doar când mă gândesc la cafea.

Faye aruncă paharul într-un coș de gunoi verde.

— Nu era nevoie să faci asta, zise Chris în timp ce treceau de ușile batante.

— Facem asta împreună. OK?

— Da, răspunse Chris și îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Dacă aș fi fost eu bolnavă, tu m-ai fi tăiat și mi-ai fi scos tumorile de una singură, zise Faye. Din păcate, mie mi-e frică de sânge, deci mă mulțumesc să-ți țin companie și să nu beau cafea de proastă calitate. Plătesc un preț destul de mic pentru privilegiul de a petrece câteva ore cu prietena mea cea mai bună.

O trase pe Chris lângă ea.

— Cum te simți?

— Ca un pacient cu cancer. Și știu… – îi șopti Chris la ureche —… că nu ți-e frică de nimic. Dar îți mulțumesc că te prefaci. De dragul meu.

Faye nu zise nimic. Căci singurul răspuns pe care i-l putea da era că îi era frică. Frică de faptul că cea mai bună prietenă a ei avea să moară.

Când au părăsit spitalul, Chris era atât de obosită, încât Faye trebui s-o ducă sprijinită de umărul ei. Faye nu-și dădea seama dacă era o oboseală fizică sau mentală. Nu știa nimic despre cancer. Sau despre tratamentul împotriva cancerului.

Chris ar fi trebuit să ia un taxi până acasă, dar Faye se decise să o ducă ea cu mașina și să petreacă noaptea la ea. Îi trimise un

mesaj lui Kerstin, care îi răspunse că avea s-o ducă pe Julienne la cinema.

Chris se odihnea cu capul sprijinit de geam și cu ochii întredeschiși în timp ce luminile orașului se perindau pe lângă ele.

— Johan e la tine? întrebă Faye.

— Nu, i-am zis… i-am zis că am ședințe tot weekendul și că nu am timp să-l văd.

— Trebuie să-i spui.

— Știu.

Chris zgândărea portiera cu o unghie dată cu ojă roșie.

— Vreau să-l întâlnești mai întâi. În caz că…

— În caz că ce?

— În caz că mă părăsește.

— Ce bărbat de rahat mai e, dacă te părăsește?

— Bărbatul tipic, zise Chris cu ochii închiși și zâmbi obosită. Tu știi doar foarte bine cum sunt. Johan de ce ar fi altfel?

Faye nu știa ce să-i răspundă, miile de povești de pe forum o împungeau ca niște sloiuri de gheață în inimă. Toate dezamăgirile. Toate minciunile. Indiferența și egoismul. N-ar fi avut niciun fel de credibilitate dacă îi spunea lui Chris că nu avea dreptate.

Indiferent cât de mult și-ar fi dorit s-o facă.

Deși era scurtă, i se păruse că bucata de drum dintre parcare și lift durase o eternitate. Când ajunseră în cele din urmă în apartament, Chris se năpusti la toaletă să vomite. Faye îi ținea părul. Nu se mai aflaseră într-o astfel de ipostază de cincisprezece ani. Totul părea să se fi petrecut într-o altă viață.

După scurtul episod de ezitare, Faye se hotărâse, bineînțeles, să folosească ceea ce putea obține cu ajutorul keyloggerului. Cum era deja instalat pe computerul lui Jack, era pe drumul cel bun, dar trebuia să facă în așa fel încât să și copieze fișierul cu textul pe un stick USB. Apoi, nu putea decât să spere că totul încă mai era salvat în contul de Gmail. Din câte îl știa pe Jack, nu prea făcea curățenie. Voia să păstreze totul, pentru orice eventualitate, „nu se știe niciodată când o să fie de folos”.

Poate avea să reușească în timpul petrecerii de aniversare a lui Julienne din weekendul următor.

Apoi trebuia să se ocupe de Ylva. Deși Jack o redusese deja la umbra persoanei care fusese odinioară, Faye nu putea uita privirea disprețuitoare pe care i-o aruncase. În propriul său dormitor. Goală și proaspăt fututăde soțul lui Faye. Suplă, bine antrenată și cu balcoane perfecte de silicon.

Încetul cu încetul, cucerise teritoriul Ylvei, în timp ce Ylva începuse să se transforme într-un alter ego al lui Faye de pe vremea când încă era soția lui Jack. Trupul lui Faye era suplu și bine antrenat. Sânii noi. Iar Jack observase schimbarea. De fiecare dată când se întâlneau pentru a o primi sau recupera pe Julienne, privirea lui îi cerceta corpul. În același fel ca la început. Atunci când era cea de care nu se mai sătura. Deși îl ura, avea în continuare o influență ciudată asupra ei. Și nu se obișnuise niciodată să-l vadă împreună cu Ylva. Probabil n-avea să se obișnuiască niciodată.

Viața ei sentimentală se reducea la relații temporare, de regulă cu bărbați mai tineri, pe care îi întâlnea în baruri și cu care se culca de câteva ori, după care rupea legătura. Nimeni n-avea voie să se apropie de ea. Nimeni n-avea voie să rămână. În momentele sale de mare slăbiciune, visa să-l distrugă pe Jack odată pentru totdeauna… Și apoi să se întoarcă la el. Era încă unul dintre secretele ei murdare și rușinoase. Apele întunecate se umpleau mereu.

Nimeni nu-l putea acuza pe Jack de zgârcenie, își zise Faye când ajunse în dreptul casei. Julienne își dorise ca aniversarea ei de șapte ani să fie o „gală", iar Jack angajase o firmă specializată în aniversări pentru copii, care decorase grădina cu baloane roz, cort de petreceri cu scenă și, bineînțeles, un covoraș roșu, care în cazul de față era roz. Și un fotograf profesionist, care să le facă poze copiilor când soseau și să le expună pe un panou. Prin grădină erau răspândite mese care zăceau deja sub greutatea cadourilor și a felurilor de mâncare. Era pompos chiar și pentru standardele de pe Lidingö.

Dar e drept că și Jack avea o nevoie de a ieși în evidență cu mult mai mare decât a oricărui alt tată de pe insulă.

Julienne scoase un țipăt, sări din mașină și o luă la fugă pe alee. Jack și Ylva ieșiră pe trepte și o întâmpinară. Faye coborî din mașină și începu să urce colina. Alesese o rochie de culoarea pielii, marca Hervé Léger, mulată, cu decolteu și mânecă scurtă și simțea privirile lui Jack asupra sa. Și Ylva părea să le observe. Își deschise demonstrativ brațele în fața lui Julienne. Faye simți un pumnal în stomac când Julienne o îmbrățișă pe Ylva, dar făcu un efort să continue să zâmbească.

— Ce frumos ați aranjat totul, zise ea.

— Chiar am vrut să facem ceva special pentru ea azi, zise Ylva cu voioșie și o sărută pe Faye pe obraz.

Mirosea bine a șampon și a parfum. Și ea începuse să afișeze un ton servil, de o falsă familiaritate, față de Faye, când succesul cu Revenge devenise prea mare și prea evident ca să poată fi ignorat.

După ce se dezlipi din brațele ei, Faye o contemplă pe Ylva. Nu cumva începuseră să-i apară în jurul gurii aceleași cute de amărăciune precum cele pe care Faye le remarcase la sine însăși în ultima perioadă cu Jack? Și un pic prea mult botox în frunte?

— Du-te repede la tine în cameră! Acolo te așteaptă o primă surpriză, zise Jack și o mângâie pe fiica sa pe obraz.

Julienne o porni în fugă spre casă. Se auzea ecoul pașilor ei urcând pe trepte în sus. Jack se întoarse către Faye.

— Ylva a chemat o… cum îi spune…?

— O machieuză, explică Ylva. E tipa care se ocupă de obicei de Carola[14], de fapt.

Un bărbat tânăr se apropie și se prezentă ca fiind magicianul. Apoi intră în casă împreună cu Jack, în timp ce Faye și Ylva rămaseră pe loc admirând grădina. Apărură doi bărbați care cărau o masă.

— Chiar ați aranjat totul foarte frumos, repetă Faye ca să pună capăt tăcerii.

Nu mințea. Casa era frumoasă și grădina încântătoare. Ar fi trebuit să-i dea un bonus grădinarului. În plus, păreau să fi scăpat și de gâștele care se găinățau pe plaja de lângă casă. Se zvonea că Jack plătise pe cineva să le împuște în timpul nopții.

Ylva zâmbi.

— Nu vrei să rămâi la petrecere? July vrea să ne ținem deoparte pe cât posibil, dar poți totuși să rămâi, nu?

Comentariul lui Faye despre casă părea să fi declanșat un impuls spontan de generozitate. Acum părea să regrete, dar invitația fusese deja făcută.

Pe Faye o încerca o senzație de rău când Ylva îi spunea fiicei sale July. Dar, în loc să-i pună în vedere că fetița nu era un cobai, încuviință din cap. Pe de o parte pentru că spera să poată pune mâna pe computerul lui Jack, pe de cealaltă fiindcă observase că Ylva regretase imediat invitația spontană.

— Cu plăcere.

— Super. Jack a reușit să-i cheme pe Sean och Ville să cânte două piese.

Sean och Ville era un boyband de care Julienne și prietenii ei erau absolut obsedați. Le știau toate cântecele și nu ratau niciunul dintre update-urile lor zilnice de pe YouTube. În unele weekenduri, Julienne o obliga chiar și pe Faye să vină cu ea și să aștepte în fața studioului lor, pentru ca apoi să-i vadă pe cei doi terchea-berchea aruncându-se într-un taxi, fără măcar să se uite spre fetițele care mai întâi țipau de exaltare și apoi începeau să plângă de dezamăgire.

— Cred că n-a fost ieftin, nu? zise ea.

— Nu, managerul lor a cerut optzeci de mii de coroane pentru câteva piese. Plus șampanie și prăjituri cu ciocolată…

— Dumnezeule!

— Jack a ezitat la început, dar până la urmă l-am convins. Vreau să aibă o zi de neuitat. Vrei un pahar de șampanie? Poți să lași mașina aici și să iei un taxi până acasă. Sau putem să rugăm pe cineva de la firma de curierat să te ducă acasă și pe tine și mașina.

— Cu plăcere.

— Hai. Să intrăm.

În salon se afla un bar din zinc. Ylva îi dădu ocol, se aplecă și luă o sticlă.

— Cava? întrebă ea. Mie îmi place mai mult decât șampania, deci am mereu câteva sticle în casă.

— Sigur, mulțumesc.

Ylva luă un pahar, desfăcu sticla și-i turnă lui Faye.

— Tu nu vrei?

Ylva clătină din cap.

— N-am vorbit niciodată despre… despre ce s-a întâmplat, zise ea.

Afișase o mină care friza regretul. Faye își dădu dintr-odată seama cât de mult o ura. Ylva se culcase cu soțul ei luni de-a rândul pe la spatele ei. Iar acum, iat-o în căsoiul lor nenorocit, frumoasă și suplă, deși un pic cam umflată de botox, făcând pe tipa înțelegătoare și așteptându-se ca totul să fie iertat. Ar fi fost mai onest din partea ei să continue să se poarte cu aceeași îngâmfare și superioritate ca în seara când o surprinsese goală în dormitor. Atunci ar fi urât-o mai puțin.

Dar acum își dorea cu ardoare s-o vadă ducându-se de râpă sub ochii ei.

Ylva și Jack. Chiar se meritau unul pe celălalt. Meritau furtuna de la orizont care în curând avea să le distrugă viața perfectă.

— Nu e nevoie, zise ea. Tu și cu Jack vă potriviți. Și totul s-a terminat cu bine pentru toți trei.

Ridică paharul.

— Sunt foarte impresionată de ce ai reușit să faci cu Revenge, zise Ylva și se așeză pe un fotoliu mare cu tapițerie înflorată.

Designul era opera lui Josef Frank și fusese achiziționat de la

Svenskt Tenn. Lui Jack îi plăcuseră dintotdeauna stofele lor, în timp ce Faye era de părere că se potriveau mai bine în case de pensionari.

— Mmm, mulțumesc. Ție cum îți merge? Te simți bine la Musify?

— Am de gând să renunț. Ă… lucrez deja cu normă redusă de vreo doi ani. Jobul lui Jack necesită atât de mult sprijin, mai ales partea de reprezentare, apoi mai sunt casa, Julienne… știi și tu cum e.

Ylva făcu un gest cu mâna, fără să o privească pe Faye în ochi. Faye se întreba cât timp putea să-i ocupe Julienne în puținele ore pe lună când se afla la ei. Însă nu spuse decât:

— Zău?

— Noi… adică Julienne o să aibă un frate sau o soră. Și știi cum e Jack, preferă să stau acasă. Iar eu de-abia aștept, că altă familie n-am.

Faye se holbă la ea. Se tot întrebase când avea să sosească și această zi. Îi fusese teamă de venirea ei. Însă nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru lovitura în plexul solar pe care o reprezenta această noutate. În același timp, își dădea seama că supremația Ylvei se apropia de final. Într-un fel, îi era milă de ea, dar, în același timp, ar fi vrut și să-i tragă o palmă.

— Mă bucur pentru voi, felicitări.

Faye își luă o expresie care spera că semăna cu un zâmbet, deși măruntaiele i se frământau atât de tare, încât simțea nevoia să se aplece de durere.

Ylva își puse mâinile pe burta inexistentă și afișă un zâmbet strălucitor. Faye zâmbi la rândul său și luă o gură serioasă de cava. O năpădiseră amintirile despre avort. Răceala și indiferența lui Jack. Nașterea lui Julienne. Cu o sută de apeluri și mesaje pentru Jack, în timp ce ea o aducea pe lume pe fiica lor, copleșită de durere și panică.

Se uită pe fereastră. Afară mișuna de angajați care pregăteau febril sosirea invitaților la petrecere.

— Când e momentul cel mare? întrebă ea.

— Peste șase luni.

Ylva se lumină când Jack se apropie în spatele lor. Își turnă

un whisky la bar și se așează pe celălalt fotoliu, nu lângă Ylva. Cu vedere liberă în decolteul lui Faye.

Ylva observă și ea acest lucru.

— E gata totul? întrebă ea pe un ton sever.

— În linii mari. Ceilalți copii sosesc peste patruzeci și cinci de minute.

Jack răsuci ceasul de mână spre ea. Era marca Audemars Piguet și costase aproximativ o jumătate de milion de coroane. Nu Rolex, care lui Jack i se părea cu siguranță prea mainstream. Oricine avea Rolex acum. Dacă erai cu adevărat cineva, atunci purtai un Audemars Piguet. Sau un Patek Philippe.

— Formația pop apare la ora cincisprezece. Dar nu-i spune nimic lui Julienne, ea nu știe de asta.

Jack își înclină capul spre Faye.

— Cum merg afacerile?

— Excelent, mulțumesc. Se pare că și pentru tine. Cotarea la bursă e un eveniment important.

— O să fie mult de muncă. Dar merită, după toate prin câte am trecut.

Faye zâmbi către el și Ylva.

— Felicitări pentru copil. Ylva mi-a dat vestea.

Se răsuci și se așeză în așa fel încât Jack să poată vedea și mai bine sub rochia ei. Nu purta nici chiloți, căci s-ar fi observat pe sub rochia mulată.

Privirea lui Jack îi urmări mișcările.

Fostul său soț își ridică paharul către ea. Pantalonii i se bombaseră în jurul fermoarului.

— Mm, mă bucur mult, zise el împleticit, cu un zâmbet forțat.

Avea privirea încețoșată.

Ylva își drese vocea.

— Jack a fost un pic sceptic. Are așa de multă treabă la firmă acum și știi și tu cât de în serios ia Jack rolul de părinte.

Așa fusese oare și ea? *Jack e de părere, Jack vrea, Jack crede?* Dumnezeule, trebuie să fi fost de-a dreptul imposibil de suportat. Iar acum iat-o pe Ylva, o versiune mai tânără a sa, cu mâinile pe pântece și cu un zâmbet prostesc pe chip, adulându-l pe același bărbat. Orbită de dragoste și admirație. Și de

dependență.

Așa îi plăcea lui Jack să fie femeile sale, înțelese Faye acum. Dar asta o făcu să o disprețuiască și mai mult pe Ylva. Avusese oare vreo mustrare de conștiință? Pentru nenumăratele ori când se culcase cu Jack la birou, acasă la ei, acasă la ea, în timp ce Faye stătea și aștepta. Probabil. Dar era orbită de dragostea ei pentru Jack. Și o disprețuia pe soția lui patetică, care stătea degeaba acasă, fără carieră, fără ambiții. În mod firesc, Ylva se comparase cu ea și constatase că îi era superioară. Și considera că Faye nu merita pe cineva ca Jack.

Faye dădu pe gât și ultima înghițitură. Privi apoi posomorâtă fundul paharului înalt. Nu se simțea destul de curajoasă încât să se ducă singură la bar și să-l umple iar.

— Eu mă duc să mă odihnesc un pic înainte să înceapă petrecerea, zise Ylva și se ridică, aruncând o ultimă privire spre Faye.

După ce plecă, în cameră se lăsă tăcerea. Trecură câteva momente, apoi Jack își drese vocea.

— Arăți de-a dreptul superb, zise el încet.

Privirea lui rămăsese fixată pe decolteu. Faye îl lăsă să se uite. Își dădu la o parte părul și își expuse gâtul și claviculele care nu mai erau ascunse sub straturi de grăsime. Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu-i făcea plăcere privirea lui, dar faptul că trupul ei încă se încăpățâna să reacționeze la influența lui nu însemna că o putea controla.

O parte din ea ar fi vrut să-i arate că nu mai avea nevoie de el. Dar nu trebuia să cadă în capcană și să-și arate superioritatea. Pe de o parte, pentru că trebuia să-l facă să se îndrăgostească din nou de ea, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu credea că o poate controla, iar pe de alta, pentru că, indiferent cât de mult o rănise, era totuși Jack. Cuvintele lui încă mai însemnau ceva pentru ea. Oricât de mult încerca ea să nege acest lucru.

— Mulțumesc, răspunse ea distant.

Privirea lui fu din nou atrasă înspre decolteu și zăbovi asupra lui. Faye își luă mobilul și se prefăcu că trimite un mesaj.

— Știi că te visez câteodată? zise el ridicându-se de pe fotoliu

și ducându-se la bar să aducă sticla ca să umple paharele amândurora.

Se așeză lângă ea pe canapea, mult prea aproape.

Mirosul parfumului lui Jack o năuci pentru o clipă. Era același ca la Barcelona. Faye trase aer în piept, se hotărî să nu se lase pradă amintirilor, tot ce crezuse atunci se dovedise oricum o mare minciună. Trebuia să-l respingă, fără să-l facă însă să-și piardă interesul. Un echilibru precar. Lui Jack îi plăcea vânătoarea. Așa îl cucerise și prima dată, cu mult timp în urmă, într-o altă viață. Se întoarse spre el și îl privi drept în ochii lui albaștri, care acum erau fixați asupra ei.

Bărbații ca Jack vor mereu ce nu au. Ăsta era motivul pentru care o înșelase. Și era convinsă că avea să o înșele și pe Ylva tot din același motiv, dacă nu cumva o făcuse deja. De aceea, avea să le înșele neîncetat pe toate femeile din viața lui.

În spatele lor se auziră zgomote de pași. Și ea și Jack se întoarseră în același timp și o văzură pe Julienne venind spre ei. Purta o rochie frumoasă de culoare roz. Era machiată și arăta cu mult mai în vârstă. Faye nu prea știa ce să creadă despre felul cum arăta.

— Ce frumoasă ești, scumpa mea, zise ea totuși. Arăți ca o prințesă.

Julienne făcu o piruetă.

— Jessica zice că pot să mă fac manechin, zise ea.

— Jessica? repetă Faye, căutând să-și aducă aminte numele colegelor de clasă ale fiicei sale.

— Machieuza, explică Jack, care îi observase confuzia. Are foarte mare dreptate.

O luă pe Julienne pe sus și și-o puse pe genunchi, iar Faye avu un moment de șovăială. Cu Julienne între ei pe canapea, pentru o clipă deveniseră din nou o familie. Ceea ce o făcea să se simtă dezorientată, pierdută.

Se întinse după paharul său de cava și îl duse la buze, în timp ce Jack o contempla cu înfometare.

Din grădină răzbăteau voci stridente. Fetițele începuseră să apară. Mașini de lux parcau una după alta și dinăuntru țopăiau

afară fetițe de șase-șapte ani. Faye se trăsese deoparte, în timp ce Jack și Ylva făceau conversație cu părinții. Maldărul de cadouri de pe masă creștea încontinuu. Majoritatea împachetate în hârtie albă și purtând logotipul negru al magazinului universal de lux NK. Magicianul își făcu apariția pe scenă și fetele începură să ovaționeze. Chelnerii veniră cu gustări și sucuri pentru fetele îmbrăcate festiv, care stăteau în jurul meselor rotunde din cortul de petrecere, ca și cum ar fi fost o gală adevărată. Julienne aplauda fericită. Un cunoscut prezentator de programe pentru copii juca rolul de maestru de ceremonii și introducea artiștii.

Când Sean och Ville apărură pe scenă în cele din urmă, ovațiile ajunseră la apogeu. Faye își dădu seama că era momentul oportun pentru înregistrarea datelor de pe keylogger. Fetele plecaseră de la mese și se postaseră la marginea scenei. Ylva și Jack păreau total acaparați de animația care se crease când intraseră pe scenă idolii fetelor. Faye părăsi discret cortul, intră în casă și urcă scările spre camera de lucru a lui Jack. Avea în continuare același birou pe care îl avusese pe vremea când încă erau împreună. Pentru o clipă, i se făcu dor de camera din turn. De liniștea ei maiestuoasă, plutind deasupra orașului – o amintire dintr-o epocă îndepărtată. Se distanță de această senzație și își reaminti că trebuia să se concentreze. Clipele petrecute pe canapea cu Jack și cu Julienne o făcuseră să-și piardă echilibrul. Nu-și putea permite așa ceva.

Își lăsă poșeta pe birou și se aplecă deasupra computerului. Lângă ecran se aflau două fotografii înrămate. Un polaroid alb-negru care o înfățișa pe Ylva și care trebuie să fi fost făcut în urmă cu mai mulți ani. Avea o privire serioasă și gura întredeschisă și se uita drept în obiectivul aparatului de fotografiat. Sau îl futea, cum ar fi zis Chris. Cealaltă fotografie îi înfățișa pe Jack, Ylva și Julienne la restaurant. Ylva și Julienne avea rochii identice. Arătau ca o mică familie fericită. Toți trei râdeau. Faye trase adânc aer în piept. Era doar o iluzie, o fațadă pe care Jack o crease. Nimic altceva.

Atinse mouse-ul, computerul se trezi la viață și introduse vechea parolă a lui Jack. Își ținu respirația. Dar nu. Pe asta nu o

schimbase. Apăru o fotografie supradimensionată cu Jack și Ylva. Se îmbrățișau la bordul unui scuter acvatic. Se sili să nu se mai holbeze la poză, introduse stickul USB pe care îl ținuse în mână și urmă instrucțiunile lui Nima.

După câteva secunde, găsise fișierul ascuns cu activitatea lui Jack și îl copiase pe stickul USB. Apoi intră în „Documentele mele" și transferă dosarele care se aflau acolo, deși nu credea să fie ceva interesant printre ele.

Din coridor se auzi un scârțâit. Închise rapid computerul și începu să caute cu disperare un loc unde să se ascundă, dar, înainte să apuce să facă ceva, ușa se deschise. Faye se întoarse rapid cu fața spre ușă.

În prag se afla Jack. Trăsăturile feței îi trădau mirarea, care se transformă apoi în suspiciune.

Faye fu nevoită să gândească rapid. Îi zâmbi lui Jack. Cu supunere. Ca și cum s-ar fi scuzat.

— Voiam… voiam doar să văd cum ai mobilat camera de lucru. Mi-a plăcut dintotdeauna biroul ăsta. Și eram un pic curioasă să văd dacă l-ai păstrat.

Jack prelucra informațiile. Păru să ajungă la concluzia că ea rămăsese aceeași creatură patetică și naivă care fusese dintotdeauna.

— De ce?

— O, e o prostie, zise ea cu ochii în pământ. Îmi cer scuze, n-ar trebui să mă aflu aici, e totuși casa voastră, chiar nu se cade. M-a ajuns din urmă nostalgia…

Făcu câțiva pași spre ușă, dar, când vru să treacă pe lângă el, Jack o prinse de încheietura mâinii. Fu gata să scape stickul USB, pe care îl ținea chiar în acea mână.

— De ce voiai să vezi cum am mobilat camera de lucru? o întrebă zâmbitor, în timp ce o trăgea spre el.

Faye simți mireasma bine-cunoscută a parfumului lui. Mădularul lui erect o înțepa în șold și, fără să vrea, se simți excitată.

— Ți-e dor de mine, nu-i așa? Asta înseamnă „nostalgia" la tine? îi șopti Jack în ureche.

— Încetează, Jack, bâigui ea.

Dar lui nu-i păsa de protestele ei. Ochii îi scânteiau. Nu-i plăcea faptul că protesta. Vechea Faye n-ar fi zis niciodată nu, mai degrabă l-ar fi implorat să o atingă, să-i acorde atenție.

Vocea îi deveni disprețuitoare, dar nu-i dădu drumul din strânsoare.

— Deci micuța Faye și-a operat sânii ca să fie băgată în seamă la bar. Ți-e dor să te fută un bărbat adevărat? De asta vii aici și cerșești să ți-o tragi? Să știi că am auzit cum te comporți. Cum te duci acasă la toți bărbații pe care îi întâlnești la băute. De fapt, nu bărbații. Băieții. Cu câți ai făcut sex de când ne-am despărțit, Faye? Ai găsit vreo pulă mai mare decât a mea? Pot să pun pariu că ți-ai tras-o și cu mai mulți în același timp.

Respira sacadat, excitat de propriile cuvinte, iar membrul i se întărea din ce în ce mai mult pe șoldul ei, o împungea. Trupul ei îi răspundea și ea îl lăsa să o facă, ca să poată salva stickul USB. Nu protestă când îi trase în jos fermoarul de la rochie și i-o dădu jos până la brâu. Îi rupse sutienul, își lăsă degetele să-i bâjbâie peste sâni. Îi strânse puternic. I se vindecaseră bine, dar încă nu-i revenise simțul tactil, așa că atingerea lui îi crea o senzație ciudată.

— Micuța Faye care cere să fie futută.

Jack o întoarse cu spatele. Îi apucă partea de jos a rochiei și i-o ridică peste șolduri. Își desfăcu pantalonii. O împinse în față, peste biroul care îi aparținuse lui Ingmar Bergman, și o penetră. Ea scoase un geamăt. Se simțea invadată.

— Asta-ți place, nu-i așa? țipă el. Să ți-o tragi pe la spate ca o secretară în călduri. Acum ești CEO, dar tot vrei să fii futută ca o curvă. Așa fac cu tine, Faye? Așa ți-o trag? Băieții ăia tineri? Te întorc și te fut pe la spate?

Gâfâia din ce în ce mai tare. Îi despică și mai mult picioarele ca să o poată penetra mai adânc, o împinse peste birou, cu mâna dreaptă înfiptă în părul ei.

Mișcările deveniseră din ce în ce mai puternice. Faye se ținea de marginea biroului cu mâna în care nu avea stickul USB. Gemea ca o fetișcană, cum știa că-i place lui. Cu obrazul stâng pe birou, nimerise nas în nas cu portretul alb-negru în care Ylva afișa mina sa serioasă.

Jack ajunse la apogeu. Pe Faye o încercă o senzație de usturime, când el o străpunse și mai puternic. Gemu o ultimă dată, apoi se desprinse de ea, făcu un pas înapoi și începu să se încheie la pantaloni. Ea rămase în aceeași poziție încă vreo câteva secunde, apoi se îndreptă și-și trase rochia în jos.

— Ai fost mereu o partidă de clasa întâi, zise Jack. Mi-a lipsit asta.

Zâmbi către ea și arătă cu degetul spre sânii ei, care încă erau la vedere, înroșiți și cu sfârcurile mari, umflate.

— Chiar a ieșit bine, îmi plac.

Jack părea plin de încredere. Ordinea fusese restabilită. O montase, recucerise ce era al lui, cel puțin momentan. Iar ea îl lăsă să creadă că așa și era.

Fără să-i scape din mână stickul, își puse mânecile rochiei și o trecu peste umeri. Apoi se întoarse cu spatele la Jack și își ridică părul, ca să-i poată trage fermoarul. O secundă mai târziu, Jack dispăruse.

Când Faye își făcu din nou apariția în cort, fetițele îmbrăcate în rochii scumpe de firmă începuseră să-i cânte lui Julienne. Cântarea era condusă de Sean och Ville.

Ylva se uită chiorâș la ea și i-o arătă pe Julienne, căreia tocmai i se pusese o coroană strălucitoare de prințesă pe cap. Privirea ei era suspicioasă, dar resemnată. Era verde la față de la senzația de rău alimentată de căldura din cort, iar părul blond i se lipise de tâmple.

Când toți cei din cort izbucniră în urale, Jack se așeză lângă Ylva, o sărută pe obraz și o înlănțui cu brațul. Ylva se relaxă. Lui Faye îi scăpă un zâmbet. Pe interiorul coapsei simțea cum i se scurgea încet în jos sperma lui Jack.

Fjällbacka – atunci

Mama suspina în bucătărie, dar nu mă puteam ridica din pat, nu puteam opri loviturile tatei, care nu mai încetau. Nu puteam decât să las întunecimea să-mi învăluie toate grijile, să mă elibereze de frică.

Toamna se apropia cu repeziciune și tata avea să se poarte din ce în ce mai rău cu mama. Cu mine și cu Sebastian. Aveam senzația că toamnele furtunoase erau fără sfârșit, cu tata ca un animal turbat închis în cușcă cu prada. Ne învârteam cu toții unii în jurul altora: un mic grup izolat, într-o localitate izolată.

Mi se întâmpla să visez că avea să vină cineva să ne salveze. Toată lumea știa. Deși poate nu-și dădeau seama de cât de rău stăteau de fapt lucrurile, știau destul. De ce nu venea nimeni să ne ia? Să ne salveze. Toată lumea își întorcea însă privirea cu lașitate, ignora vânătăile și rănile. Niciun profesor n-a zis niciodată nimic. Niciun doctor de la policlinică n-a comentat rănile noastre sau ale mamei. Cu o iarnă în urmă, mama avusese nevoie de tratament de opt ori. Un umăr dislocat. O fractură la încheietura mâinii. Un maxilar frânt. Nimeni nu punea la îndoială poveștile ei despre cum căzuse pe scara de la beci sau cum fusese brusc atacată de ușile dulapurilor de bucătărie. Toată lumea închidea ochii.

Cum avea să fie oare în iarna asta?

Plânsetul mamei s-a auzit și mai clar când s-a deschis ușa de la camera mea. Sebastian a înaintat spre patul meu și mi s-a cuibărit în brațe. A adormit chircit lângă mine, ca un câine care încerca să se încălzească. Dar mie apropierea de el nu-mi dădea senzația de siguranță. Nimeni nu-mi spusese că eu eram singura persoană care mă putea face să mă simt în siguranță. Descoperisem asta pe cont propriu.

Eram mai puternică decât ei. Mai ales decât Sebastian.

Respirația lui Sebastian se împletea cu zgomotul furtunos al mării de dincolo de fereastră. Dispăruseră și ultimii turiști din sezon. Toți se prefăceau că nu auzeau țipetele ce răsunau din casa noastră, una dintre puținele care era permanent locuită. Cu

siguranță, nu voiau să-și strice vacanța de vară cu neplăceri. Într-un fel, îi înțelegeam. Dar mă întrebam dacă se gândeau vreodată la copiii din casa de vizavi când își încuiau căsuțele de vacanță și se întorceau în vilele lor opulente de la Göteborg. Probabil că nu.

În ziua următoare, după ce o duse pe Julienne la școală, Faye se închise în biroul său, deschise computerul și începu să cerceteze fișierul text. Îi luă zece minute să găsească noua parolă a contului său de Gmail: *venividivici3848.*

Nu spusese nimănui despre ceea ce se întâmplase în biroul lui Jack. Oricât de greu îi fusese să joace înjositorul rol al unei femei care cerșește atenție, nu avusese încotro. Nu trebuia să-i trezească suspiciuni lui Jack, deci fusese nevoită să intre în joc, ca nu cumva el să descopere stickul USB pe care îl ținuse strâns în mână. Dar nu putea nici să nege că faptul că-l simțise înăuntrul ei din nou îi dăduse satisfacție. Iar asta o îngrijora. O deranja, însemna o fisură în fațadă pe care nu și-o putea permite.

Faye se conectă la contul de Gmail, căută în listele de documente și găsi tot ce căuta. Salvă totul ordonat, metodic.

Se aflau acolo toate lucrurile de care avea nevoie, își petrecu restul dimineții descifrând ce mai rămăsese din fișierul text și urmărind toată activitatea lui Jack de pe computer. Căutările pe site-uri porno după „young girl", „teen" și „petite", schimbul de replici, ca între bărbați, cu Henrik despre „gâsculița" cu care se culcase la birou și disprețul față de kilogramele în plus ale unei angajate. Totul putea fi folosit într-o bună zi.

Faye își luă cu ea computerul cel nou și o informă pe Kerstin că urma să plece. Se așeză la o masă de la Starbucks, în piața Stureplan, și continuă să cerceteze documentele. În marțea următoare, Compare avea să fie cotată la bursă. Avea destul timp la dispoziție să pună la punct un plan clar referitor la modul cum avea să folosească ceea ce găsise. Cel mai probabil, avea să pună totul în mișcare începând de vineri. Peste patru zile.

Telefonul mobil îi vibră. Era Jack. „Nu mă gândesc decât la cât de bine ne-am distrat ieri. Vrei să ne vedem?" îi scria el.

Se gândi cum să-i răspundă. Lucrurile începuseră să se miște mai rapid decât crezuse. Trebuia să-i mențină interesul până venea momentul final. Se mai gândi câteva clipe, apoi tastă un răspuns scurt și apăsă pe „trimite".

Chris bea un suc de portocale la o masă de la etajul centrului de SPA Sturebadet. Aerul era umed. Pensionari înfășurați în halate de baie din froté mâncau salate la prețuri de două sute de coroane, totul încadrat de clipocitul apei din bazinele de dedesubt.

Faye trase scaunul și se așeză în fața ei la masă.

— De ce ai vrut să ne vedem aici? o întrebă.

Chris înălță capul surprinsă.

— Bună. Nu te-am văzut. Nu știu de ce. Sunetul mă liniștește într-un fel. E ca și cum m-aș afla într-un uter călduț și încăpător.

Faye se uită cu atenție la prietena ei în timp ce-și dădea jos geaca, aranjând-o pe spătarul scaunului. Chris avea o privire absentă.

— Cum te simți?

— Azi am o zi bună, zise ea. Poate pentru că n-am fost la spital. Iar în seara asta iau cina cu Johan.

— Ce-a zis când i-ai spus?

Chris își coborî privirea.

— Nu i-am spus. Nu… nu sunt în stare. Nu vreau să-l pierd.

În ochi i se citea rușinea. Și frica. Asta o sperie pe Faye. Nu o văzuse niciodată pe Chris într-o situație de care să-i fie rușine. Și absolut niciodată fiindu-i frică de ceva.

Își luă prietena de mână.

— Iubita mea Chris, te înțeleg. Ți-ar fi mai ușor dacă aș veni cu tine când îi spui? În caz că… în orice caz.

Chris încuviință ușor din cap.

— Ai vrea?

— Bineînțeles, dacă te face să te simți mai în largul tău.

— Nu vreau să fiu nesuferită. Dar mă simt atât de slăbită, atât de neajutorată. Puținele ore când reușesc să fiu eu însămi îmi consumă atât de multă energie, încât tot ce mai am puterea să fac când nu sunt cu Johan e să stau aici. Cine ar fi crezut că am să-mi petrec ultimele zile aici. La Sturebadet.

Apoi afișă un zâmbet autentic. O umbră a adevăratei Chris, își zise Faye și îi zâmbi la rândul ei.

Școala unde lucra Johan era construită din cărămidă roșie și se afla pe strada Valhallavägen. Pe lângă gard se pripășiseră niște băieți și niște fete de vârsta lui Julienne. Copiii se întoarseră să se uite la Faye și la Chris, când acestea coborâră din taxi și intrară în curtea școlii.

Intrară pe un coridor lung, plin de dulapuri turcoaz. Nu se vedea nici picior de om.

— Știi unde e? întrebă Faye.

— Nu, dar n-ar trebui să fie pauza de prânz acum?

Faye se uită la ceas. Era ora douăsprezece. Chiar în acel moment, ușile claselor se deschiseră în fața lor, ca într-o mișcare sincronizată, și elevii se îmbulziră afară. Faye îl atinse pe umăr pe un băiat cu coșuri pe față, îmbrăcat într-o pufoaică și cu șapcă pe cap, și îl întrebă dacă știa unde se afla Johan, proful de suedeză.

— Johan Sjölander, adăugă Chris.

Băiatul dădu din cap că nu și dispăru.

Se traseră lângă dulapuri ca să evite o coliziune cu un grup de băieți gălăgioși.

— Sună-l.

Chris își puse mobilul la urechea dreaptă, sprijinindu-și în același timp mâna liberă pe cealaltă. Când Johan îi răspunse, se întoarse cu spatele.

Coridorul începuse să se golească. Faptul că se afla într-o școală gimnazială o afecta oarecum pe Faye. Diferențele de înălțime, privirile șovăitoare și nesigure, ierarhiile. Tensiunile evidente, gata oricând să se dezlănțuie. Matilda încercase să treacă relativ neobservată prin astfel de coridoare, dar nu reușise niciodată. Știau cu toții cine era. Știau cu toții ce se întâmplase.

Chris o bătu pe umăr.

— Ne vedem afară.

— Ce-a zis?

— Părea doar… mirat că sunt aici. Și bucuros.

Avea o expresie tensionată și, în același timp, exaltată. Urmară turma de elevi printr-o ușă de sticlă, pe trepte în jos, și, când ajunseră din nou în curtea școlii, se așezară pe o bancă

lângă niște boschete.

— Cum te simți? o întrebă Faye.

— Am emoții.

— O să fie bine. O să fie foarte bine.

Chris încuviință din cap fără să pară prea convinsă. Ușa se deschise și pe ea ieși un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în blugi și cămașă în pătrățele. Avea părul blond, ciufulit. Când le văzu, veni drept spre ele cu un zâmbet larg pe buze. Dădea impresia unui om deschis și bun, iar lui Faye i se păru imediat simpatic. N-avea nimic în comun cu ceilalți bărbați cu care Faye o văzuse pe Chris de-a lungul anilor. Ceea ce pentru ea era un plus. Chris nu se pricepuse niciodată la ales bărbați, dar Faye simțea că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Johan.

— Chris, zise el cu bucurie. Ce mă bucur să te văd. Ce faci… ce *faceți* aici?

Chris se ridică în picioare și îl îmbrățișă. După ce se desfăcură din strânsoarea îmbrățișării, Johan se întoarse către Faye.

— Tu trebuie să fii celebra Faye. Mă bucur că te întâlnesc în sfârșit. Aproape că începusem să cred că ești o prietenă imaginară.

Faye îi strânse mâna. Trebuie să-și fi dat seama că nu veneau cu vești bune, cum crezuse la început, căci privirea îi deveni nesigură.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Cred că e mai simplu să ne așezăm, zise Faye și făcu un gest către bancă.

Chris nimeri la mijloc. Trase adânc aer în piept, ezită, dar Faye o înghionti cu cotul. Chris se chiorî la ea, apoi îl luă pe Johan de mână.

— Johan, trebuie să-ți spun ceva… începu ea și Faye încuviință încurajator. Sunt bolnavă. Am cancer. Un tip de cancer greu de tratat.

Cuvintele fuseseră rostite rapid, aproape neclar. Se vedea însă pe chipul lui Johan că auzise ce spusese. Deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise din nou. Respiră profund și aprobă din cap.

— Știu, zise el încet.

— Știi? izbucniră în cor Faye și Chris.

— Am găsit programarea la chimioterapie acasă la tine.

— Și de ce n-ai zis nimic?

— Pentru că… mi-am zis că e dreptul tău să decizi dacă vrei să-mi spui sau nu. Am presupus că o să-mi spui când o să te simți pregătită.

Chris îl îmbrățișă.

— Și… vrei să mă părăsești? Dacă vrei, să știi că te înțeleg.

Ochii ei exprimau o asemenea groază, încât Faye simți cum începeau s-o treacă sudorile.

Dar Johan începu să râdă clătinând din cap. Era un râs reținut, spintecat, dar totuși un râs.

— Doamne, Dumnezeule, iubito. E nevoie de mult mai mult decât un cancer ca să mă facă să te părăsesc. Nu am fost niciodată împreună cu cineva care să mă facă atât de fericit ca tine.

— Dar poate că mor. E mai probabil să mor decât să trăiesc.

Johan încuviință gânditor.

— Da, e posibil. Și dacă se întâmplă să mori, ultimul lucru pe care o să-l vezi o să fie mutra mea urâtă.

În jurul lor țopăiau copii care erau plini de speranță, care aveau în fața lor și momente bune, și rele. Triumfuri și greșeli. Și lui Chris îi mai rămăseseră multe greșeli de făcut, mereu se pricepuse la greșeli. Și declara mereu că deciziile proaste sunt cele care fac ca viața să merite să fie trăită.

Faye se întoarse într-o parte, astfel încât Chris să nu-i poată vedea lacrimile. Cu coada ochiului, o observă pe Chris aplecându-se către Johan și dându-i un raport exact al situației. În ciuda subiectului înspăimântător, era cea mai frumoasă conversație pe care o auzise vreodată. Iar Chris zâmbea ca un copil de fiecare dată când Johan deschidea gura. Preț de câteva clipe, Faye se gândi la cum ar fi reacționat Jack dacă i-ar fi povestit ceva asemănător. Lui Jack nu-i plăcea ideea de boală. Sau slăbiciunea. Ar fi părăsit-o după prima propoziție.

Faye se ridică, ca să-i lase singuri, dar Johan o rugă să rămână. Apoi se întoarse către Chris.

— Acum că tu ai spus ce aveai pe inimă, e rândul meu să-ți spun ceva ce am tot ezitat să-ți spun. Și e mai bine ca Faye să fie de față, pentru că poate mă vei părăsi după asta și atunci o să fiu *eu* cel care are nevoie de o îmbrățișare.

Chris avea un aer îngrijorat, iar Faye începu să se enerveze. Chiar nu era momentul potrivit să mărturisească vreo infidelitate sau altă prostie. Se pregătea să o ia pe Chris de mână și să plece cu ea de acolo.

Dar Johan băgă mâna în buzunar și scoase ceva, apoi se așeză în genunchi în fața lui Chris și o prinse de mâini. Ceva sclipi printre degetele lui și inima lui Faye o porni la galop. Aruncă o privire furișă spre Chris, care dădea impresia că nu înțelege ce se întâmplă. Furia i se potoli la fel de repede cum o cuprinsese și i se făcu pielea de găină. Johan – îngenuncheat pe asfaltul din curtea școlii – n-avea ochi decât pentru Chris. Câțiva elevi mirosiră că urma să se întâmple ceva și se apropiară în grupulețe.

În lumea lui Johan însă, nu existau decât el și Chris. Își drese vocea:

— Chris, ești cea mai fantastică persoană pe care am întâlnit-o vreodată, ești cea mai de treabă și mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o. Te iubesc la nebunie. Din prima clipă când te-am văzut. Dacă nu m-ai fi urmărit până la Farsta, aveam de gând să vin la salon a doua zi să-mi fac o creastă sau orice ar fi fost nevoie. Inelul ăsta… ridică spre ea un inel sclipitor de logodnă, l-am cumpărat la patru zile după ce te-am întâlnit. De atunci îl port mereu la mine. N-am vrut să-ți las impresia că sunt sărit de pe fix, dându-ți-l prea devreme, dar, de fapt, pentru mine n-a existat conceptul de prea devreme în relația cu tine. Iar acum l-am ținut ascuns mult prea mult. Vreau deci să te întreb dacă vrei să-l porți pe deget. Și dacă… vrei să fii soția mea.

Elevii din jurul lor explodară în țipete și urale. Unii fluierau șmecherește. O fată strigă cu o voce pițigăiată:

— Haide, acceptă! Johan e beton! Cel mai marfă prof!

Chris își duse mâna la gură și Johan păru brusc tensionat. Chris înghiți cu greutate și își întinse mâna, cu lacrimile

curgându-i șiroaie pe obraji.

— Bineînțeles că vreau, șopti ea.

Elevii începură să ovaționeze.

Johan rânji la ei, ridicând degetul mare în sus și obținu și mai multe aclamații și aplauze. Bâjbâi un pic până să reușească să pună inelul pe degetul lui Chris.

— Te iubesc, bâigui ea, trăgându-l în picioare și sărutându-l.

Faye găsi o cafenea care se chema Muggen în zona închisă pentru traficul auto a străzii Götgatan, unde comandă o cafea, deschise laptopul și se conectă la rețeaua wifi. Descărcase un tunel VPN care să-i ascundă adresa IP și să o facă imposibil de depistat. Introduse stickul USB pe care strânsese tot ce găsise în contul de Gmail al lui Jack și trecu în revistă materialul. Aranjase totul clar și structurat – era visul oricărui jurnalist de afaceri înfometat.

Faye alesese o tânără reporteră de la *Dagens Industri* pe care o chema Magdalena Jonsson. Faye o urmărea de multă vreme. Era incisivă, precisă și scria bine.

„Dacă vă interesează, mai am material", scrisese ea și apăsase pe „trimite".

Atât de ușor. Tocmai când se pregătea să se ridice să plece, primi un e-mail.

„Ne-am putea întâlni?"

Faye reflectă. Știa că jurnaliștii nu-și dezvăluiau ușor sursele, era ceva sacru pentru ei. Dar, în același timp, erau și ei tot oameni. Un cuvânt scăpat la bețe, un mobil furat, o conversație confidențială cu un iubit și totul putea fi dat la iveală. Nu-și putea asuma un astfel de risc. Nu încă.

„Nu. Dar spuneți-mi dacă mai vreți material."

Primi răspunsul instantaneu.

„Bine, mulțumesc. Trebuie să-i rog pe experții noștri să verifice autenticitatea, deci poate să dureze câteva zile, dar e incendiar – dacă e adevărat…"

„E adevărat", scrise ea, după care închise laptopul și ieși din cafenea.

Pe prima pagină din *Dagens Industri* trona titlul: „Îndemnul lui Jack Adelheim, CEO la Compare, către angajații săi: fraieriți-i pe cei bătrâni și slabi". Sub titlu apărea o serie de clișee din filmul pe care Faye i-l trimisese Magdalenei Jonsson.

Faye luă o gură de cafea lângă insula de bucătărie. Povestea despre cum Jack Adelheim, CEO al companiei Compare, care tocmai fusese cotată la bursă cu cifre record, își îndemna

angajații să-i mintă pe bătrâni ca să le ia banii era expusă în detaliu pe patru pagini. Acolo se găsea tot ceea ce ea adunase din contul lui de e-mail și îi trimisese Magdalenei Jonsson, transformat în titluri fierbinți. Cel mai compromițător element era un filmuleț făcut cu mobilul pe la începutul perioadei de creștere a companiei, când Jack, la o conferință internă de marketing, își instruia angajații într-o formulare clară să le vândă „babalâcilor" tot ce se putea și prin orice mijloace. Profitul era singurul lucru care conta. Rezultatele erau singura măsură a succesului. Filmulețul dura zece minute, zece minute care îi subminau complet lui Jack onoarea și morala în calitate de lider de firmă. Era elementul incendiar pe care Faye sperase să-l găsească în contul de Gmail. Restul era doar un supliment. Filmulețul în sine ar fi fost de ajuns ca să-l distrugă pe Jack. Și să doboare Compare. Faye îl mai văzuse și pornise de la premisa că reprezenta o dovadă de aroganță atât de evidentă, încât îl păstrase.

Acum nu-i mai rămânea decât să aștepte să vadă cât de mare era dauna provocată. Încă îi era frică că n-avea să fie de ajuns. Lumea e cinică. Mass-media, publicul, mediul de afaceri sunt toate animale capricioase. Singurul lucru pe care îl putea face era să creeze circumstanțele propice.

Faye continuă să citească. Avidă, cu chef, malițioasă. Cu o senzație de bucurie în piept, dată de certitudinea că Jack era acum persoana hăituită și vulnerabilă.

Spre ușurarea ei, presa se dovedi neiertătoare. Perspectiva aleasă de *Dagens Industri* era tranșantă. În articol se pronunțau politicieni, prefecți și rude ale persoanelor păcălite. Cronicarul vorbea despre cel mai mare scandal din ultimii zece ani și lăsa să se înțeleagă că lui Jack Adelheim avea să-i fie imposibil să-și mențină postul. Faye dădea paginile cu frenezie. După ce termină de citit, verifică și în *Aftonbladet*, *Expressen* și *Dagens Nyheter*. Toate cele trei ziare puseseră scandalul pe prima pagină online și dădeau citate din filmuleț. Aftonbladet TV își dedica până și emisiunea de dimineață discuțiilor despre ce efect puteau avea noile informații asupra firmei și acțiunilor. Vânau cu toții cele mai dure comentarii din partea numelor cu

greutate. Iar publicul li se alătura. Cum îndrăznea Jack? Cum îndrăznea Compare?

Faye încerca să și-l imagineze pe Jack. Ce făcea? Cum avea să reacționeze? Avea oare să urmeze îndemnurile comentatorilor și să-și dea demisia ca să salveze Compare și să evite ca acțiunile să-și urmeze trendul negativ?

Poate. Dacă se simțea destul de panicat, destul de tulburat. Din cauza trecutului său, ar fi detestat o umilire publică mai mult decât orice. Rușinea grea pe care o suferise în copilărie îl putea face să lase totul și să fugă. Era exact ce nu trebuia să se întâmple. I-ar fi dat ei toate planurile peste cap. Era nevoită să-l ațâțe la luptă, să se agațe cu ghearele de ce avea până la sfârșit. Să-i gâdile mândria, să-i spună că nimeni nu era mai potrivit să salveze și să rămână la conducerea companiei decât el. Faye nu credea că avea să fie o sarcină foarte dificilă. Știa exact cum trebuia să-l ia.

O sună pe Kerstin, care plecase la birou dimineața devreme.

— Ai văzut?

— Chiar acum citeam. E incredibil. Au intrat tare în el. Mai serios decât mă așteptam.

— Știu. Ce… ce ar trebui să fac?

— Dă-te la fund. O să te contacteze el.

— Crezi?

— Nu, scumpa mea, *știu*. În vremuri de criză, îi căutăm pe cei care ne oferă sprijin. Când are nevoie de susținere, Jack vine la tine. O să-ți ceară sfatul. A avut mereu nevoie de tine. Dar n-a avut destulă minte să-și dea seama de asta.

— Cât valorează o acțiune acum?

Faye o auzi pe Kerstin tastând ceva.

— A scăzut de la nouăzeci și șapte de coroane la optzeci și două de când s-a deschis bursa.

Faye tuși. Era mult, dar nici pe departe cât voia ea. Dacă avea să scadă sub cincizeci de coroane, avea să-l instruiască pe brokerul său din Isle of Man să cumpere toate acțiunile pe care putea pune mâna. În felul ăsta, avea probabil să reușească să obțină majoritatea.

Jack și Henrik dețineau patruzeci la sută din Compare. La

început, avuseseră nevoie de mulți investitori și le oferiseră acțiuni în firmă. Jack și Henrik făcuseră mult tam-tam cu privire la faptul că cei care cumpărau acțiuni le împărtășeau viziunea în ceea ce privește firma. Însă faptul că nu dețineau majoritatea acțiunilor îi făcea vulnerabili. Iar ea le pusese în vedere acest lucru de mai multe ori. Fără succes.

— Mai avem de așteptat, zise ea.

— Nu-ți face griji. O să iasă bine. O să dureze câteva zile, dar cu cât va crește nemulțumirea față de Jack, cu cât se va descurca mai prost, cu atât mai mult va scădea prețul acțiunilor. Trebuie să-l faci doar să nu renunțe la luptă.

— Știu, zise Faye.

Se așternu tăcerea.

— Când vii la birou? întrebă Kerstin.

— Nu cred că vin azi, Chris are nevoie de mine.

— Du-te la Chris, zise Kerstin. Eu rămân de gardă aici.

Soneria lui Chris răsună strident pe palier. Faye nu-i dăduse de veste că avea să vină în vizită. De fapt, o anunța doar foarte rar. Ușa lui Chris era mereu deschisă pentru ea, încă mai avea și cheia. Așteptă, ascultând. După câteva clipe, se auzi zgomot de pași din apartament, yala scoase un clinchet și ușa se deschise.

Chris arăta obosită. Avea chipul cenușiu și cearcăne adânci sub ochi. Când văzu că era Faye, gura îi schiță un zâmbet obosit.

— A, tu erai. Credeam că e vreun hoț.

— Păi, și atunci tu deschizi ușa?

— Aveam nevoie să mă descarc, zise Chris în timp ce se apleca ca să descuie grilajul alb din fier forjat.

— Vai de hoții ăia. N-ar fi avut nicio șansă. Ai mâncat ceva?

— Nimic de ieri. Nu mi-e deloc foame, nu-mi mai e poftă nici de spumant. Înțelegi deci cât de gravă e treaba. M-am gândit să întreb la spital dacă nu mi-l pot da intravenos.

Chris se așeză pe canapea, în timp ce Faye făcea cafea și se uita prin frigider și prin cămară după ceva comestibil. Pregăti două felii de pâine crocantă cu pastă de icre. Chris luă câteva îmbucături, dar apoi împinse farfurioara strâmbând din nas.

— Sunt icrele lui Johan. Mie nu-mi plac icrele nici măcar când

sunt sănătoasă.

Se șterse pe buze cu un șervețel.

— Păi, de ce nu mi-ai zis? întrebă Faye. Dacă știam că nu-ți place, îți făceam altceva.

Chris dădu din umeri.

— Citostaticele par să-mi fi omorât papilele gustative. M-am gândit că așa poate reușesc să mănânc chiar și icre. Se pare însă că nici măcar citostaticele nu-mi pot face papilele gustative să accepte așa ceva. Am încercat să-i explic lui Johan că e mâncarea diavolului, dar refuză să mă asculte.

— Ce zic doctorii? întrebă Faye cu delicatețe, în timp ce îi lua farfuria din față.

— Trebuie să vorbim despre asta?

— Nu, dar îmi fac griji.

Chris oftă adânc.

— Lucrurile nu prea arată bine. Nu arată deloc bine, de fapt.

Pe Faye o cuprinse spaima.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-ți zic. Tratamentul nu a avut niciun efect până acum. Adică, în afară de faptul că mi-e rău non-stop, că vomit și că a început să-mi cadă părul. E drept însă că sunt suplă, cel puțin, și nu mai trebuie să transpir la sală.

— Nu știu ce să zic.

Chris făcu un gest evaziv din mână.

— Nu putem să vorbim despre altceva? Poartă-te ca de obicei. Ce mai e nou?

— Nu mai citești presa?

Chris dădu din cap că nu cu o mină obosită. Faye se duse în hol, scoase un exemplar mototolit din *Dagens Industri* din geantă și se întoarse cu el. Puse ziarul în fața lui Chris.

După o privire fugară către Faye, Chris deschise ziarul și răsfoi până ajunse la articolul cu pricina.

Faye mâncă restul sendvișurilor, în timp ce Chris citea. Nu împărtășea deloc părerea prietenei sale despre icre.

— E incredibil, zise Chris și împături ziarul. Te așteptai să scrie atât de mult?

— Nu, iar ce e și mai bine e că și ziarele de scandal, și *Dagens*

Nyheter le țin isonul. Plus site-urile de știri, Facebookul și alte rețele de socializare.

— Trebuie să fii în al nouălea cer.

— Nu îndrăznesc să mă bucur prea devreme.

— Ești chiar mai plicticoasă decât mine. Iar eu am măcar scuza că sunt pe moarte. Oricum, asta trebuie sărbătorit. Mă întreb cât de rapid pot să fac rost de o perfuzie cu cava?

— Nu e nevoie, Chris. Sărbătorim pe urmă, după ce se termină totul. După ce te vindeci.

Se forță să zâmbească.

— Și cum e viața proaspeților logodnici?

— E minunată. Adică, atât de minunată cât poate fi când vomiți de trei ori pe oră. Johan mi-a pregătit micul dejun la pat în fiecare zi.

— Dar ziceai că nu mănânci?

— Nu, dar el nu știe asta. Și nu mă lasă inima să-i spun că dacă aș mânca, i-aș vomita pe urmă micul lui dejun select o jumătate de oră mai târziu.

— Când faceți nunta?

— Păi, asta-i problema. Johan vrea să ne căsătorim în mai puțin de un an. Nu știu care-i treaba cu tineretul din ziua de azi. Sunt foarte conservatori. Nu cred că am puterea să o fac așa de repede.

Faye se abținu să comenteze că Johan, care era doar cu cinci ani mai tânăr decât Chris, nu prea se mai încadra în categoria tineretului. O privi însă pe Chris cu seriozitate.

— Trebuie să-i spui că nu vrei, zise ea pe un ton mult mai sever decât și-ar fi dorit.

Nu voia ca Johan să pună presiune asupra prietenei sale. Chris avea tot timpul la dispoziție. Trebuia să aibă.

— Problema e că, altfel, poate nu mai apucăm. Din păcate, am și niște tumori neinvitate care totuși vor să participe la eveniment.

— Tratamentul o să funcționeze. Trebuie să funcționeze.

— Rămâne de văzut, zise Chris și se întoarse cu spatele la Faye.

Apoi adormi rapid.

Faye o înveli cu o pătură și îi mângâie genunchii în timp ce o acoperea bine. Apoi se strecură în liniște afară și încuie ușa cu cheia ei.

În timp ce cobora scările, se simțea abătută. Chris, care totdeauna fusese cu zâmbetul pe buze, părea acum aproape hotărâtă să moară.

Știrile financiare ale postului național de televiziune arătau într-un grafic traiectoria negativă a acțiunilor Compare în cursul zilei. Imagini filmate în fața sediului firmei în Blasieholmen se intercalau cu scene de la poarta vilei din Lidingö. Însă nimeni nu reușea să dea de Jack.

— Unde poate să fie? mormăi Kerstin, care stătea aplecată înainte pe canapea lângă Faye și se uita încordată la televizor.

— E cu siguranță în ședințe cu consultanți în PR care își încruntă frunțile explicându-i cum trebuie să comunice, răspunse Faye.

— Folosește la ceva?

— Probabil că nu. Dar consultanții în PR vor putea obține un teanc baban de bancnote de o mie pentru sfaturile lor irosite.

Se întoarse către Kerstin.

— N-ai fost la Ragnar azi? Cum mai e?

Kerstin clătină din cap.

— Știi doar că nu-mi place să vorbesc despre el.

Faye încuviință și îi făcu lui Kerstin pe plac. De data asta.

Cu fiecare oră ce trecea fără ca Jack să-și facă apariția, frustrarea jurnaliștilor părea să crească. Când Julienne intră în cameră, Faye schimbă discret canalul. Se ridică să o ducă la culcare, dar Kerstin se oferi să o ajute ea. Între Faye și Kerstin se crease o relație specială, iar Julienne era cea care le cimenta legătura. Acum Kerstin nu-și mai folosea apartamentul decât când se ducea la culcare, iar Faye nu-și dorea ca lucrurile să fi stat altfel.

Se auziră râsete din camera lui Julienne și Faye zâmbi. Le avea pe Julienne și pe Kerstin în viața sa, nu se putea mulțumi oare cu asta? Julienne îl adorase pe Jack dintotdeauna, iar copiii au nevoie de ambii părinți. Chiar dacă Jack nu avea mereu timp pentru fiica sa și, mai nou, Julienne plângea uneori când venea momentul să se ducă la el. Faye știa că era o reacție normală pentru un copil cu părinții divorțați. Eterna anxietate cauzată de despărțire.

Nu-și dădea însă seama dacă și Jack o iubea pe Julienne. O tratase mereu ca pe o prințesă, dar câteodată avea impresia că

pentru el nu era decât un accesoriu frumos pe care voia să-l arate întregii lumi. În plus, nu se poate niciodată conta pe dragostea unui tată, iar Faye simțise acest lucru pe propria piele.

Faye își permitea scurte momente de ezitare, dar știa că nu exista altă soluție. Jack o asuprise, o umilise și o înșelase. Renunțase la familia pentru care ea sacrificase absolut tot. Faye fusese sub influența bărbaților toată viața ei. Nu-l putea lăsa pe Jack să scape.

Se hotărî să nu se mai uite la restul știrilor și se duse în bucătărie ca să-și pună un pahar de vin. Când se întoarse în salon și se întinse după telefon, primi un mesaj de la Jack.

„Trebuie să te văd", scria el.

„Unde?", răspunse ea.

În mai puțin de un minut, telefonul vibra din nou.

„Unde ne-am întâlnit prima dată."

Ploua cu găleata când Faye închise portiera taxiului și o luă la fugă zgribulită spre ușa barului. În jurul unei mese se aflau trei tipi la vreo douăzeci de ani cu câte o bere în față. Jack era tocmai în spate. În același loc în care stătuseră ea și Chris cu șaisprezece ani înainte.

Jack zăbovea deasupra unui pahar de bere pe jumătate gol.

Barmanul o salută cu o mișcare din cap.

— Două beri, vă rog.

Presupunea că berea lui Jack avea să se termine în curând.

Barmanul îi întinse două pahare și Faye le luă cu ea.

Jack își ridică privirea și ea îi dădu un pahar.

— Bună, zise el și zâmbi întristat.

Părea vulnerabil. Mărunt.

Părul închis la culoare era pieptănat peste cap și o șuviță udă îi atârna rătăcită pe obraz. Era palid și avea tenul aspru. Ochii injectați. Nu-l mai văzuse niciodată atât de descumpănit. Faye fu nevoită să-și reprime primul impuls de a sări de gâtul lui, consolându-l și promițându-i că totul avea să fie bine.

— Cum te simți?

El clătină încet din cap.

— Ăsta… ăsta e cel mai groaznic lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Lui Faye îi dispăru și ultima urmă de simpatie când îl văzu cum își plânge de milă. Era un maestru al auto-victimizării. Habar n-avea cum trebuie să fi fost pentru ea să piardă totul. Să devină un paria, sărmană, urgisită. Faye trăise deja tot ce simțea el acum. Înzecit. Iar Jack nu-i arătase niciun pic de compasiune atunci. Ea de ce i-ar arăta lui?

Dar, ca să poată obține ce voia ea, trebuia să-i dea și lui ce voia.

— Ce ai de gând să faci?

Își modulase vocea în așa fel încât să aibă un ton cât mai blând.

— Nu știu, zise el încet.

Faye se gândi la cel mai potrivit mod în care să-i vorbească. Jack nu trebuia să-și dea demisia, altfel totul ar fi fost în zadar. Avea să fie încă un om de finanțe care se dovedise prea calic. Lumea e plină de astfel de oameni. Ieșirea lui Jack de pe scenă trebuia să fie mult mai spectaculoasă.

Era nevoie să-l convingă să rămână pe poziții. Voia să-l vadă căzând de la înălțime. Și se părea că simpla ei prezență îl trezise la luptă. O privea cu o strălucire nouă în ochi. În fundal se auzea „Corning around again" de Carly Simon. Una dintre piesele favorite ale lui Faye. Mai ales versurile „So don't mind if I fall apart, there's more room in a broken heart"[15].

Deși ea își simțea inima mai mică de când i-o frânsese Jack. Ca și când ar fi intrat la apă.

— Toate astea s-au întâmplat cu mai bine de zece ani în urmă, zise Jack. Cum poate fi de actualitate? Pe vremea aia eram tânăr și înfometat. Facem cu toții lucrurile de care e nevoie, așa e în afaceri. Nimănui nu-i pasă de altceva în afară de rezultat. Nici naiba nu se uită la felul în care ai procedat. De ce acum? Trebuie să fie invidia. Oamenii îi urăsc pe cei care reușesc. Pe cei ca tine și ca mine, Faye. Pentru că noi suntem mai deștepți decât ei.

Faye nu-i răspunse. Dintr-odată, erau „noi" din nou. După ce ani la rând o bătuse la cap cu cât de proastă era, acum îi vorbea

din nou despre inteligența ei. O cuprinse furia și strânse paharul de bere în mână. Jack își continua tirada. Avea o voce tânguitoare, iar pe gât începuseră să-i apară pete roșii. Faye nu le mai văzuse până atunci.

— E imposibil să te îmbogățești în căcatul ăsta de țară fără să-i mulgi pe alții de bani. E posibil ca metodele noastre să fi fost dure, dar n-au fost ilegale, ce dracu'. Pensionarii trebuie să aibă și ei grijă de banii lor, vorbim de oameni în toată firea. Cu simțul răspunderii. În țara asta de căcat e mereu vina altcuiva, altcineva trebuie să mănânce murdăria, să fie arătat cu degetul. Apoi te ia media la puricat, deși n-ai făcut altceva decât să construiești o afacere de succes, să dai de lucru la o groază de oameni și să contribui la PIB-ul Suediei.

Clătină frustrat din cap.

— Singura greșeală pe care am comis-o a fost să câștig și eu un ban și asta sare în ochii lumii. Comuniștii dracului. Nu-i las nici de-al naibii să distrugă tot ce-am construit.

Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din berea pe care i-o cumpărase Faye și-i făcu semn barmanului să-i mai aducă una. Faye îl privea de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Se purta ca un țânc supărat căruia i-ai luat jucăria preferată. Dacă apărea în presă cu această atitudine, avea să fie căsăpit.

Fu nevoită să-l liniștească. Voia să-l vadă perpelindu-se încet. Nu trebuia să se aprindă rapid ca un foc de artificii.

— Jack, zise ea cu blândețe și își puse mâna peste a lui. Sunt întru totul de acord cu tine. Dar trebuie s-o iei mai ușor. Spune-le că erai tânăr, dar că acum te-ai schimbat. Du-te eventual la unul dintre azilurile voastre și lucrează gratis pentru o zi. Invită și presa. Recâștigă încrederea oamenilor.

Cu ochii minții, și-l închipuia pe Jack vizitând un azil. Desigur, jurnaliștii aveau să-și dea seama de bluf și totul avea să devină de două ori mai rău. Aveau să-l măcelărească.

Dar totul avea să dureze un pic mai mult.

— Da, poate că ar trebui.

Jack rămase pe gânduri. Petele roșii de pe gât începuseră să-i dispară.

— Gândește-te măcar la asta. Ce zic cei din consiliul de

administrație? Henrik?

— Sunt îngrijorați, firește. Dar le-am explicat că totul o să treacă. Nimeni nu-mi cere demisia, nu există o persoană mai potrivită decât mine la conducere.

Se întinse. În continuare convins de superioritatea și genialitatea sa. Faye rezistă impulsului de a-și împinge lent tocurile Jimmy Choo în picioarele lui îmbrăcate în Gucci. Și, pe lângă asta, încălțate în niște pantofi Gucci urâți. Se îmbrăca mult mai bine pe vremea când o avea pe ea pe post de consilieră vestimentară. Ylva părea să vrea să-l vadă îmbrăcat ca un oligarh rus. Cu fiecare an ce trecea de când era cu Ylva, devenea mai fițos și mai încărcat de logotipuri.

— Bineînțeles că nu, zise Faye suav. Ce bine că te înțeleg.

Privirile li se întâlniră.

— Mă… mă bucur că ți-ai făcut timp pentru mine. Știu că n-a fost mereu ușor de trăit cu mine. Ce s-a întâmplat cu Ylva… e genul de lucru care se întâmplă pur și simplu, care nu poate fi controlat…

Începuse să se îmbete și îi era greu s-o fixeze cu privirea.

— Ea nu mă înțelege ca tine. Nimeni nu mă înțelege ca tine. Nimeni nu m-a înțeles vreodată ca tine. Nu știu ce-a fost în capul meu…

Faye se uită în jos la mâinile lor împreunate.

— Acum sunt adult, Faye, m-am maturizat. Atunci parcă nu eram pregătit. Acum însă îmi dau seama că am greșit. N-a însemnat nimic, de fapt. Voiam doar să am… totul.

Avea o voce patetică și imploratoare. Se bâlbâia simțitor, îi mângâia mâna cu degetul mare și Faye fu nevoită să facă un efort uriaș de voință ca să nu-și tragă mâna înapoi. Îi vâjâiau urechile de furie. De ce oare nu văzuse mai devreme cât de slab era? Fusese atât de oarbă? Văzuse doar ceea ce voia să vadă? Pusese restul de la ea? Ca și cum Jack ar fi fost un desen gigantic dintr-o carte de colorat. Neterminat.

— Nu te mai gândi, zise ea cu o voce aspră. Asta e. Cel mai important e să ieși din încurcătură.

El se uită în jur.

— Arată la fel ca atunci când ne-am întâlnit pentru prima

oară. Îți mai aduci aminte?

Fața i se lumină.

— Bineînțeles. Eu stăteam unde stai tu acum, Chris stătea aici.

Jack încuviință din cap.

— Cum ar fi fost dacă am fi știut tot ce ne aștepta, cum aveau să evolueze lucrurile. Eram de-a dreptul nebun după tine. La naiba, ce vremuri au fost. Totul era atât de…

— …necomplicat, îl ajută ea.

Furia încă îi vâjâia în urechi, izolând-o de tot ce se întâmpla în jur, în afară de tonul patetic și sentimental al lui Jack.

— Da. Exact. Necomplicat.

Pentru câteva clipe, se așternu tăcerea. Apoi ea își drese vocea.

— Ce ai de gând să faci?

— O să mă lupt, zise Jack. O să ies din impas.

Îi strânse mâinile o ultimă dată.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, zise Faye, sperând că Jack nu sesizase tonul amar.

Trecuseră trei zile și prețul unei acțiuni Compare scăzuse acum la șaptezeci și trei de coroane. Mai multe persoane cu greutate din elita economică se pronunțaseră și explicaseră că situația lui Jack începea să devină neviabilă. Deținătorii de acțiuni își vindeau portofoliile. Lui Jack îi fuseseră anulate discursurile pe care trebuia să le țină la două seminare. Dăduse un interviu, dar nu pentru *Dagens Industri* – ziarul care publicase în premieră fragmente din filmuleț –, ci pentru *Svenska Dagbladet.* Vorbise despre cât de mult aprecia generația mai în vârstă. Explicase că totul era de fapt o neînțelegere, că filmulețul era scos din context, că se întâmplase cu mulți ani în urmă, că era vorba de o eroare de comunicare, că cineva ținea morțiș să saboteze o firmă de succes.

Scuze, scuze, scuze.

Publicul detesta scuzele. Și îl detesta și pe Jack. Organizația națională a pensionarilor declara că era incredibil că nu-și asuma răspunderea părăsind firma.

Dar se pare că încă i se acorda încredere în consiliul de administrație. Deși se temeau de ce îi așteptă cu Jack în calitate de CEO, le era și mai teamă de ce-ar fi putut însemna o firmă fără Jack. Jack era Compare. Iar asta era exact ce sperase Faye, de aici avea să i se tragă sfârșitul.

În timp ce Chris se afla într-o sesiune de tratament cu citostatice, Faye își sună bancherul din Isle of Man și îl rugă să cumpere acțiuni Compare de zece milioane de coroane. Cursul se stabilizase ușor, se pare că nu toți investitorii își pierduseră speranța cu privire la companie. În paralel cu achiziția unei mici părți din Compare, Faye îi oferea lui Jack un moment de respiro. Era liniștea dinaintea furtunii. Înainte de următoarea ei mutare.

Fjällbacka – atunci

Mă prefăceam că dorm când Sebastian a coborât din patul meu. S-a răsucit cu grijă într-o parte și și-a pus picioarele pe podea. S-a îmbrăcat cu hainele pe care le lăsase pe jos, în timp ce eu continuam să-mi țin ochii închiși.

L-am auzit deschizând dulapuri și frigiderul, trăgându-și un scaun de bucătărie, care a hârșâit pe podeaua de lemn. Un zdrăngănit brusc m-a făcut să tresar și să deschid ochii. Trebuie să fi scăpat un vas pe jos, vedeam deja cioburile și iaurtul împrăștiate prin toată bucătăria, îmi imaginam panica lui Sebastian.

M-am ridicat în capul oaselor. Știam ce va urma. Tata dormea ușor. Era sâmbătă și nu voia să fie trezit. Dormitorul mamei și al tatei se afla la parter, lângă cel al lui Sebastian. Se certaseră până noaptea târziu și tata era cu siguranță terminat de oboseală acum. Eu rămăsesem trează, ascultând țipetele și loviturile, în timp ce Sebastian dormea adânc, cu brațul peste pieptul meu.

Tata a intrat în bucătărie urlând. Mi-am ridicat genunchii la piept, înlănțuindu-i cu brațele, în timp ce întunecimea clocotea înăuntrul meu. Prin podea răzbăteau țipetele stridente ale lui Sebastian, apoi vocea împăciuitoare a mamei. Știam însă că mama n-avea să-l poată opri pe tata. Trebuia să-și descarce furia, să spargă ceva, să aibă satisfacția de a fi rupt ceva în două.

După ce au încetat țipetele, m-am întins din nou și am tras plapuma peste mine. Locul unde dormise Sebastian încă era cald.

Faye o instală pe Chris în pat și se așează pe canapea pentru câteva clipe. Încă nu voia să plece. Își scoase laptopul și își verifică e-mailurile de la serviciu. Îi era greu să se concentreze, căci auzea respirația grea a lui Chris și o durea nespus să audă cum se chinuia prietena sa. Când ajunsese pe la jumătatea e-mailurilor noi, se auzi bâzâitul mobilului. Era un buletin de știri de la *Dagens Industri.* Titlul era „Jack Adelheim se destăinuie!".

Faye își simțea pulsul zvâcnindu-i în tâmple în timp ce căuta interviul. Era mai lung decât crezuse, scris pe un ton mieros de campanie publicitară căreia îi lipsea doar eticheta de „reclamă". Lui Jack i se permitea să interpreteze totul după bunul plac și era descris numai la superlativ. Jurnalista îi pasa întrebări care îl avantajau, ca la un meci de fotbal.

Faye derulă până în josul paginii, să vadă numele jurnalistei. Maria Westerberg. Era fotografiată stând foarte aproape de Jack, la intrarea unuia dintre hotelurile cele mai bune din oraș. Amândoi zâmbeau larg. Faye cercetă poza mai îndeaproape. Jack și Maria se aflau în fața unui perete de oglinzi și editorului de imagine trebuie să-i fi scăpat un detaliu când publicase poza. Jack își ținea mâna pe fundul Mariei.

Faye pufni. N-avea de gând să-l lase pe Jack să i-o ia înainte din nou doar pentru că sedusese o jurnalistă. Se întinse după mobil și-l sună pe Jack. Acesta îi răspunse cu vocea plină de entuziasm și de o energie reînnoită.

— Cursul urcă din nou. Lumea cumpără acțiuni Compare! strigă el. Știam că situația va reveni la normal.

Tonul era triumfător. Își recăpătase siguranța de sine.

— Mă bucur pentru tine, Jack. Deși nu mi-am făcut niciodată griji, șopti ea. Sunt mândră de tine.

Își dădea ochii peste cap în timp ce se furișa afară din cameră. În curând avea să sosească Johan.

— Mă întrebam dacă ai chef să ne vedem și să sărbătorim? zise ea, încântată de cât de bine își juca rolul.

Avea nevoie de mai multă muniție ca să neutralizeze ceea ce el realizase culcându-se cu Maria Westerberg.

— Sigur, zise Jack. Sunt la birou. Dar pot să scap, dacă ai

timp.

Faye intră în baie la Chris, deschise dulapul în care știa că prietena ei își păstra somniferele și luă un pachet de Stilnoct. Chris n-avea să bage de seamă că lipsea unul.

— Mai ești pe fir? întrebă Jack. Alo? S-a întrerupt?

— Nu, nu, te aud. Mă bucur că poți. Hai să ne vedem la Grand Hotel.

— La bar?

— Nu. În apartament.

Faye îi trimisese un mesaj lui Kerstin, care promisese să se ocupe de Julienne. Aveau să joace Minecraft, ceea ce făceau în fiecare seară, mai nou. Kerstin căpătase o mare dexteritate în domeniu și Faye o surprinsese jucând chiar și la birou.

În drum spre hotel, Faye își spusese în sinea ei că nu exista sacrificiu prea mare pentru a se putea răzbuna pe Jack. Iar acum era întinsă în enormul pat dublu și se uita în ochii fostului său soț pentru care nou-câștigata încredere în sine era ca un drog.

— Nu mă satur niciodată de tine, gâfâi Jack privind în jos spre Faye.

Stătea la marginea patului și o lingea pe sâni, o ciupea, o mușca. Și ea se desfăta, dar nu grație partidei de sex, ci la ideea că Jack credea că el e cel care se folosește de ea.

Nu mai simțea aceeași slăbiciune pentru Jack, aceeași dorință ca atunci când o făcuseră în camera lui de lucru, pe biroul lui Ingmar Bergman. Nu fusese nimic altceva decât un vis, nicidecum ceva real.

Când o sărută, simți că i se face rău de la respirația lui urât mirositoare. Începuse să-și vopsească părul ca să ascundă firele cărunte și părea că poartă o căciulă. Faye bănuia că începuse să folosească și botox.

Acest gând îi trecu ca un vânt uscat prin trup, secându-i dorința și umezeala dintre picioare. Jack mormăi, își udă mâna cu limba și o umezi pe Faye ca să poată continua să o penetreze până ajungea la orgasm. Faye gemu fals și forțat de câteva ori și Jack se lăsă păcălit cu bucurie. De fapt, nici nu era genul de bărbat căruia să-i pese dacă și femeia avea orgasm. Sau poate

doar din motive de amor propriu. După ce terminară, Faye rămase întinsă, iar el se ridică și începu să se fâțâie gol prin apartament.

Faye se surprinse comparându-i corpul cu cel al bărbaților cu care se culcase după ce o părăsise. Deși știa că se ducea la sală de cinci ori pe săptămână, nici măcar Jack Adelheim nu putea opri curgerea timpului. Fundul nu-i mai era la fel de bine conturat și parcă îi crescuseră și țâțe bărbătești? Era ca și cum Faye și-ar fi pus o pereche de ochelari, după prea mulți ani de miopie.

Preluase oare propria lui imagine despre sine însuși și și-o proiectase pe retină? Își dădu seama că-i lipsea trupul musculos al lui Robin. Sau al lui Mike. Sau al lui Vincent. Sau al tipului cu tricoul cu Nirvana care o dusese la el acasă de la Spybar în weekend. Al oricăruia dintre bărbații care îl înlocuiseră pe Jack în pat.

Jack intră fluierând în baie. Faye se ridică rapid și își puse chiloții și sutienul. Se întinse după poșeta sa Boy Bag de la Chanel. În ea se afla pudra pe care o obținuse după ce pisase trei tablete Stilnoct acasă la Chris. În timp ce Jack făcea duș, ceru prin room-service un pahar de whisky pentru el și o jumătate de sticlă de cava pentru ea. Îl auzea pe Jack cântând „Love me tender" în baie. Vărsă pudra în paharul lui. După ce Jack termină de făcut duș, Faye dădu drumul la apă în cadă.

— Doamne, sunt terminat, zise el și se întinse pe pat ca o felină mulțumită.

— E tensiunea acumulată după tot ce s-a întâmplat, bea un whisky și odihnește-te un pic, zise ea și închise ușa de la baie.

Intră în apa caldă și așteptă. Bău două pahare de cava.

— Jack? strigă ea apoi.

Niciun răspuns. Se ridică și deschise cu grijă ușa de la baie. Jack dormea cu gura deschisă, gol pușcă. Penisul lui era patetic când nu avea erecție. Era sprijinit de coapsă ca o larvă albă. Faye chicoti. Jack scoase un sforăit puternic, făcând-o să tresară. Dar fostul ei soț doar se întoarse într-o parte și se cufundă în pernă.

Faye își puse un halat de baie, scoase laptopul lui Jack, se așeză la birou, scrise parola și se conectă la rețea. Câte ore avea

oare la dispoziție? De-abia așteptase să i se ofere o astfel de ocazie, crease condițiile propice lăsându-l pe Jack să se apropie de ea treptat și transformându-se, astfel încât el să o dorească din nou. Voise să-l determine să lase jos garda, să-i facă mărturisiri, să aibă încredere în ea. În seara asta i se oferise această șansă. Și avea de gând să profite de ea din plin.

Îi citi ultimele e-mailuri trimise, dar nu găsi nimic interesant, în afară de faptul că părea să aibă o relație sexuală cu o studentă de la ASE.

Faye îi căută numele pe Facebook și află că avea 20 de ani. Cercetă pozele cu atenție. Era frumușică, blondă, dar cam anostă. Avea oare presa să fie interesată de așa ceva? Nu, n-aveau să publice asta. În dormitor se auzi vibrând un telefon. Faye se ridică rapid. Păși în liniște până ajunse lângă Jack și se uită la mobil, care se afla lângă el. Nu primise niciun mesaj. Jack avea deci două telefoane mobile. Bineînțeles. Cel secret era probabil pentru femeile lui. Scotoci în buzunarul paltonului lui și găsi un iPhone alb.

Era nevoie de parolă ca să poată intra în el. Sau de o amprentă. Faye îl prinse cu grijă pe Jack de degetul arătător și i-l puse pe telefon. O secundă mai târziu reușise să-l deblocheze. Se asigură că nu pornise sonorul din greșeală.

Mesajul era de la Henrik.

Unde ești?

Nu se obosi să răspundă, ci începu să citească istoricul mesajelor. Era clar acum pentru ea că Jack era complet sărit de pe fix și cel mai probabil și dependent de sex. Rămăsese cu gura căscată. În unele zile părea să aibă două sau chiar trei întâlniri sexuale planificate. Nu înțelegea cum de-i mai rămânea timp să se ocupe și de firmă. Tipele îi trimiteau poze cu ele goale și filme în care făceau duș și se masturbau. Jack răspundea cu poze cu penisul său. Se simțea ciudat de indiferentă, deși unele dintre mesaje și poze erau mai vechi de trei ani și era clar că fuseseră trimise pe vremea când încă erau căsătoriți. Nu-l putea detesta mai mult decât o făcea deja. Era însă dezamăgită. Nimic din ce găsise pe telefon nu-i era de ajutor. Ziarele suedeze nu publică scandaluri legate de adultere decât dacă e la mijloc siguranța

națională. În Anglia însă, penisul lui Jack ar fi împodobit toate afișele. Pentru orice eventualitate, filmă cu telefonul său în timp ce frunzărea prin poze. Filmă și mesajele în așa fel încât să se vadă al cui era telefonul. Printre pozele cu penisul lui se aflau și niște selfie-uri.

În *Notițe* nu erau decât însemnări scurte și criptice. Locuri și ore de întâlnire. Încercă să le coreleze pe câteva dintre ele cu mesajele, dar își dădu seama că nu corespundeau. Ce fel de întâlniri puteau fi? Întâlniri de afaceri, probabil. Dar atunci de ce nu erau marcate în calendar? Tocmai când voia să pună telefonul la loc, observă pictograma *Reportofon.* Fără să-și facă cine știe ce speranțe, intră și descoperi că avea vreo treizeci și cinci de memouri vocale salvate. Când apăsă pe unul din ele, bănui că avea să fie vorba de un conținut sexual, dar ascultă cu uimire o conversație între doi bărbați. Unul dintre ei era Jack, dar pe celălalt nu-l putea identifica. Păreau să se afle într-o mașină care stătea pe loc. Calitatea sunetului era excelentă. Vorbeau relaxat, ca și cum ar fi fost buni prieteni.

Se culca Jack oare și cu bărbați? Nimic n-o mai mira.

Nu, era altceva. Ceva mai grav decât filmulețul cu Jack care crease deja haos în cursul bursier al Compare. Îi venea să râdă de una singură, dar se abținu. Nu trebuia să-l trezească pe Jack înainte să fi apucat să salveze totul.

Ca să nu lase urme digitale, puse clipurile pe difuzor și le salvă pe telefonul său. Controlă apoi calitatea sunetului și constată că sforăiturile lui Jack se auzeau vag în fundal. După încă o oră, verificase și laptopul, fără să mai găsească nimic altceva. Era însă mulțumită.

Ceea ce căpătase dăduse un pic de sens partidei de sex surprinzător de slabe. Se întreba cu seninătate dacă Jack fusese mereu un amant atât de slab. Dacă nu cumva fusese încă un domeniu în care se mințise pe sine însăși. Sau poate că era din cauză că nu avusese alți termeni de comparație. Se gândi la tipul cu tricoul cu Nirvana și simți instantaneu că se umezește. Îi oferise trei orgasme. Unul după altul.

Faye introduse codul de la interfonul clădirii în care locuia Chris, pe care acum îl știa pe dinafară. Chris insistase atât de mult să vină, încât Faye era acum îngrijorată.

Intră în lift, încercând să se gândească la orice în afară de Chris.

Trimisese înregistrările audio aceleiași jurnaliste căreia îi oferise și prima știre. Noua dezvăluire cum că CEO-ul Compare fusese la curent cu două decese survenite ca urmare a îngrijirii necorespunzătoare într-unul dintre azilurile lor și încercase chiar să le ascundă făcuse valuri și șocase întreaga Suedie, nu numai sfera restrânsă a lumii de afaceri.

Cursul acțiunilor Compare se prăbuși. Atât presa de afaceri, cât și tabloidele citau cu patimă politicieni, personalități publice din lumea afacerilor, dar și surse anonime din consiliul de administrație al Compare, care declarau cu toții că Jack trebuia să-și dea demisia acum.

Valoarea unei acțiuni ajunsese la șaizeci și trei de coroane.

Liftul se opri și Faye se forță să deschidă ușa. Johan își luase concediu fără plată ca să se poată ocupa de Chris, prin urmare vizitele lui Faye deveniseră mai sporadice, îi era frică să nu inoportuneze, să nu-i deranjeze, acum când începuse să-și dea seama că se apropiau de sfârșitul timpului care le fusese dat împreună. Iar câteodată simțea că nu avea puterea necesară, pur și simplu. De fiecare dată când o vedea pe Chris atât de bolnavă, simțea cum moare o parte din ea însăși. Când era vorba de Chris, nu era deloc curajoasă. Ci mai degrabă o puștoaică lașă care voia să fugă de adevăr și de realitate.

Johan deschise ușa.

— Cum îi merge? întrebă Faye.

El dădu din umeri.

— E… nu știu cum să zic.

— Nu vrei să ieși la o plimbare între timp, să iei puțin aer?

— Poate. Chris vrea oricum să-ți vorbească între patru ochi.

Lui Faye i se puse un nod în stomac.

Când intră în camera lui Chris, fu nevoită să facă un efort ca să nu scoată un țipăt. Chris era numai piele și os acum. I se

vedeau coastele și pielea din jurul umerilor îi stătea întinsă pe clavicule. Ochii i se înfundaseră în orbite și avea tenul poros, uscat și cenușiu.

Afară viața își continua cursul obișnuit, autobuzele rulau într-un sens și apoi în celălalt, oamenii se certau, se iubeau, conduceau mașini, se căsătoreau și divorțau, doar Chris stătea întinsă în apartamentul cu mansardă de pe strada Nybrogatan și se stingea încet din viață.

Faye se așeză pe scaunul de lângă pat și o luă pe Chris de mână cu atenție.

— Mi se apropie sfârșitul, zise Chris.

— Nu mai vorbi așa.

— Ba da, cineva trebuie s-o facă. Iar tu și Johan ar trebui să vă dedicați zilele unor lucruri mai bune decât să aveți grijă de mine. Eu sunt pe moarte.

Faye îi strânse mâna mai tare.

— Dar doctorii…?

— A, nu-mi mai dau niciun tratament.

Doctorii îi explicaseră că boala se răspândise. Corpul lui Chris era plin de tumori care nu dispăreau în urma tratamentului. Dimpotrivă, continuau să se înmulțească.

Nu mai era nimic de făcut, puteau doar să-i aline durerea. Îi propuseseră un sanatoriu. Dar Chris refuzase, îi povesti ea lui Faye cu vocea răgușită.

— Johan știe? întrebă Faye cu prudență.

— Nu, nu încă. Nu pot… de asta te-am chemat. Mă întrebam dacă i-ai putea spune tu. N-aș suporta să-i văd chipul. Știu că e o atitudine lașă, dar…

— Îi spun, răspunse Faye scurt.

Nu mai îndura nicio secundă în plus din această discuție.

O bătu încetișor pe Chris pe mână ca s-o liniștească, dar apoi se năpusti în baie. Incapabilă să-și stăvilească emoțiile, începu să plângă mocnit, chircită pe podeaua băii, cu fruntea rezemată de faianța răcoroasă.

Nu știa cât stătuse așa. Nu se ridicase decât când îl auzise pe Johan deschizând ușa de la intrare.

Faye și Johan se plimbau în tăcere pe strada Nybrogatan. Faye voia să ia aer și avea nevoie de spațiu, ca să fie în stare să-i vorbească lui Johan.

O cotiră pe strada Karlavägen. Ea arătă cu degetul spre The Londoner.

— Cred că o să avem amândoi nevoie de alcool.

Comandă două pahare mari de votcă și luă deja o gură în drum spre masa la care o aștepta Johan. El bătea darabana cu degetele în masă. Avea un aer posomorât.

Faye trebuia să-și țină firea, să fie cea puternică.

— Nu știu cum să-ți spun… Johan. Citostaticele nu au niciun efect, tumorile se înmulțesc. Doctorii au întrerupt tratamentul.

El încuviință încet din cap.

— Știu.

— Știi?

— Fratele meu mai mic este doctor. E oncolog la Göteborg. Chris avea o copie a scrisorilor medicale în geantă. Le-am făcut poze cu mobilul și i le-am trimis. M-a ajutat să le înțeleg conținutul. Știu că nu e frumos că am scotocit prin lucrurile ei și știu că e dreptul ei să-mi spună ce vrea, când vrea. Dar… n-am mai putut să suport să nu știu nimic… când e vorba de Chris, nu mă pot abține. Mă ține deoparte, deși nu e nevoie să facă asta.

Faye încuviință din cap. Își puse mâna peste a lui. Înțelegea perfect. Johan o privi.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea, în orice caz. Am făcut o programare la biserică peste două săptămâni. Trebuia să fie o surpriză.

Faye se lăsă pe spate. Dintr-odată nu se mai simțea în largul ei. Ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Johan, îl aprecia și chiar nu părea să fie genul ăla, însă nu se putu abține, propria ei amărăciune se amestecase cu durerea provocată de boala lui Chris.

— Dacă te căsătorești cu ea pentru bani, zise aplecându-se spre el, să știi că te omor.

Johan tresări. Nu înțelegea dacă glumea sau vorbea serios.

— Înțelegi? Te omor, cu mâinile mele.

Îl lăsă să vadă un strop din întunecimea pe care o ascundea de obicei, preț de o clipă scoase o picătură din ea la vedere.

— De ce aș…?

Johan o privi șocat.

— Pentru că are o avere de peste o sută de milioane de coroane și știu ce poate face mirosul banilor din oameni. Am văzut lucrul ăsta. Și am văzut și de ce sunt în stare bărbații. Cât de lipsiți de scrupule pot fi. Te apreciez, Johan, pe bune, pari un tip cumsecade. Dar cea mai bună prietenă a mea e pe moarte. Singura persoană, în afară de Kerstin, pe care am lăsat-o să se apropie de mine. Și n-am de gând să permit nimănui s-o păcălească sau să abuzeze de ea acum, când se află pe patul morții. Deci, dacă ai vreun motiv financiar ca să vrei să te căsătorești cu ea înainte… înainte să moară… îți sugerez, pentru binele tău, să renunți la nuntă și să continui să te prefaci că ești un logodnic iubitor și cu încrederea neștirbită până la…

Faye își înghiți lacrimile și luă o gură de votcă.

— Dar, dacă ai intenții sincere, te ajut cu toate detaliile practice. Și-mi voi da seama cum stau lucrurile. Nu face greșeala să mă subestimezi.

Johan o privi în ochi fără să se sperie de întunecimea ei. Asta îi liniști temerile. Johan era sincer. Nu-i era frică de ea.

El își învârti paharul în mână. În cele din urmă, zise:

— Și eu te apreciez. Și apreciez și faptul că ai grijă de ea. O iubesc pe Chris mai mult decât pe oricine altcineva. Nu am alte motive. Vreau să pot spune că a fost soția mea.

Se priviră unul pe celălalt.

— Bine, zise Faye, apoi luă o înghițitură zdravănă și se șterse la gură cu dosul palmei. Atunci o să organizăm nunta secolului.

Dădură noroc. Dar amândoi tresăriră când auziră sunetul. Răspândise un ecou funerar.

Fjällbacka – atunci

În ziua când urma să fie înmormântat Sebastian, toată școala a primit liber. Pentru prima dată avusesem parte de o perioadă de liniște la școală. Se întâmplaseră prea multe lucruri într-un timp prea scurt. Starea de șoc învăluia curtea școlii, clasele, dulapurile de metal pline de mâzgăleli urâte și fără sens.

Biserica era plină ochi. Sebastian, care nu avusese niciodată prieteni adevărați, umpluse dintr-odată o biserică întreagă. Câteva fete de vârsta lui plângeau și își suflau nasul zgomotos în șervețele de hârtie. Mă întrebam dacă măcar vorbiseră vreodată cu Sebastian.

Mama alesese un sicriu alb. Și trandafiri galbeni. Trandafirii n-aveau de fapt niciun rost. Lui Sebastian nu-i păsa de așa ceva. Presupuneam însă că toate astea erau pentru cei rămași în viață. Sebastian era rece și zăcea mort în sicriu. Ce-i mai păsa lui acum?

Tata fusese cel care îl găsise atârnând de o curea legată de bara din șifonierul lui. O strigase pe mama și apoi îl dăduse jos pe Sebastian de pe bară. Îi scosese cureaua de după gât. Îl zgâlțâise, îi țipase în față, în timp ce mama sunase după ajutor.

Durase mult până sosise ambulanța, dar eu știam că n-ar fi avut nicio importanță dacă s-ar fi grăbit. Sebastian avea buzele albastre și pielea albă. Știam că murise.

Simțeam privirile tuturor în spate de pe primul rând, unde ne așezaserăm în biserică. Brațul îmbrăcat în costum al tatei zvâcnea lângă al meu. De furie. Pentru că moartea era singurul lucru pe care nu-l putea controla. Singurul lucru în care nu putea băga frica, făcându-l să asculte de el și să se supună.

Morții nu-i păsa de el și asta îl scotea din sărite, chiar acolo, în mijlocul bisericii, cu ochii la sicriul alb al lui Sebastian și la trandafirii galbeni aleși de mama.

N-am avut parte de tradiționala pomană de după slujbă. Pe cine am fi putut invita? Nimeni dintre cei care umpluseră biserica până la refuz nu era prieten cu noi. Veniseră doar să caște gura la durerea noastră, să se lăfăie în ea.

Și eu și mama știam că tata va avea nevoie să se descarce când ajungeam acasă. Simțeam furia clocotindu-i în piept de câteva săptămâni bune. Mama mi-a zis să mă duc la mine în cameră. Mai întâi am ascultat-o și am început să urc treptele. Când am ajuns la ultima treaptă, am rămas însă pe loc. Mi-am apropiat obrazul de stâlpul de lemn de la capătul balustradei, simțind răcoarea lemnului alb pe pielea mea. De unde mă așezasem, aveam vedere liberă până în bucătărie. Dacă s-ar fi întors, m-ar fi văzut, dar se roteau unul în jurul celuilalt, ca doi tigri într-o cușcă. Tata, cu capul în față, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Mama, cu capul sus, observând cu atenție fiecare mișcare pe care o făcea tata. Gata. Pregătită.

A primit prima lovitură fără să se dea la o parte. Nu s-a ferit. Pumnul tatei a lovit-o drept în bărbie, propulsându-i capul în spate și apoi în față. Tata a lovit-o din nou. Mici stropi de sânge i-au sărit din gură, împroșcând ușile albe ale dulapurilor de bucătărie, ca într-o pictură abstractă. I-a sărit ceva din gură și s-a rostogolit pe jos, scoțând un zgomot puternic. Un dinte.

A căzut la pământ, dar el continua să o lovească. Din nou și din nou.

Am înțeles că mama n-avea să supraviețuiască prea multă vreme în această casă, acum că Sebastian murise.

Două zile mai târziu, valoarea unei acțiuni Compare atinse un nou nivel record. Faye se afla la un prânz de afaceri, discutând un nou parteneriat cu vedeta pop Viola Gad, care tocmai îl prinsese pe soțul său în pat cu o puștoaică de 18 ani, când primi mesajul lui Kerstin.

„49,95 de coroane. Acum!"

Își puse deoparte tacâmurile și își ceru scuze față de Viola și de managerul ei, după care se îndreptă spre toaletă.

Încuie ușa și se așeză pe capacul vasului de wc. Brusc avea la îndemână toate atuurile pentru care muncise din greu. Dispunea de suficient capital ca să poată cumpăra cincizeci și unu la sută din acțiuni, să preia controlul firmei și să-l dea afară pe Jack. O apucă amețeala. De fapt, ar fi vrut să înceapă să țipe. Îl sună pe Steven, brokerul ei britanic, și îl rugă să cumpere toate acțiunile Compare pe care putea pune mâna. Dacă mai era nevoie de bani, nu trebuia decât s-o sune și îi mai trimitea câteva milioane.

— *No problem, boss. It will be yours before night fall*[16], zise el.

Mai zăbovi câteva clipe, după care se urni din loc și se întoarse la masa ei. Pulsul i-o luase razna, dar, când se așeză în fața Violei Gad și a pizzei cu icre, care era specialitatea tavernei Brillo, nimic din haosul interior nu i se putea citi pe chip.

Faye se plimba de-a lungul pieței Stureplan, unde o întâmpină o mare de oameni care tocmai își terminaseră pauza de prânz și se întorceau la muncă. Aerul era surprinzător de cald. Se așeză pe o bancă și începu să reflecteze la cum avea să-și petreacă restul zilei. În faza de achiziționare a Compare în care se afla acum, nu prea avea cu ce să mai contribuie. O sună pe Chris, dar aceasta nu-i răspunse. Probabil se odihnea. Johan voia să se ocupe singur de pregătirile pentru nuntă, dar îi promisese că o va contacta dacă va avea nevoie de ajutor.

Gândurile o purtară din nou la achiziție. Un bărbat și-ar fi sărbătorit succesul și munca asiduă fără să-i fie rușine, fără să-și ceară scuze. Se hotărî să facă și ea la fel și îi scrise un mesaj lui Robin, deși crezuse că se săturase deja de el, dându-i întâlnire la

Starbucks.

Robin se afla prin apropiere și hotărâră să se vadă un sfert de oră mai târziu. Tipul nu avea probleme cu falsa mândrie masculină. Știa ce voia ea de la el și nu făcea caz de faptul că nu-l mai contactase de multă vreme.

Când intră la Starbucks, Robin comandase deja pentru amândoi.

— Mă bucur mult să te văd. N-am știut dacă să comand cafeaua cu lapte sau fără? zise el, arătând cu degetul spre cană.

— Nu o să bem cafea.

Robin izbucni în râs. Chipul lui frumos era prietenos și vesel și simplul fapt că se afla în preajma lui acum era relaxant pentru Faye. Nu avea nevoie de explicații, cu el nu trebuia să joace vreun rol, nu era nevoie să găsească subiecte de conversație complicate sau alte subterfugii. Nu părea să aibă nevoie de altceva în viață în afară de antrenament, mâncare, apă și sex.

— Fără cafea?

Zâmbetul lui îi sugera că înțelesese ce voia să spună.

— Nu, nu vreau să beau cafea, vreau să fac sex.

— Zău, zise el tachinând-o, dar se ridică imediat.

Ca un cățeluș ascultător.

— Am rezervat o cameră la Nobis.

Robin înălță din sprâncene.

— Ne permitem un lux azi? comentă el și își puse geaca.

— Tocmai am cumpărat o companie care valorează câteva milioane de coroane. Merit orice azi.

— Chiar îmi placi, să știi!

Robin îi deschise ușa.

— E bine. Atunci o să-ți fie cu siguranță mult mai ușor să faci lucrurile pe care am să te rog să le faci în curând.

— Sunt sclavul tău azi.

— Ești mereu sclavul meu, zise Faye și zâmbi.

Robin nu protestă.

Faye și Johan stăteau de o parte și de cealaltă a patului lui Chris. Respira zgomotos ridicându-și și coborându-și pieptul, era cenușie la față și pe sub pielea capului i se conturau oasele craniului. Era atât de firavă, se mistuise atât de repede.

Johan făcu un semn spre ușă. După ce ieșiră în hol, se rezemă de perete.

— Nu știu ce să facem. Nu mai poate merge. Trebuie să anulăm nunta.

— Nici gând.

— Nu?

— Nu. Facem nunta aici, acasă. În dormitor chiar, dacă e nevoie. Chris trebuie să se căsătorească.

— Dar cum…?

— Aducem aici preotul, machieuza și rochia de mireasă. La invitați putem să renunțăm, în afară de cercul apropiaților. Lui Chris nu-i plac oricum oamenii.

Faye își alungă emoțiile. Înăbuși uraganul de durere care-i clocotea în vine. Chris fusese extrem de puternică atâta amar de vreme. Avusese grijă de ea ca o soră mai mare încă de când Faye sosise la Stockholm. Acum venise momentul ca Faye să-i întoarcă serviciul. Nu degeaba erau ca două surori. Urma să aibă parte de nuntă și Johan avea să fie doar al ei.

— Mâine la ora două? întrebă ea.

Johan înghiți cu greutate de câteva ori.

— Îi sun pe toți cei pe care vrem să-i avem lângă noi și pe preot. Rochia de mireasă…

— O iau eu în seara asta în drum spre casă. Și fac rost și de machieuză.

— Și mâncarea?

— Mă ocup eu. Tu ai doar grijă ca tu și Chris să fiți gata mâine. Vin mâine-dimineață și o ajut pe Chris să se pregătească.

A doua zi dimineața, Faye se afla la ușa lui Chris împreună cu Kerstin. Trase adânc aer în piept și sună. Johan deschise, le îmbrățișă, apoi se dădu la o parte.

— Totul e gata, zise el. Toată lumea și-a luat liber, au înțeles

că trebuie să procedăm așa, dacă vrem să apucăm să facem nunta.

— Dar tu cum te simți?

— Pentru mine n-are nicio importanță dacă facem o nuntă mare sau mică. Eu vreau doar să mă căsătoresc cu ea înainte să… dispară.

— Bine. Ne vom ocupa de asta.

Johan le conduse în dormitor.

Chris stătea în pat, sprijinită cu spatele de niște perne. Avea în față o tavă cu cafea, suc de portocale și pâine prăjită.

— Cum se simte cea mai frumoasă mireasă din lume? întrebă Faye, așezându-se pe marginea patului.

— Mi-am dorit mereu să fiu slabă când mă mărit, dar cred că de data asta am exagerat un pic.

Gluma nu reuși să o facă pe Faye să zâmbească.

Chris își ridică privirea către Kerstin și Johan.

— Ne dați voie să rămânem singure? zise ea. Doar câteva clipe, am ceva de discutat cu domnișoara mea de onoare.

După ce se închise ușa, Faye îi cuprinse cu grijă mâna lui Chris. Era atât de mică și de fragilă, doar cu puțin mai mare decât a lui Julienne.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, zise Chris cu blândețe.

— Nu te mai gândi la asta, să organizezi o nuntă e mereu distractiv, indiferent de circumstanțe.

— Nu mă refeream doar la asta, ci la tot. Toții anii care au trecut, tot ce am făcut. Toate momentele dificile pe care le-am depășit. E drept că au fost și momente când ai fost o pacoste, mai ales când erai cu Jack, dar în marea majoritate a timpului ai fost cea mai bună prietenă pe care mi-aș fi putut-o dori.

Lui Faye începură să-i curgă lacrimile; nu le mai putea stăvili.

— Trebuie să… trebuie să vorbim despre asta tocmai acum? Urmează să te măriți.

— Da, trebuie. Nu mai am mult timp la dispoziție. Și vreau să-ți spun lucrurile astea în timp ce încă mai am mintea limpede.

Faye încuviință.

— Nu mi-aș fi putut închipui o prietenă mai bună decât tine,

continuă Chris. Îmi pui în evidență toate calitățile.

Faye își șterse lacrimile care se încăpățânau să-i curgă de-a lungul obrajilor.

— Tu ești fisura prin care intră lumina, zise ea, fisura despre care cânta Leonard Cohen. Nu pricep… nu știu cum o să mă descurc fără tine.

— O, eu nu-mi fac deloc griji din cauza asta, zise Chris. Îmi pare doar rău că nu pot fi lângă tine.

— Apropo, m-am culcat din nou cu Robin. Îți aduci aminte de el? Tipul pe care l-am întâlnit când m-ai obligat să ies cu tine la Riche, după ce îmi plânsesem de milă atâta amar de vreme.

Chris izbucni în râs.

— Vezi, te descurci chiar mai bine fără mine.

Se lăsă pe spate și respiră profund. Până și cea mai mică mișcare părea s-o obosească.

— Vrei să te las să te odihnești câteva clipe? întrebă Faye cu precauție.

Chris clătină din cap.

— Nu, deloc. De fapt, sunt prea slăbită pentru băutură… dar e totuși ziua nunții mele. În dulăpiorul de la noptieră am o sticlă de Jack Daniel's. Hai să ciocnim o ultimă dată, doar tu și cu mine.

Faye se aplecă și deschise dulăpiorul. Îi dădu sticla lui Chris.

— Pentru noi, zise Chris și ridică sticla. Și pentru că niciodată nu m-a cuprins amărăciunea că totul se termină în felul ăsta. Dar cum aș putea să simt amărăciune când mi-a fost dat să trăiesc o astfel de viață?

Bău câteva guri.

— Pentru tine, Chris, zise Faye. Cea mai frumoasă, cea mai bună soră care a existat vreodată.

Chris începu să clipească des, alungându-și lacrimile.

— Trebuie să mă pregătesc, dar mai întâi zi-mi cum stau lucrurile cu Jack.

— Avem cincizeci și unu la sută.

— Deci e gata?

Faye încuviință.

— E gata.

Chris o apucă pe Faye de braț, strângând-o neașteptat de tare.

— Te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc.

Chris înghiți cu greutate de câteva ori.

— Părinții mei nu sunt aici, iar tu însemni totul pentru mine și, deși nu face parte din tradiția suedeză, mă întreb dacă… dacă nu vrei să-mi faci onoarea să mă încredințezi lui Johan.

Faye o luă în brațe pe Chris, strângând-o cât de tare îndrăzni.

— Bineînțeles că vreau.

Faye privea pe fereastră, intuia mișcarea oamenilor jos, în stradă. Viața nocturnă care începea să se facă simțită.

Își întoarse din nou privirea către ecran, încercând să alunge gândurile care o purtau la Chris și trecu în revistă cele mai recente rapoarte. În curând Jack avea să fie informat că fusese concediat. Reprezenta o povară pentru firmă și trebuia înlăturat. Nu pentru că ar fi avut vreun gând să salveze compania. O parte din ea nu voia altceva decât să lase Compare să se prăbușească, dar trebuia să se gândească la angajați. Găsise deja un om de afaceri priceput căruia îi vânduse toate acțiunile sale pentru o sumă acceptabilă. Cu condiția să schimbe numele firmei. În felul ăsta, Compare avea oricum să dispară.

În ciuda tuturor scandalurilor, Jack se încăpățâna nebunește să creadă că se putea menține la suprafață. Că *el* era în continuare Compare. Măcar de-ar fi știut ce-l aștepta.

Se făcuse târziu. În drum spre casă, Faye îi trimise un mesaj lui Kerstin, întrebând-o dacă nu avea chef să vină la ea. Încheiau aproape fiecare seară cu un pahar sau două de vin. Le păștea clar pericolul de a deveni alcoolice, dar se convingeau una pe cealaltă că urmau dieta mediteraneeană, din care făcea parte consumul zilnic de vin roșu. Kerstin îi povestise că bunica ei avea obiceiul să bea o lingură mare de whisky în fiecare zi pentru durerea de picioare. După asta, începuseră în glumă să pretindă că aveau nevoie de un pahar de vin roșu în fiecare os ca să se mențină sănătoase.

— Mă întreb cum o să reacționeze Jack când va afla că a fost dat afară, strigă Faye din bucătărie, unde se dusese ca să aducă brânză și biscuiți.

Brânza era unul dintre alimentele de bază din frigiderul ei.

Kerstin nu răspunse, deși Faye o auzea mișcându-se prin living. Faye puse brânzeturile pe o tavă, adăugă struguri și biscuiți digestivi și reveni în încăpere.

Kerstin stătea pe canapea și privea în gol.

— Ce s-a întâmplat?

Faye puse tava jos. Se așeză lângă Kerstin și o înconjură cu brațele. Vedea cât era de tensionată și o simțea tremurând.

— Și-a… și-a…

Kerstin nu era în stare să articuleze cuvintele, clănțănea doar din dinți. Faye o mângâie pe spate, sfâșiată la rândul ei de îngrijorare. Doar nu era bolnavă și Kerstin? Nu putea s-o piardă și pe ea, nu încă una, nu se putea. Avea momente când de-abia putea respira de teamă că avea s-o piardă pe Chris, deși ce era mai rău nu se întâmplase încă.

— Ra… Ragnar… se bâlbâi Kerstin.

Faye împietri.

— Ragnar?

— Și-a… și-a revenit. M-au sunat de la azil. Se… se simte mai bine acum. Mi-au zis că s-ar putea întoarce acasă în curând, dacă situația lui continuă să se îmbunătățească.

Kerstin izbucni în râs. Un râs strident, aspru.

— Să se îmbunătățească. Au zis „să se îmbunătățească". Habar n-au ei că pentru mine înseamnă să se înrăutățească. De unde să știe că leguma aia, căruia i-au șters fundul și balele, e un nemernic sadic și respingător, care o să-mi facă viața un iad dacă vine din nou acasă? Îmi doresc să fi îndrăznit să-i fi pus perna peste față și să-l fi sufocat când am avut ocazia…

Kerstin se legăna înainte și înapoi, cu brațele încolăcite în jurul trupului. Cicatricile de pe spate îi străluceau prin pânza subțire și albă a bluzei.

Faye simți cum furia începu să se manifeste ca o senzație de căldură în picioare, care apoi se răspândi în tot corpul și într-un final îi explodă în creștetul capului.

Kerstin făcea parte din familia ei și a lui Julienne, era bastionul lor, colacul lor de salvare, îngerul lor păzitor. Nimeni nu trebuia să amenințe asta. Nimeni nu trebuia s-o amenințe pe Kerstin.

Kerstin izbucnise în plâns și Faye o trăsese la pieptul său. Lacrimile care se îmbibau în gluga ei de cașmir aveau să se usuce în curând. Întunecimea se dezmorțea înăuntrul lui Faye. Acolo unde nu era loc pentru lacrimi.

Soarele strălucea, cerul era senin, oamenii râdeau, vorbeau, beau cafea. Autobuzele și metroul circulau ca de obicei. Însă într-un pat de la ultimul etaj al spitalului Karolinska se afla cea mai bună prietenă a lui Faye. Cu brațele pline de perfuzii care încă o mai menținеau în viață, Chris era pe cale să piardă lupta pe care fusese sortită să o piardă încă de la bun început.

Când Faye coborî din mașină în fața spitalului, trecuseră doar câteva ore de la vizita ei precedentă. Atunci, Chris de-abia mai putuse vorbi, avusese vocea stinsă, ochii obosiți și corpul slăbit. Verigheta pe care o purtase cu atâta mândrie pe deget era prea mare pentru degetul ei subțire. În timp ce Faye se aflase lângă ea, șoptindu-i cât de mult o iubea, verigheta îi căzuse de două ori de pe deget.

În drum spre casă, în mașină, Faye izbucnise în plâns, căci înțelesese că se apropia sfârșitul. Când o sunase Johan, cu vreo oră în urmă, spunându-i să vină de urgență, părăsise apartamentul în trombă.

În holul de la intrare, rămase pe loc câteva clipe. Cum să-și ia adio de la cea mai bună prietenă? Cum să-și ia adio de la o soră? Cum dracu' să facă? Cumpără țigări și o ciocolată și se așează pe o bancă. Câteva asistente îmbrăcate în halate albastre luau prânzul. Vorbeau de copiii lor. Doi proaspeți părinți își duceau cu grijă nou-născutul spre parcare. Se opreau la fiecare zece metri, se aplecau deasupra scaunului de mașină și studiau zâmbitori miracolul.

După două țigări, Faye aruncă pachetul, băgă ciocolata în geantă și se îndreptă spre lift.

— Chris e pe moarte, bâigui ea când se închiseră ușile. Chris e pe moarte.

Pe culoar nu se afla nici țipenie de om. Domnea o tăcere mormântală. Se auzea doar ecoul pașilor ei. Se opri în fața salonului cu numărul opt și bătu la ușă înainte de a apăsa pe clanță. Johan își ridică privirea când o văzu intrând, dar nu spuse nimic. Își îndreptă apoi din nou privirea spre Chris, mângâindu-i părul.

Faye dădu ocol patului și se opri lângă el.

— Nu mai are mult, zise el. Nu mai reacționează, e într-un fel de comă. E… nu o să se mai trezească niciodată. Nu știu ce să mă fac, cum am să pot vreodată…?

Chipul i se schimonosi. Faye trase un scaun și se așeză lângă el.

— E atât de mică, atât de singură, șopti el ștergându-se la ochi.

Faye nu știa ce să-i răspundă. Își puse mâna doar peste mâinile lor împletite.

— Cel puțin nu are dureri, continuă Johan.

Rostea cuvintele în reprize.

— Ce-i vor face însă când nu va mai fi? Nu vreau s-o ducă în beci ca pe un animal mort și s-o lase acolo de una singură.

Se făcu liniște.

Faye se lăsă pe spate. Scaunul scârțâi.

— Îmi dai voie să rămân singură cu Chris câteva minute? șopti ea.

Johan tresări. Apoi încuviință.

Se ridică, îi puse mâna pe umăr și ieși încet din cameră. Cu grijă, ca și cum i-ar fi fost frică să n-o trezească pe Chris, Faye se mută pe scaunul pe care șezuse Johan. Era călduț.

Faye se aplecă și mai aproape de Chris, buzele aproape că îi atingeau urechea.

— Mă doare atât de tare, Chris, zise ea luptându-se să-și alunge lacrimile. Mă doare atât de tare să știu că voi îmbătrâni fără tine. Că toate visurile noastre… să ne mutăm la Marea Mediterană, să ne deschidem un restaurant, să stăm afară pe terasă și să jucăm table, să ne oxigenăm părul până se albăstrește… că nimic din toate astea nu se va întâmpla. În momentul ăsta, simt că nu voi mai putea fi fericită niciodată. Dar îți promit că voi încerca. Știu că altfel o să te superi pe mine…

Își drese vocea și trase adânc aer în piept.

— Vreau să-ți spun că nu te voi uita niciodată. Faptul că ți-am fost prietenă timp de șaisprezece ani e cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Îmi pare rău că nu ți-am spus niciodată adevărul despre cine sunt. Despre ce sunt. Mi-a fost frică că n-

aveai să mă înțelegi. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Ar fi trebuit să-ți spun totul. Îți spun totul acum, în caz că mă auzi…

În șoaptă, îi povesti lui Chris toate secretele sale. Despre incendiu, despre Sebastian, despre mama și tata. Despre Matilda și despre întunecime. Nu-i ascunse absolut nimic.

După ce termină, îi mângâie părul lui Chris și își lăsă buzele să-i atingă obrazul. Își luase adio în felul ei.

Îl chemă pe Johan. Rămaseră apoi în tăcere în timp ce Chris își dădea suflarea de pe urmă. Șapte ore mai târziu se stinsese.

Când părăsi camera lui Chris, în care Johan rămăsese nemișcat cu fruntea lipită de mâna rece a soției sale moarte, Faye luă cu ea unul dintre buchetele mari de flori care îi împodobiseră camera. Durerea cauzată de moartea lui Chris se transformase în hotărâre. Se așeză la volan, căută o adresă pe Google și porni la drum. Ochii i se uscaseră. Nu mai avea lacrimi. Se simțea golită, fără sevă. Secretele ei erau în siguranță cu Chris.

Parcă mașina la umbra unui stejar mare și se îndreptă spre intrare. Ușa nu era încuiată. Privi în jur cu vigilență. Holul de la intrare și culoarul erau goale. Dintr-o cameră aflată un pic mai departe se auzeau voci estompate, râsete și clinchete de farfurii. Părea să fie pauza de cafea a personalului.

Numără în minte ușile de pe partea dreaptă. A treia ușă pe dreapta, îi spusese Kerstin. Fără să o întrebe de ce voia să știe. Se îndreptă într-acolo cu pași rapizi, deschise ușa cu hotărâre, dar fără să facă zgomot, și intră. Nu-i era frică. O cuprinsese o senzație de gol lăuntric. Simțea lipsa lui Chris atât de puternic, era ca și cum i-ar fi fost amputat un braț.

Își ascunsese fața în spatele buchetului de flori în caz că ar fi apărut cineva pe culoar. Acum îl puse pe comoda de lângă ușă. Trandafiri galbeni. Atât de potrivit. Știa că trandafirii galbeni semnificau moartea, mesaj care îi scăpase în mod evident persoanei care trimisese buchetul.

Dinspre pat se auzea o respirație profundă. Se furișă la capul patului. Jaluzelele erau trase, dar prin ele se strecurau totuși firișoare slabe de lumină. Ragnar avea un aer slăbit. Arăta

deplorabil. Însă Kerstin îi povestise îndeajuns despre ce făcuse încât să nu se lase păcălită. Era un porc. Un porc care nu merita să respire și să trăiască, în timp ce o persoană precum Chris se răcea într-un pat de spital.

Faye se întinse încet după o pernă care se afla un pic mai jos, pe pat. Un râs puternic pe culoar o făcu să tresară, dar apoi liniștea se lăsă din nou. Nu se auzea decât respirația lui Ragnar și ticăitul tihnit al unui ceas vechi.

Se uită împrejur cu perna în mână. Camera era goală. Impersonală. Nicio fotografie, niciun obiect personal. Pereți decolorați de soare și un linoleum pricăjit pe podea. Nările îi fuseseră invadate de mirosul de om bătrân. Un iz ușor dulceag de aer închis care se agață de bătrâni atunci când se îmbolnăvesc.

Ridică încet perna și i-o puse peste față lui Ragnar. Nu simți nicio urmă de ezitare. Niciun pic de îngrijorare. Timpul ce-i fusese dat pe lume ajunsese acum la final. Nu era decât carne, balast, încă un bărbat diabolic care lăsase femei cu cicatrici și lacrimi în urma sa.

Se aplecă deasupra lui. Îi apăsă perna peste față cu toată puterea, acoperindu-i nasul și gura. Ragnar se zvârcoli un pic când nu mai avu aer. Dar nu era deloc forță în mișcările lui. Sucea doar ușor din mâini și din picioare. Faye aproape că nu trebuia să depună efort.

După câteva momente, se liniști. Nu mai fremăta. Nu mai mișca. Faye îi ținu perna pe față până când fu sigură că soțul lui Kerstin murise. Apoi puse perna pe pat, luă buchetul de trandafiri galbeni și se strecură cu grijă afară.

De-abia când se afla în mașină, pe drum înapoi spre oraș, o podidiră lacrimile și începu s-o jelească pe Chris.

Fjällbacka – atunci

Am cercetat ridurile de pe chipul polițistului. Privirea lui sugera implicare afectivă, dar nu mă vedea pe mine, nu vedea adevăratul meu eu. Vedea o adolescentă deșirată care își pierduse fratele și acum, probabil, și mama. Bănuiam că ar fi vrut să-și pună mâna peste a mea în timp ce stăteam așezați la masa din bucătărie, dar i-am fost recunoscătoare că n-a făcut-o. Nu mi-a plăcut niciodată atingerea persoanelor străine.

Sunasem la poliție la ora cinci dimineața și la mai puțin de o oră mai târziu îl ridicaseră deja pe tata. Oboseala mă făcea să vreau să-mi pun capul pe masă și să închid ochii.

— Când s-a făcut liniște?

Făceam eforturi să rămân trează și să-i ascult întrebările. Să răspund în mod corespunzător.

— Nu știu, pe la trei, cred. Dar nu sunt sigură.

— De ce te-ai trezit? Atât de devreme?

Am dat din umeri.

— Mă trezesc mereu devreme. Și am… am înțeles că se întâmplase ceva… Mama nu trebuia să plece de acasă atât de devreme.

Polițistul a încuviințat cu o mină gravă. A afișat din nou privirea aceea care sugera că ar fi vrut să mă consoleze. Speram că avea să continue să se abțină să dea curs acestui impuls.

Nu aveam nevoie de consolare. Tata fusese deja ridicat.

— Continuăm să căutăm, dar, din păcate, există riscul să i se fi întâmplat ceva mamei tale. Avem câteva indicii în acest sens. Și, din câte am înțeles, tatăl tău e o persoană… violentă.

M-am forțat să nu izbucnesc în râs. Nu pentru că ar fi fost amuzant, ci pentru că era atât de absurd. „O persoană violentă.” Da, se putea spune și așa.

Știam însă ce voiau, deci m-am rezumat să dau aprobator din cap.

— Poate că o vom găsi, zise polițistul. Teafără.

Apoi am simțit-o. Mâna lui peste mâna mea. Cu afecțiune. Cu căldură. Cât de puțin știa. Cât de puțin înțelegea. A trebuit să

fac un efort supraomenesc să nu-mi dau mâna la o parte.

Săptămânile treceau. Vestea că Jack fusese concediat ajunsese la urechile presei. Grație știrilor, care informau despre un nou proprietar ce promitea o revenire în forță și o schimbare radicală a politicii etice a companiei, acțiunile Compare crescuseră, atingând un nivel normal. Jack însă se prăbușea din ce în ce mai mult și părea să-și fi pierdut de tot busola. Era ca și cum timpul se hotărâse brusc să intervină în viața lui Jack: îmbătrânise, avea din ce în ce mai multe fire de păr cărunt, pe care nu mai apuca să și le vopsească, iar mișcările îi erau mai încete, mai obosite.

Ca persoană publică, încerca să mențină aparențele. Era totuși în continuare multimilionar. În presa de afaceri declara că avea să revină în forță numaidecât. Noaptea însă, i se întâmpla s-o sune pe Faye, beat criță, și să-i toarne verzi și uscate despre vremurile de mult trecute. Despre oamenii pe care îi dezamăgise, despre Chris, despre toate sacrificiile pe care le făcuse.

Faye își dădu seama că-l considera patetic. Detesta slăbiciunea, asta învățase chiar de la el. Colapsul lui Jack nu făcea altceva decât să-i ușureze sarcina de a-l nimici.

Jack renunțase la prietenia lui Henrik, deoarece considera că prietenul său îl dezamăgise când se hotărâse să rămână în consiliul de administrație al Compare. Nici Henrik, nici Jack și nici altcineva din consiliul de administrație nu știa că ea deținea majoritatea acțiunilor firmei, deoarece nu comunica decât prin intermediul avocaților săi britanici.

Sosise momentul să facă ultimii pași. Venise rândul Ylvei.

Perioada de doliu pentru Chris se încheiase. Era ciudat cât de rapid reveniseră lucrurile la normal. Se gândea la ea, îi era dor de ea în fiecare zi, în fiecare clipă, dar acceptase faptul că nu mai era. Acceptase faptul că nimic nu i-o mai putea aduce pe Chris înapoi.

Poate că prietena sa ar fi încercat s-o oprească, dacă ar fi aflat ce planuri avea. Dar Faye n-avea să afle asta niciodată.

Când Faye și Julienne își făcură apariția cu sacoșele de cumpărături, îl găsiră pe Jack postat în fața ușii de la intrare a

clădirii. Îl invitase în după-amiaza aceea prin SMS și el acceptase aproape instantaneu.

— Bună, dragele mele, zise Jack și își puse cu stângăcie brațul în jurul lui Julienne. Aveam impresia că sunteți doi îngeri care se apropie de mine.

— Ce lingușitor ești, zise Faye și Jack o sărută pe obraz.

Când se apropiase de ea, simțise că duhnea a băutură.

Jack îi zâmbea prostește.

— Ce ai acolo?

Arătă spre sacoșe.

— M-am gândit să pregătesc sosul meu bolognese, zise ea.

— Bravo, exclamă el și luă sacosele.

Își puse rucsacul lui Julienne peste umăr și deschise ușa invitându-le să intre.

— Cum te simți? întrebă Faye în timp ce descuia ușa de la apartament.

Jack se clătină ușor pe picioare.

— Sunt bine.

— Și Ylva? Se apropie marele moment, nu? Presupun că de-abia aștepți?

Faye știa că nu-i plăcea să vorbească despre Ylva.

— Se simte bine, presupun, A plecat la ai ei, deci sunt burlac. Mesajul tău a venit chiar la țanc.

Faye începu să despacheteze cumpărăturile pe blatul din bucătărie.

— N-ai zis nimic de ăla mic, nu ești încântat?

— Cred că știi deja care sunt sentimentele mele în legătură cu asta. Firește că-mi voi iubi copilul, dar acum… acum știu care e familia mea. Adevărata mea familie.

Faye ar fi vrut să-l ia la bătaie, dar trase adânc aer în piept și îi zâmbi cochet.

— Deci iarba vecinului nu e întotdeauna mai verde?

— Nu, se poate spune și așa.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea în timp ce călea carnea tocată. Acum că nu mai ai Compare?

Jack deschise frigiderul, scoase un morcov, îl dăți și-l băgă în gură.

— Se rezolvă, lumea mă cunoaște, îmi știe valoarea. Apropo, campania aia pe care tocmai ați lansat-o…

— Da?

— Nu cred că tipa aia, vedeta pop, e o alegere bună pentru Revenge. M-am uitat un pic la cifre și se pare că…

Lui Faye începură să-i zvâcnească tâmplele și corpul i se încordă. Cine naiba se credea? Dar Jack nici măcar nu observă, ci își continuă poliloghia, turuind sfat după sfat.

— Probabil ai dreptate, zise când Jack tăcu în cele din urmă.

Respiră, își spuse în sinea ei. Păstrează aparențele. Amintește-ți planul.

Când se așezară la masă, Faye fu frapată de cât de ireală părea situația. Erau strânși în jurul mesei de la bucătărie, făcând conversație așa cum visase mereu pe vremea când erau căsătoriți.

Sperase și tânjise după asta ani la rândul.

— Îmi era dor de felul ăsta de mâncare, Faye, zise Jack după ce își puse încă o porție. Nimeni nu știe să facă sosul de carne așa de bun ca tine.

Glumi cu Julienne și o lăudă pentru cuvintele încurajatoare ale învățătoarei la cea mai recentă ședință cu părinții. Îi spuse că era mândru de ea.

De ce n-am putut să fim mereu așa, Jack? își zise Faye. De ce nu te-ai putut mulțumi cu noi?

Pe la zece și jumătate, Julienne începu să dea semne de oboseală. Protestă mai întâi, când Jack o luă în brațe, dar apoi îl lăsă să o ducă în dormitor. Când se întoarse, Jack rămase nehotărât între canapea și televizor.

— OK, atunci eu plec acasă.

— Nu vrei să mai stai un pic?

— Vrei să mai stau?

Faye dădu din umeri și se cuibări lângă brațul canapelei.

— N-are nicio importanță pentru mine. Deci, dacă ai alte planuri…

Reacționă la nonșalanța ei cu entuziasmul unui cățeluș.

— Mai rămân, zise el și se așează. Mai vrei vin?

— Da, mulțumesc, zise ea și împinse paharul spre el. Apropo,

am și o sticlă de whisky, dacă e mai pe gustul tău.

— În bucătărie?

Faye încuviință. Jack se ridică și îl auzi cotrobăind.

— În dulapul de deasupra frigiderului, striga Faye.

Se deschise încă o ușă. Se auzi clinchet de sticle.

— Ăsta e tare bun. De unde-l ai?

— L-am primit de la niște investitori străini, minți ea.

De fapt, era al lui Robin. Îl uitase la ea cu câteva săptămâni în urmă, când dormise acolo. Făcuseră sex de cinci ori în noaptea aia. Doar gândul la asta o făcea să se aprindă de dorință.

Când se întoarse pe canapea, Jack se așeză aproape de ea, îi luă picioarele și i le puse la el în poală. Începu să-i maseze tălpile. Faye închise ochii și își simți picioarele încălzindu-i-se.

— Știi că am putea face asta în fiecare seară, zise Jack după un răstimp.

Ea clătină din cap.

— Te-ai sătura după două săptămâni, Jack. Du-te mai bine și dă drumul la duș, în loc să îndrugi vrute și nevrute.

— La duș?

— Da, la duș. Dacă e să facem sex, nu vreau să puți a băutură.

Jack se îmbujoră până în vârful urechilor și Faye se forță să nu înceapă să zâmbească văzându-l cum se grăbește către baie. În timp ce făcea duș, Faye își puse computerul pe o etajeră, vizavi de pat. Dădu drumul la camera web.

Când intră în dormitor, Jack își afișă bine-cunoscutul lui zâmbet, însă Faye nu simți nimic. Faptul că se culca cu el era doar un instrument. O modalitate de a-și atinge scopul.

După ce actul fusese consumat, rămaseră gâfâind, întinși în pat unul lângă altul. Ochii lui Jack străluceau plini de speranță.

— Ce-ai zice dacă aș părăsi-o pe Ylva și m-aș muta aici?

— Nu se poate, Jack.

— Dar m-ai iertat, nu?

— Faptul că te-am iertat nu înseamnă că vreau să trăiesc cu tine din nou.

— Pot să investesc în Revenge și să te ajut să te ocupi de firmă. Se dezvoltă tot mai mult, ești sigură că te descurci? La

urma urmei, eu am mult mai multă experiență în afaceri decât tine. E o diferență foarte mare între a fi antreprenor și a pune bazele unei firme și a te ocupa apoi de gestiunea ei. Ai făcut o treabă foarte bună, dar acum cred că e momentul să-i lași pe profesioniști să preia ștafeta.

Acest bărbat neînsemnat, pe care îl făcuse să ajungă să-și piardă propria firmă, credea că încă mai putea să facă ce voia cu ea.

Faye se sili să-și mențină calmul. Să se concentreze asupra obiectivului său.

— N-am nevoie de investitori, zise ea. Nu-ți face griji pentru Revenge.

— Vreau doar să vă protejez, pe tine și pe Julienne. Să am grijă de voi.

Ar trebui să te protejezi pe tine însuți, își zise ea. Să ții cont de ce se întâmplă pe la spatele tău. Să dormi iepurește. Te-am distrus deja. Acum nu mi-a mai rămas decât Ylva.

— E mai bine să pleci acum, Jack, zise ea.

— Te-ai supărat?

Afișă din nou privirea aceea de cățeluș, dar își pierduse puterea de seducție.

— Nu, deloc, dar am o ședință mâine la prima oră și nu vreau ca Julienne să te vadă aici. Ar crea confuzie în mintea ei și știi și tu asta.

— Și ei i-ar face bine să fim o familie din nou.

— Am fost o familie, Jack. Problema ta e că atunci când ai o familie, nu o mai vrei. Du-te acasă la prietena ta gravidă.

Se întoarse cu spatele la el și Jack își strânse lucrurile și ieși în cele din urmă afară.

După ce plecă, Faye luă computerul, se uită la materialul filmat în cursul serii și alese o scenă în care Jack se afla cu capul între picioarele ei. Mai nou, era mereu epilată total. Sânii îi arătau superb în timp ce se desfăta gemând întinsă pe spate. Făcu niște clișee cu aspect granulos, din care nu putea fi identificată, creă un cont Gmail anonim și-i trimise trei poze Ylvei.

Bărbatul tău știe cum să satisfacă o femeie, adăugase ea în corpul

e-mailului.

Faye se afla la birou când Jack se năpusti înăuntru. Era transpirat leoarcă și roșu ca racul la față. Urla de se auzea în toată clădirea și de după ecranele computerelor începuseră să se ivească niște capete curioase. Faye zâmbea în sinea ei. Jack era atât de previzibil.

— Ce naiba ai făcut?

Saliva îi țâșnea din gură. Faye nu se sperie. Încetase cu mult timp în urmă să-i fie frică de Jack. De orice bărbat.

— De ce dracu' ai făcut asta?

— Nu înțeleg la ce te referi, replică ea, pe deplin conștientă de faptul că Jack nu avea s-o creadă.

Totul făcea însă parte din joc. Voia ca el să știe. Această parte a șaradei ajunsese la final. Faye se legăna ușor în scaun, într-o parte și în cealaltă, în spatele biroului său elegant. Designul biroului era semnat Arne Jacobsen și costase aproape o sută de mii de coroane. Vechiul birou mâncat de molii al lui Ingmar Bergman era un nimic pe lângă el. Însuși Ingmar Bergman era un nimic. Geniul bărbătesc căruia îi plăcuse mereu să se înconjoare de femei pe care să le intimideze și să le ponegrească. Bărbatul tipic.

Jack se aplecă peste birou. Palmele lui lăsau urme de sudoare pe suprafața netedă. Faye nu se dădu la o parte, ci își lăsă chipul să se apropie de al lui. Îi contempla fața buhăită și îmbătrânită, simțea izul de vin trezit și de whisky pe care îl degaja respirația lui și se întreba ce văzuse de fapt la el. Când îl întâlnise, citea cărțile lui Ulf Lundell{17}. Acest lucru în sine ar fi trebuit să reprezinte un semnal de alarmă.

— Nu înțeleg ce naiba crezi că faci, Faye. Dar o să te distrug. O să-ți iau totul. Curva naibii! Ești patetică și proastă. Ai avut noroc că te-am scos din șanț și te-am făcut cineva. Toată lumea o să afle cine ești și de unde vii. Știu mult mai multe decât crezi tu, scroafă ordinară! Și o să fac tot ce-mi stă în putință să o iau pe Julienne de lângă tine!

Faye îi simți saliva pe față și ridică încet mâna. Se șterse cu dosul palmei. Cu coada ochiului vedea apropiindu-se doi paznici bine făcuți.

Atunci se dădu înapoi.

— Ce faci? țipă ea. Jack, oprește-te! Ajutor! Vă rog! Ajutați-mă!

Când paznicii intrară în trombă, Faye scânci cu voce tare și o luă la fugă către ei. Jack se holbă la bărbații în uniforme, doi tipi blonzi cam la 20 de ani. Pentru o clipă, dădu impresia că voia să sară la ei. Apoi trase adânc aer în piept, își ridică mâinile în sus cu reticență și afișă un zâmbet larg.

— E o neînțelegere la mijloc. Nu s-a întâmplat nimic. E doar o divergență de opinii. Ies singur, chiar acum plec…

O porni spre ușă mergând cu spatele. Faye se adăpostise în biroul directorului său de marketing, de unde privea cu îngrijorare în direcția lui Jack, în timp ce câțiva dintre angajații săi se adunaseră protectori în jurul ei. Mai bine de atât nici că se putea.

Faye era de-a dreptul epuizată când se întoarse acasă după scena pe care Jack o făcuse la birou. Apartamentul era gol. Kerstin o luase pe Julienne de la școală și se duseseră din nou la muzeu.

Kerstin îi spusese lui Faye că-și făcea griji pentru Julienne în ultima vreme. De unde la început era deschisă și vorbăreață, acum devenise din ce în ce mai închisă în sine. De la școală primeau rapoarte cum că își petrecea recreațiile de una singură. Dar Faye nu era la fel de îngrijorată precum Kerstin. Se recunoștea pe sine însăși în Julienne. Și ea fusese tot o singuratică.

Faye primea din ce în ce mai des scrisori de la tatăl său. Acestea rămâneau în continuare nedeschise. Era mulțumită că nimeni nu făcuse niciodată legătura dintre ei. Cazul făcuse valuri la vremea respectivă, mai ales pentru că tatăl ei fusese condamnat, cu toate că trupul mamei ei nu fusese niciodată găsit. Judecătorul explicase că aveau atâtea alte dovezi. Toate rapoartele medicale care stăteau mărturie pentru rănile mamei. Sângele. Faptul că toate lucrurile personale ale mamei erau la locul lor. Sentința fusese unanimă. Închisoare pe viață.

Faye își turnă un pahar de vin, se așeză în fața computerului

și începu să-și verifice e-mailurile. Douăzeci de e-mailuri noi de la Ylva. Le șterse pe toate. Nu o interesa ce avea de spus. Faye deschise sertarul de sus al biroului și scoase stickul USB pe care salvase fișierul creat de keylogger. Îi fusese de mare folos. Nu știa dacă să-l păstreze ca amintire sau să-l arunce pur și simplu.

Îl învârtea între degete. Apoi își dădu seama că nu verificase niciodată celelalte dosare pe care le copiase pentru orice eventualitate. Avusese la dispoziție material destul ca să-l poată compromite pe Jack. Introduse stick-ul în computer și gustă din vin în timp ce fișierele de pe el apăreau în „Finder". Le frunzări, dar niciunul nu-i atrase atenția. Documente de afaceri plicticoase, contracte, prezentări Powerpoint. *Boring, boring, boring*[18]. Ultimul dosar se chema „Gospodărie" și, în ciuda numelui neinteresant, Faye dădu click pe el. Cu o teroare crescândă, Faye înțelese ce conținea și paharul de Amarone îi căzu din mână.

Se holbă la cioburile de pe podea. La pata roșie care creștea văzând cu ochii. Își dădu seama că era nevoită nu numai să-l distrugă pe Jack, ci și să se asigure că avea să fie neutralizat odată pentru totdeauna.

Faye lăsă să treacă câteva zile. Apoi îl sună pe Jack. Avea un nou plan. Izbucni în lacrimi și-și ceru scuze. Deși, de fapt, ar fi vrut să-l rupă în bucăți, să dea șuturi în trupul lui inert, să-i scuipe pe mormânt.

Jack se lăsă păcălit de slăbiciunea ei. Avea nevoie de supunerea ei, iar ea îi oferea ceea ce avea nevoie.

Încetul cu încetul, îi câștigă din nou încrederea. Jack nu era complicat și se lăsa păcălit ușor. Faye își dorea să fi descoperit asta mai devreme.

Deși sperase că n-avea să mai fie vreodată necesar, îl lăsă să facă sex cu ea. Asta era partea cea mai grea. Să încerce să pretindă că-i place, când întregul ei trup clocotea de scârbă și de ură. Când toată mintea îi era plină de imagini ale lucrurilor de care se făcuse vinovat.

Câteodată Jack plângea în somn. Telefonul lui mobil de pe noptieră se lumina din când în când, iar pe display apărea numele Ylvei. Nu-l dăduse afară. Acum era ea cea care implora și cerșea. În curând avea să o aducă pe lume pe fiica lor, în timp ce Jack se culca cu o altă femeie. La fel cum făcuse la nașterea lui Julienne.

Faye făcuse rost de o rețetă pentru noi pastile Stilnoct. În timp ce Jack dormea buștean, îi luă laptopul, făcând căutările de rigoare. Câteodată totul i se părea prea simplu. Știa însă că nu avea să fie deloc simplu. Și că avea să plătească un preț exorbitant. Poate chiar exagerat. Dar era cine era și, având în vedere crima lui Jack, nu exista răzbunare prea brutală.

În timp ce la fereastra dormitorului său se lăsa înserarea, Faye își aduse aminte de fulgii de nea care dansau în fața geamurilor străvezii ale camerei din turn. Își amintea senzația de plutire. Sentimentul de libertate și totodată de prizonierat. Câteodată i se făcea dor de camera din turn. Dar niciodată de colivia de aur. Din când în când se gândea la Alice, care încă se mai afla în ea. De bunăvoie. Dar existau aspecte ale vieții lui Alice pe care soțul ei, Henrik, nu le cunoștea. Ca de exemplu, faptul că Alice fusese una dintre persoanele care investiseră în Revenge, iar acum era la fel de bogată ca el. Sau că Alice îi

ceruse lui Faye numărul lui Robin și se întâlnea cu el o dată pe săptămână, în timp ce Henrik credea că se află la un curs de pilates.

Faye o încurajase în acest sens. Cine e prizonier într-o colivie de aur are nevoie de divertisment pentru a face față.

La crăpatul zorilor, Faye îl contemplă pe Jack în timp ce se trezea încet, mahmur de la somnifere și de la whisky.

— Săptămâna viitoare trebuie să plec într-o călătorie de afaceri, zise ea. Ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu Julienne?

— Bineînțeles.

Jack zâmbi. Îi interpretase privirea ca fiind dezmierdare. Dar privirea ei însemna adio.

Fjällbacka – atunci

Am pus telefonul jos. Sentința fusese pronunțată și eram liberă. Pentru prima dată. Era o senzație pe care nu o mai simțisem până atunci, nu știam ce gust avea. Simțeam că plutesc. Niciodată nu mă simțisem atât de puternică.

Nu mă lăsaseră să asist la proces, căci mă considerau prea tânără. Dar mi-l putusem închipui pe tata, așezat pe bancă în același costum ca la înmormântarea lui Sebastian. Cu ceafa udă de transpirație, trăgând de cămașă, simțindu-se nelalocul lui, furios, prizonier într-un mod în care nu mai fusese niciodată. Prizonieratul lui era libertatea mea.

O mică parte din mine își făcuse griji că n-avea să fie condamnat. Că n-aveau să vadă bestia din el, ci doar omulețul patetic și trist. Dar probele medico-legale fuseseră copleșitoare. Chiar și fără corpul mamei.

Fusese condamnat și avea să primească o pedeapsă aspră.

Știam că tot orășelul jubila. Toată lumea urmărise procesul. Se văitaseră, bârfiseră, pălăvrăgiseră pe coridoarele magazinului Evas Livs, își opriseră mașinile în vale, lângă piață, lăsând geamurile în jos și plângându-i de milă săracei fete. Îi cunoșteam atât de bine.

Dar nu eram deloc săraca fată pe care o vedeau ei. Eram mai puternică decât ei toți la un loc. Aș fi preferat să rămân acasă după ce fusese arestat tata, dar cineva decisese că nu era posibil. În ochii lor, eram încă un copil. Neavând rude și prieteni, am fost nevoită să mă mut la cuplul în vârstă care locuia cel mai aproape de noi. Dar mă lăsau să stau acasă cât voiam eu, cu condiția să vin înapoi la cină și să dorm la ei.

Ultimele luni fuseseră o lungă perioadă de așteptare. La școală, toată lumea mă lăsa în pace acum. Când mă vedeau venind pe culoar, se dădeau la o parte ca și cum aș fi fost Moise care despica Marea Roșie. Îi fascinam. Dar mă evitau. Oamenilor le place să aibă de-a face cu tragediile și cu durerea doar până la o anumită limită. Iar eu o depășisem de multă vreme.

Eram în sfârșit liberă. Iar el avea să putrezească în iad.

Ploua cu găleata. O usturau ochii și capul îi exploda de durere. Faye nu-și dorea altceva decât să doarmă. O sună pe Julienne de două ori, apoi pe Jack. Niciun răspuns. Își făcu apariția recepționerul hotelului, care o informă că o aștepta taxiul. Faye îi mulțumi, își luă geanta și începu să formeze numărul de la poliție. Chiar în momentul când se așeză pe bancheta din spate a taxiului, se făcu legătura.

— Serviciul de urgență.

— Vreau să semnalez o dispariție, zise ea.

— Înțeleg, zise calm femeia de la celălalt capăt al liniei. Despre cine este vorba?

— Despre fiica mea de șapte ani, zise Faye și oftă puternic.

— Când ați fost în contact cu ea ultima dată?

— Ieri seară. Eu mă aflu la un hotel din Västerås. Am avut niște întâlniri de afaceri aici. De Julienne se ocupă fostul meu soț. Am sunat toată dimineața, dar nu răspunde nimeni.

— Deci nu vă aflați în oraș?

— Nu. Dumnezeule, nu știu ce să mă fac.

— Există vreun motiv să presupunem că poate au plecat undeva sau că se află undeva de unde nu pot răspunde?

— Nu. Trebuiau să fie acasă la noi. Azi poate că aveau să se ducă la Skansen. Nu e deloc stilul lui Jack.

— Cum vă numiți?

— Mă cheamă Faye Adelheim. Apartamentul în care ar trebui să fie se află în cartierul Östermalm. E apartamentul meu.

Îi dădu femeii adresa.

— De obicei, așteptăm câteva ore înainte să raportăm.

— Vă rog, sunt atât de îngrijorată.

Vocea de la celălalt capăt al liniei se îmblânzi puțin.

— E un pic cam devreme, de fapt, dar o să rog o patrulă să treacă pe acolo și să sune la ușă.

— Mulțumesc. Mi-ați lua o piatră de pe inimă. Dați-le numărul meu de mobil, ca să mă poată suna când ajung acolo.

O oră și jumătate mai târziu, taxiul ieși de pe strada Odengatan, continuă câțiva metri pe Birger Jarlsgatan și apoi o

coti pe strada Karlavägen.

La ușa de la intrare a imobilului se aflau două mașini de poliție. Un polițist aștepta în fața clădirii. Plăti, sări din mașină și o luă la fugă spre el.

— Sunt eu, Faye, zise ea gâfâind.

Polițistul o privi cu seriozitate.

— Nu înțeleg, ați spus că l-ați găsit pe Jack. De ce mai sunteți aici? Și unde e fiica mea?

— Putem să intrăm un pic să vorbim? zise el cu o expresie evazivă.

— Ce vreți să spuneți? Dacă ați vorbit cu Jack, atunci știți deja unde se află Julienne, nu?

Polițistul introduse codul și îi ținu ușa.

— Cum v-am zis, e mai bine să veniți sus.

Faye îl urmă.

— Vă rog, nu puteți să-mi spuneți ce se întâmplă? Jack e sus?

Polițistul închise grilajul liftului.

— Fostul dumneavoastră soț este sus, zise el. Dar fiica dumneavoastră a dispărut.

— Dar Jack trebuie să știe unde se află, nu? Are șapte ani, nu poate dispărea de una singură. Am lăsat-o în grija lui. Era cu el. Jack ce spune?

— Spune că nu-și amintește nimic.

— Nu-și amintește nimic?

Își auzi ecoul vocii între pereții liftului.

Liftul se opri și ieșiră pe palier. Ușa de la intrare era deschisă. Faye își trecu mâna peste față.

— Am găsit ceva ce… e sânge la dumneavoastră în hol.

— Sânge? Doamne-Dumnezeule…

Faye începu să se clatine și polițistul o prinse de braț. O conduse înăuntru. În hol, dădu cu ochii de un criminalist îmbrăcat în alb care stătea în genunchi și trecea un instrument peste podea în locul unde se închegaseră pete de sânge închis la culoare.

— Julienne, țipă ea cu o voce stridentă. Julienne!

Jack stătea pe un scaun în bucătărie. Doi polițiști îi vorbeau cu voce calmă. Când o văzu, Jack dădu să se ridice, dar fu

împiedicat de polițiști. Se prăvăli la loc pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea. Unde e, Jack? Unde e Julienne?

— Nu știu, zise Jack confuz. M-am trezit când am auzit soneria de la ușă.

Polițistul o trase de braț.

— O să avem nevoie de ceva ce a aparținut fiicei dumneavoastră.

Faye se holbă la el.

— Ce vreți să spuneți? De ce?

O conduse cu grijă, dar cu hotărâre, mai departe. Din hol se auzeau voci și zgomote de pași. Mai sosiseră câțiva polițiști.

— Pentru a o putea identifica, zise el. Pentru orice eventualitate.

Faye suflă greu, dar încuviință din cap.

— Cum ar fi?

— Periuța ei de dinți. Sau o perie de păr?

Faye dădu aprobator din cap. Arătă cu degetul spre baie. Polițistul scoase o pungă, își puse o pereche de mânuși subțiri de plastic și o luă înainte.

— Asta e.

Ridică periuța roz și o puse cu grijă în pungă. Faye îl conduse în camera lui Julienne, de unde luă peria ei de păr.

— Ar trebui să fie de ajuns, zise el și o privi cu gravitate.

Afară începea să se lase înserarea. Faye se ridică în picioare când polițista intră în cămăruța în care i se spusese să aștepte. Era înaltă și blondă. Avea părul prins într-o coadă de cal și privirea prietenoasă, dar hotărâtă.

— Ați aflat ceva?

Polițista clătină din cap.

— Așezați-vă, zise ea și făcu un semn cu capul către canapea. Mă numesc Yvonne Ingvarsson și sunt inspector de poliție.

Faye se așeză pe canapea, cu picioarele încrucișate.

— Trebuie să vă pun niște întrebări și vreau să-mi răspundeți cât mai detaliat cu putință.

— Bineînțeles.

— Suntem în continuare în căutarea lui Julienne, dar există anumite aspecte care ne fac să ne îngrijorăm. Chiar foarte mult.

Faye închise ochii și înghiți în sec.

— E… credeți că i s-a întâmplat ceva?

— Sinceră să fiu, chiar nu știm. Dar sângele din hol e sânge uman. Experții îl compară cu probele de ADN recoltate de pe periuța ei de dinți și de pe peria ei de păr.

— Doamne-Dumnezeule… eu…

— Fostul dumneavoastră soț, Jack, nu poate explica nimic. Povestea lui n-are nicio noimă. Declară că nu-și aduce aminte ce a făcut ieri.

— Dar e imposibil ca el să-i fi făcut vreun rău lui Julienne. Vă înșelați. Cineva trebuie să o fi luat-o cumva. Jack o iubește și n-are niciun motiv…

— Cine altcineva ar putea fi?

Faye rămase tăcută. Polițista se aplecă în față și îi puse mâna pe genunchi.

— Telefonul lui mobil și GPS-ul din mașină arată că a fost plecat cu mașina. În timpul nopții.

— Ce vreți să spuneți?

— A fost la Jönköping. Și am găsit urme de sânge în portbagajul mașinii. O să le comparăm cu sângele din hol.

— Încetați… vă rog, încetați… nu vreau să știu.

Faye clătină din cap.

— Trebuie să dați dovadă de tărie acum. Știu că este greu, dar trebuie să ne ajutați, ca s-o putem găsi pe Julienne.

Faye încuviințează cu mișcări lente din cap și în cele din urmă o privi pe polițistă în ochi.

— Colegii noștri de la Jönköping cercetează locurile în care s-a aflat Jack azi-noapte. Am verificat și computerele dumneavoastră și mă întreb dacă-mi puteți explica despre ce este vorba aici.

Yvonne răsfoi câteva clipe în dosarul pe care îl ținea în poală și scoase o hârtie. Era e-mailul pe care Faye i-l trimisese Ylvei. Faye deschise gura să răspundă, dar Yvonne i-o luă înainte.

— Dumneavoastră sunteți în poză?

Îi puse poza lui Faye în mână. Ea aruncă o privire la fotografie și încuviințează din cap.

— Da, eu sunt.

— I-ați trimis această poză Ylvei Lehndorf, partenera de viață a lui Jack?

Faye încuviințează din nou.

— De ce ați făcut asta?

— Pentru că ea l-a luat pe Jack de lângă mine. Voiam doar…

— Aveți o relație cu Jack… în acest moment?

— Ce vreți să spuneți?

— Ați avut relații sexuale cu Jack după ce ați divorțat?

— Da. Dar nu după ce a descoperit poza pe care i-am trimis-o Ylvei. După asta… a început să mă urască.

— Jack spune că relația a continuat.

— E absurd. A venit la mine la birou și a făcut scandal acum câteva săptămâni. A trebuit să intervină paznicii. Dar cearta noastră s-a rezumat la noi doi, n-a avut nicio legătură cu Julienne, sunt convinsă că nu i-ar face niciodată rău.

Faye clătină din cap.

— Știți ce-am mai descoperit? Că dumneavoastră, prin intermediul unei companii străine de investiții, ați cumpărat majoritatea acțiunilor Compare. Firma pe care a înființat-o Jack. Și de unde a fost dat afară. Jack e la curent cu toate astea?

Faye bătea cu nervozitate cu degetele în masă. Privirea lui Yvonne Ingvarsson era greu de interpretat.

— Nu sunteți suspectată de nimic, continuă Yvonne. Dar trebuie să știm, ca să putem înțelege ce s-a întâmplat.

Faye dădu încet din cap în semn de aprobare.

— Jack m-a părăsit pentru Ylva. I-am prins la noi în dormitor. N-am vrut decât să-i fac să simtă aceeași durere pe care am simțit-o eu. Am fost înjosită, am pierdut totul. E clar că am vrut să mă răzbun. Și am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să-l pot distruge pe Jack. Pe bună dreptate. Iar ura lui pentru mine e justificată. Dar toate astea n-au nimic de-a face cu Julienne, deci nu înțeleg unde poate fi sau de ce credeți că el i-ar fi făcut ceva.

Își frângea mâinile în poală.

Yvonne nu-i răspunse la întrebare, ci adăugă pe un ton aspru:

— Rănile de pe fața dumneavoastră. Cum le-ați căpătat? Vi le-a făcut Jack?

Faye ridică mâna către obraz, dar tresări de durere. Apoi încuviință cu reticență.

— Jack trebuia să aibă grijă de Julienne în timp ce eu urma să merg la Västerås la o întâlnire de afaceri. Nu eram prea sigură că e o idee bună, am făcut-o doar de dragul lui Julienne. Jack a… a fost atât de furios… Mi-a trimis niște mesaje groaznice în ultima vreme. M-a amenințat la beție. Nu e deloc stilul lui. Era furios când a venit și atunci m-a lovit. Dar apoi s-a liniștit. Am vorbit și totul părea în regulă când am plecat. Nu s-ar atinge niciodată de Julienne, era însă atât de furios pe mine, iar eu cu siguranță i-am zis ceva care l-a provocat. Nu l-aș fi lăsat niciodată să aibă grijă de Julienne dacă bănuiam că…

Glasul lui Faye se frânse.

Se auzi un ciocănit la ușă. Intră un polițist, care se prezentă. Zise că voia să vorbească cu colega sa, iar Yvonne îl urmă pe coridor. După câteva minute, Yvonne reveni. Ținea în mână o ceașcă de cafea pe care o puse pe măsuța din fața lui Faye.

— Continuați, o îndemnă ea.

— Aveți noutăți în legătură cu Julienne? Ați găsit-o?

— Nu.

— Spuneți-mi, vă rog. E vorba de fiica mea!

Polițista se uită la Faye cu o privire lipsită de expresie.

— După cantitatea mare de sânge care se afla în hol, nu

credem că Julienne ar fi putut supraviețui.

— Ce vreți să spuneți? țipă Faye. Fetița mea nu poate să fi murit.

Yvonne Ingvarsson își puse mâna pe umărul lui Faye fără să zică nimic. În cameră răsuna ecoul vorbelor rămase nerostite.

În loc să doarmă în apartamentul ei, Faye folosi setul său de chei de la apartamentul lui Kerstin și se mută la ea. Presa făcuse mult tam-tam în jurul dispariției lui Julienne. Poliția depistase că mașina lui Jack se aflase într-o zonă împădurită de la nord de Jönköping. În apropiere se afla un loc de acostare. În ziua următoare au găsit o cantitate mică de sânge într-una dintre bărci. Dar niciun cadavru.

Faye citi în ziare că operau conform teoriei că „fostul soț, un milionar", cum îl numeau pe Jack, scufundase corpul lui Julienne în lacul Vättern. Scafandrii o căutaseră, dar zona era mult prea vastă. Julienne nu a putut fi găsită.

O săptămână mai târziu, când toate probele îl indicau pe Jack drept vinovat, iar ziarele de scandal aflaseră de la surse din cadrul poliției că găsiseră sânge nu numai în apartament, ci și în mașină și în barcă, s-a dezvăluit numele lui Jack. Grămezi de jurnaliști au început să se îngrămădească în jurul vilei lui și a Ylvei de pe Lidingö.

Yvonne Ingvarsson veni în vizită la Faye și îi spuse că nu abandonaseră ideea de-a o putea găsi pe Julienne în viață, dar că aproape totul indica faptul că era moartă. Lui Faye i se oferi sprijin psihologic și posibilitatea de a vorbi cu un preot. Ea însă refuză totul. Se încuie în apartamentul lui Kerstin, observând cum grămada de jurnaliști din fața casei ei se subția pe zi ce trecea. Rănile și vânătăile de pe față începuseră să i se vindece. Se ocupa de leziuni cu mare grijă. Nu voia să rămână cu cicatrici urâte. Unul dintre punctele de acuzare împotriva lui Jack fusese actul de violență față de Faye.

Jack nu recunoscuse nimic. Dar dovezile împotriva lui se înmulțeau văzând cu ochii. Investigatorii găsiseră cele mai macabre căutări pe Google în istoricul de căutare al computerului său. Iar mesajele amenințătoare la adresa lui Faye fuseseră reconstituite din telefonul lui Jack, deși fuseseră șterse. Faye le arătase, de asemenea, mesajele de pe telefonul ei. Totul apăru în ziarele de seară.

Descoperirile de pe computerul lui Jack îi strânseră și mai mult lațul în jurul gâtului. Verificase adâncimea mai multor

lacuri suedeze și salvase hărți ale zonei în care parcase mașina lângă lacul Vättern.

La doar o lună de la dispariția lui Julienne, Faye scoase apartamentul la vânzare și informă investitorii Revenge că intenționa să părăsească Suedia cât mai curând posibil. Păstră zece la sută din acțiuni, îi mai oferi încă cinci la sută lui Kerstin și puse restul acțiunilor la dispoziția investitorilor spre achiziționare. Yvonne Ingvarsson încercă să o convingă să aștepte măcar până la terminarea procesului lui Jack înainte de a se muta, dar Faye îi mărturisi că nu mai putea.

— Viața mea e distrusă, indiferent de pedeapsa pe care o primește. Eu i-am preluat firma și i-am distrus relația cu Ylva. El a răspuns ucigând-o pe fiica noastră. Nu-mi mai rămâne nimic aici.

— Înțeleg, zise Yvonne. Trebuie să încerci să fii tare. Durerea n-o să dispară niciodată, dar o să devină mai ușor de suportat odată cu trecerea timpului.

Ajunsă la ușa de la intrare, o îmbrățișă pe Faye, apoi se încheie la geacă și ieși pe palier.

— Unde te muți?

— Nu știu încă. Undeva departe, în orice caz. Unde nu mă cunoaște nimeni.

Când Yvonne îi trimise un mesaj anunțând-o că sosiseră în sfârșit rezultatele testelor de ADN și că sângele pe care îl găsiseră în hol, în barcă și în portbagajul mașinii lui Jack corespundea cu ADN-ul de pe periuța de dinți și peria de păr ale lui Julienne, Faye răspunse printr-un simplu „mulțumesc”. Nu mai avea nimic altceva de spus.

Trecuseră șapte luni de când Faye părăsise Suedia. Contempla dealurile înverzite ale căror siluete se conturau în fața Mării Mediterane. În port-pahar avea un frappé rece ca gheața. Procesul împotriva lui Jack se terminase, iar verdictul urma să fie pronunțat în câteva minute. Presa și publicul suedez îi dăduseră deja sentința. Jack Adelheim era cel mai detestat bărbat din Suedia. Firește, Ylva se destăinuise deja în *Expressen*, cu fiica lui Jack la piept și cu tolba plină de o ploaie de acuzații la adresa lui. Se pare că Jack o expusese la violență psihică de-a lungul întregii lor relații. Ylva câștigase simpatia plebei. Faye începu să râdă de una singură când citi articolul.

Își scosese în sfârșit abominabilii sâni de plastic și pusese la loc zece kilograme. Dar continua să facă sport. Se simțea în sfârșit bine în pielea sa.

Privi din nou ecranul în timp ce înmuia cu poftă un biscuit Cantuccini într-un păhărel cu vin dulce. Întreaga Suedie urmărise spectaculosul proces și Faye simțea până și de pe terasa pe care se afla cum toată țara aștepta cu sufletul la gură.

Nu se îngrijora. Își făcuse temele temeinic.

Prezentatorul de la Aftonbladet frunzărea niște hârtii, în timp ce un reporter experimentat în domeniu își încrețea fruntea și declara cu o voce gravă că Jack avea să fie condamnat fără doar și poate.

Faye nu se obosi nici măcar să zâmbească. Știa deja că învinsese. Epilogul era doar o formalitate. Se terminase.

Julienne o strigă din casă.

Faye își trase ochelarii de soare pe vârful nasului și se uită pieziș într-acolo.

— Ce e, iubita mea?

— Putem să mergem la plajă?

— Imediat. Mami trebuie doar să termine de văzut ceva.

Julienne se ivi în prag. Ecoul pașilor ei răsuna de-a lungul terasei, în timp ce se apropia fugind desculță. Bronzată și frumoasă, cu părul bălai fluturându-i în vânt.

„Jack Adelheim a fost declarat vinovat de uciderea fiicei sale de șapte ani.”

Faye închise rapid capacul laptopului. Julienne se cățără la ea în brațe.

— La ce te uitai?

— A, la nimic, zise ea. Ce zici, plecăm la plajă?

— Crezi că vrea să vină și Kerstin cu noi?

— Hai s-o întrebăm.

Faye închise ochii când Julienne se îndepărtă în grabă. Gândurile o purtară înapoi, la acele zile decisive pe care le trăise cu mai bine de o jumătate de an în urmă.

Nu-i fusese frică de suferința fizică. Nu însemna nimic în comparație cu durerea pe care o simțise când găsise fotografiile cu Julienne din dosarul cu numele „Gospodărie". Preaiubita ei fiică. Terorizată. Confuză. Goală.

Locul șocului inițial fusese luat de o furie care aproape că o devorase, dar până la urmă reușise să o stăpânească. Știa că avea să-i fie de folos mai târziu. Furia ei avea să se reverse asupra lui Jack ca o avalanșă, n-avea să mai rămână nimic din el după ce își va fi dus planul la bun sfârșit.

Să-i creeze lui Jack o falsă impresie de siguranță fusese ușor, la fel cum nu fusese greu nici să facă tot ce avea de făcut. Nu trebuia decât să închidă ochii și să invoce imaginea corpului gol al lui Julienne. Expusă. Pângărită. De cel care ar fi trebuit să o apere.

Luase niște calmante și apoi recoltase aproape un litru din propriul său sânge. Era dublu față de cantitatea prelevată în caz de donație, dar găsise informații conform cărora, cu cantitatea de sânge pe care o avea ea în corp, își putea permite să piardă aproximativ un litru.

Kerstin protestase la început, când Faye îi explicase ce avea de gând să facă, dar, după ce văzuse pozele cu Julienne, fusese de acord că nicio pedeapsă nu putea fi prea dură pentru un bărbat ca Jack.

Pe Faye o cuprinsese o stare de leșin, se simțea amețită, dar încă se ținea pe picioare. Nu trebuia să-și piardă cunoștința.

Kerstin și Julienne trebuiau să plece înainte. O costase mult să facă rost de pașapoarte false și să le asigure ieșirea din țară în

cele mai bune condiții, dar orice poate fi cumpărat cu bani. Iar Faye avea bani din belșug.

Se duse la hotelul din Västerås unde o aștepta Kerstin. Îi dădu telefonul mobil. În decursul serii, Kerstin avea să înceapă să-l sune pe Jack. Apoi Faye se întoarse în apartament.

Când se auzi soneria, trase adânc aer în piept și se duse să-i deschidă lui Jack. Venise momentul să-l nimicească.

El o întrebă unde era Julienne, doar trebuia să aibă grijă de ea, iar Faye îl lămuri că era în drum spre casă. După trei pahare de whisky, reușise să-l ademenească în dormitor cu promisiunea unei partide de sex, dar, exact cum sperase, el căzuse lat după doar câteva mișcări bâjbâite cu mâinile în chiloții ei.

Se contemplă în oglinda cea mare din dormitor. Din pat se auzea respirația grea a lui Jack. Îi dăduse o doză dublă și n-avea să-l trezească absolut nimic. Când avea să-și revină în cele din urmă, nu-și va aminti mare lucru.

Trase adânc aer în piept. Lăsă întunecimea să iasă la iveală fără toate obstacolele pe care le pusese în calea ei de-a lungul anilor. Vedea chipuri străvezii în apă. Auzea țipete care se ridicau strident către cer, izgonind pescărușii, care se refugiau dând speriați din aripi. Vedea sânge amestecându-se cu apă sărată. Aripi albe care zgâriau ca niște gheare căutând ceva, orice, pe oricine.

O văzu din nou pe Julienne. Chipul ei speriat.

Se izbi puternic cu fruntea de spătarul de oțel al patului.

Apoi își cercetă cu un ochi critic chipul în oglindă. Avea oare rana să fie de ajuns? Credea că da. În frunte îi apăruse deja un semn și sângele îi pulsa sub piele, avea să se umple de vânătăi.

Aduse micul manechin de prim ajutor de care făcuse rost și-l întinse în hol. Apoi turnă sângele pe care Kerstin o ajutase să și-l preleveze peste manechin, în așa fel încât să se împrăștie în jurul capului și în partea superioară a bustului. Spera să fie îndeajuns de mult sânge. N-ar fi putut să ia mai mult și să continue să se mențină în picioare. Mirosul era sufocant, iar ea încă se simțea amețită și obosită, dar se sili să meargă mai departe. Lăsă manechinul în balta de sânge în timp ce făcea ultimele pregătiri,

în speranța că sângele avea să se coaguleze în jurul formelor lui.

Își puse mânuși și scoase cu grijă din geantă o pungă cu fermoar în care se aflau o periuță de dinți roz și o perie de păr roz. Ambele aveau imprimeuri cu Elsa din *Frost*. Julienne le scosese din ambalaj cu mâinile ei și tot ea fusese cea care le pusese în punga de plastic, astfel încât pe ele să nu apară decât amprentele sale.

Faye începu să-și pieptene părul. Ea și Julienne aveau aceeași nuanță de blond și aveau părul la fel de lung. Își trecu bine peria prin păr de mai multe ori, ca să rămână în ea și câteva fire cu rădăcini. Apoi puse peria de păr cu grijă deoparte și scoase periuța de dinți. Se spălă pe dinți cu atenție, apăsând puternic pentru ca firele să se răsfire și periuța să pară folosită. Când termină, puse periuța în păhărelul din baie, lângă periuța sa. Apoi se duse în cameră la Julienne și puse peria de păr pe biroul ei.

După ce termină, spălă paharul de whisky în care pisase somniferele și apoi îl umplu din nou cu whisky. Luă paharul și sticla de whisky și se întoarse în dormitor, unde Jack sforăia în continuare zgomotos. Faye puse paharul pe noptieră și dădu drumul sticlei pe jos, lângă pat. Tot dormitorul puțea a whisky.

Acum nu-i mai rămâneau multe lucruri de făcut în apartament.

Faye avu grijă să ia cu ea telefonul mobil al lui Jack când coborî la mașina lui. Încărcă rapid manechinul în portbagaj. Avea să lase urme de sânge. Exact cum anticipase.

Restul era o chestiune de logistică. Mașina lui Jack spre Vättern și înapoi. Un pic de sânge împrăștiat într-una dintre bărcile ancorate în zonă. Spălă manechinul și îl aruncă în apă. Erau așa de multe ciudățenii aruncate pe fundul lacului, încât nimeni n-avea să facă legătura cu Julienne.

Pe drumul înapoi spre Stockholm, Faye reflecta la faptul că atât GPS-ul din mașina lui Jack, cât și mobilul aveau să arate acest drum. Navigatorul de bord cu mai multe detalii decât mobilul, dar aveau să se completeze reciproc. Împreună cu căutările pe care le făcuse recent pe computerul lui Jack, avea să fie îndeajuns. Spera ea. Dar diavolul se ascunde în detalii.

Faye parcă mașina pe faleză. O briză caldă îi învolbură rochia, în timp ce Kerstin o ajuta pe Julienne să iasă din mașină. Găsiră trei șezlonguri libere și plătiră. Julienne zburdă direct spre malul mării. Faye și Kerstin rămaseră pe loc, fără s-o scape însă din priviri.

— A fost condamnat. Zic că va primi închisoare pe viață.

— Am auzit, replică Kerstin.

— Am reușit.

— Da, așa e. Dar, de fapt, nu mi-am făcut nicio clipă griji.

— Nu?

Kerstin clătină din cap.

Se ivi o femeie care mergea agale. Când le văzu, se opri și le făcu cu mâna.

— Mai e loc pentru încă o persoană? întrebă ea zâmbind.

— Da, deși s-ar putea să fii nevoită să te îngrămădești cu Julienne, îi răspunse Faye.

— Cu mare plăcere.

Se întinse pe șezlong, peste prosopul turcoaz al lui Julienne și își puse o pereche de ochelari de soare.

— Vii să mănânci la noi în seara asta? întrebă Faye.

Femeia încuviință doar din cap. Apoi își întoarse chipul către soare.

Cele trei femei stăteau întinse împreună în tăcere. Când Faye închise ochii, bucurându-se de clipocitul valurilor și de ciripitul vesel al lui Julienne, pe retină îi apăru imaginea lui Sebastian. Moartea lui o împinsese să devină cine era astăzi. Într-un mod bizar, îi era recunoscătoare pentru asta.

Întoarse capul și o privi pe femeia din șezlongul de lângă ea. Întinse încet mâna și își mângâie mama pe obraz.

Mulțumiri

Să scrii o carte nu e un lucru pe care îl faci de unul singur. Deși mulți cred asta. Sunt o mulțime de oameni care contribuie, care înlesnesc și care, de asemenea, fac această muncă mai puțin solitară. În primul și-n primul rând, vreau să-i mulțumesc soțului meu, Simon, a cărui dragoste și al cărui sprijin au fost întotdeauna de neclintit. Copiii mei minunați sunt, de asemenea, o enormă sursă de motivație: Wille, Meja, Charlie și Polly. Vă mulțumesc că existați și că sunteți cei mai buni copii din lume. Mulțumiri, de asemenea, mamei mele, Gunnel Läckberg și socrilor mei, Anette și Christer Skold, pentru că îmi oferă în felurite chipuri răgazul necesar pentru a putea scrie. Mai sunt și alte persoane cărora le datorez mulțumiri: toți cei care ne salvează la nevoie atunci când nu mai facem față sarcinilor de zi cu zi – vă sunt pe veci recunoscătoare.

Enorme mulțumiri Christinei Saliba, care în fiecare zi muncește din greu cot la cot cu mine, deși face alte lucruri, nu scrie cărți. Ești sora mea, chiar dacă nu ne unește o legătură de sânge. Mulțumiri, de asemenea, Linei Hellqvist, a cărei contribuție la munca noastră de zi de zi este inestimabilă.

N-aș fi nici pe jumătate scriitoarea care sunt astăzi fără fantastica mea editoare, Karin Linge Nordh, și la fel de magnificul redactor, John Häggblom. Nu-mi ajung cuvintele pentru mulțumirile pe care vi le datorez. Bineînțeles că există mult mai multe alte persoane la Editura Forum care merită mulțumiri, nu în ultimul rând Sara Lindegren, deci MULȚUMESC tuturor!

Mulțumirile merg, de asemenea, către Nordin Agency: Joakim Hansson, Johanna Lindborg, Anna Frankl și alții, faceți de mulți ani o muncă incredibilă din răspândirea operei mele în lume.

Câteva dintre persoanele extrem de importante când vine vorba de scrierea unei cărți sunt cele care oferă informații cu privire la lucruri pe care scriitorul nu le cunoaște. Cum ar fi, de exemplu, Emmanuel Ergul, care a contribuit cu informații de neprețuit despre aspectele financiare. Și Anders Torewi, care, ca de obicei, a citit textul și mi-a dat sfaturi cu privire la aspectele legate de Fjällbacka.

Mulțumiri lui Pascal Engman, un coleg extrem de talentat, care mi-a oferit comentarii utile atunci când am avut nevoie de schimburi de idei cu privire la personajele din această carte. Ca de obicei, Denise Rudberg este, de asemenea, colega pe care pot conta întotdeauna, dacă și când simt nevoia să discut despre textul scris. Sau despre viață.

În cele din urmă, surorilor mele, tuturor prietenilor și celor din jurul nostru care ne iubesc familia. Sunteți atât de mulți încât nu vă pot enumera, de frică să nu uit pe cineva din greșeală. Dar voi știți cine sunteți. Vă iubesc.

Și mulțumesc, tată, pentru că mi-ai transmis dragostea pentru cărți.

Camilla Läckberg
Stockholm, ianuarie 2019

Photo © Magnus Ragnvid

CAMILLA LÄCKBERG este una dintre cele mai citite autoare din lume. Romanele din seria *Fjällbacka*, zece la număr, s-au vândut în peste 23 de milioane de exemplare, iar drepturile de publicare au fost achiziționate în 60 de țări. Camilla Läckberg este, de asemenea, o femeie de afaceri de succes și una dintre fondatoarele Invest în Her, o companie de investiții care susține antreprenoriatul feminin și luptă împotriva diferențelor de salarizare dintre femei și bărbați.

Odată cu cel mai recent roman al său, *Colivia de aur* – care aduce în scenă o eroină memorabilă și transmite un mesaj feminist puternic –, Camilla Läckberg își confirmă din nou inegalabilul talent literar.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut toate romanele din seria *Fjällbacka*.

Pentru cei din jurul său, Faye pare să aibă totul. Un soț perfect, o fiică adorabilă și un apartament de lux într-una dintre zonele cele mai elegante ale Stockholmului.

Dar amintirile întunecate din copilăria petrecută în Fjällbacka nu încetează să o bântuie și o fac să simtă că e tot mai captivă într-o colivie de aur.

Pe vremuri, Faye era o femeie puternică și ambițioasă – înainte să-și dedice viața soțului său, Jack.

Când acesta o înșală, întreaga lume a lui Faye se prăbușește și totul îi este luat. E complet distrusă și nu mai întrevede nicio speranță, însă în cele din urmă se hotărăște să răspundă cu aceeași monedă și pune la cale o răzbunare cumplită.

Colivia de aur este un roman îndrăzneț despre o femeie care a fost folosită și trădată, dar care a decis să-și ia viața în propriile mâini. O poveste dramatică despre minciună, izbăvire și răzbunare.

TREI
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0647-9

9 786064 006479

{1} Ernst Ingmar Bergman a fost un regizor suedez de teatru și unul dintre cei mai influenți regizori de film ai celei de-a doua jumătăți a secolului XX.

{2} În engl. în orig. — „adolescentă rusă snopită de pulă enormă",

{3} în engl. în orig. — „adolescentă slăbănoagă făcută praf cu brutalitate".

{4} În engl. în orig. — „școlăriță tânără și minionă fututăbrutal de profulel".

{5} *Dagens Industri* este principalul ziar financiar din Suedia.

{6} În engl. în orig., în contextul de față „baștan în devenire".

{7} Marie-Louise „Malou" von Sivers este o jurnalistă suedeză și prezentatoare de televiziune, care lucrează mai ales pentru TV4.

{8} Anneli Elisabeth Alhanko Skoglund este o renumită balerină și actriță suedeză.

{9} Högskoleprovet, testul național de aptitudini pentru studii superioare, este un test standard utilizat ca examen de acces la învățământul superior în Suedia.

{10} Nordiska Kompaniet este un magazin universal din Suedia care vinde produse de lux.

{11} Dagens Nyheter („Noutățile zilei") este cel mai mare cotidian din Suedia.

{12} În spaniolă în orig. — „La hotelul Catalonia, vă rog."

{13} În spaniolă în orig. — „Se află în cartierul Born, îl știți?"

{14} Carola Maria Häggkvist, este o cântăreață și compozitoare suedeză. Se numără printre cel mal populari artiști din Suedia încă de la începutul anilor 1980 și a lansat albume variind de la pop șl disco, la imnuri și muzică folk.

{15} În engl. în orig.: „Să nu-ți pese dacă mă prăbușesc, e mai mult loc într-o Inimă frântă".

{16} În engl. în orig. — „Nicio problemă, șefa, le veți avea înainte de căderea nopții".

{17} Ulf Lundell este un scriitor, poet, compozitor și muzician suedez, influențat de mișcarea beat. Lundell este, de asemenea, un personaj oarecum controversat, care a fost alcoolic în anii 1980, dar a reușit în cele din urmă să scape de dependență.

{18} În engl. în orig., „Plictisitor, plictisitor, plictisitor."